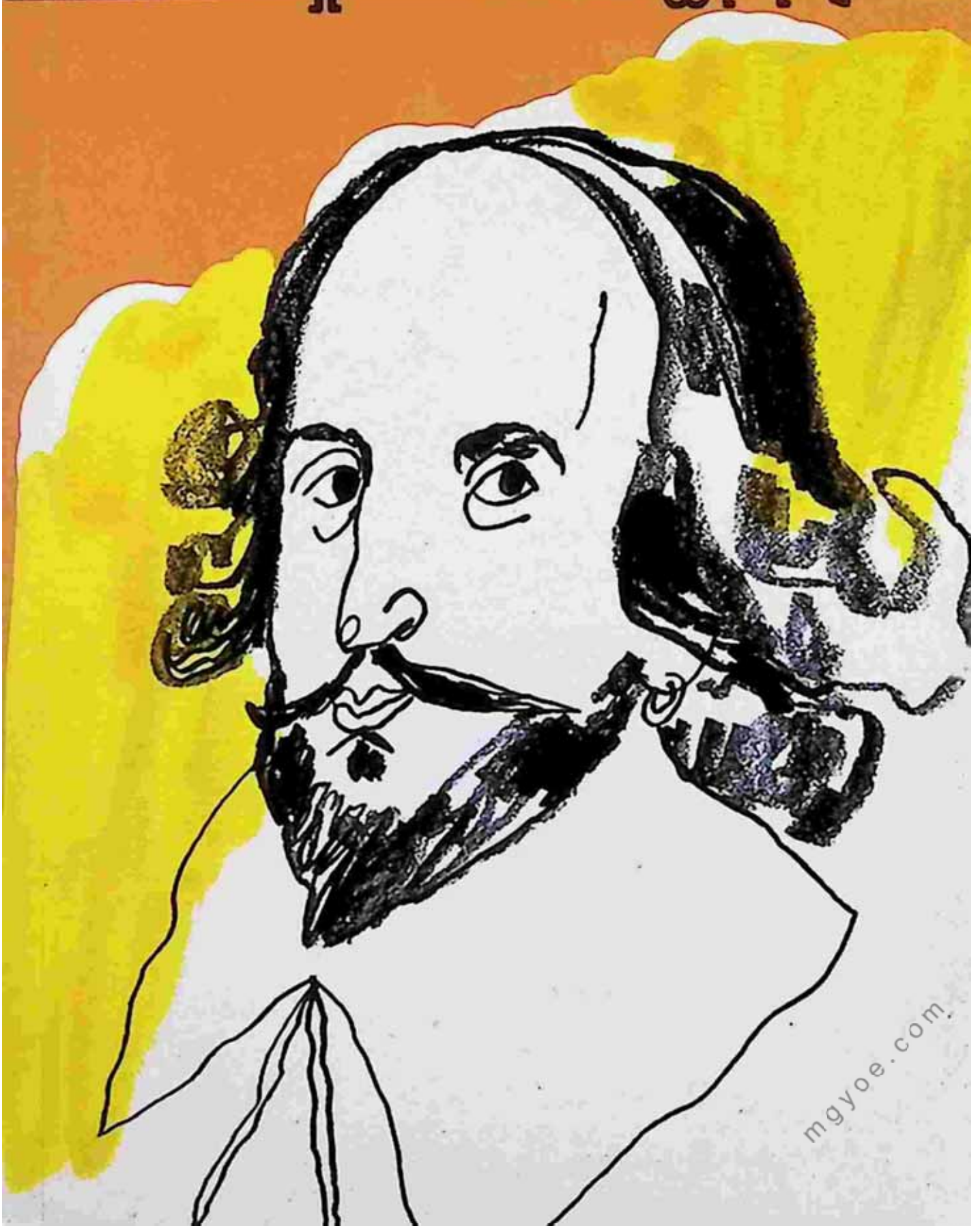

mgyc.com

ရွှေအောင်

ရိုတ်စပီးယားဝတ္ထုတိုများ

mgyc.com

ရှုတ်စပီးယားဝတ္ထုတိုများ

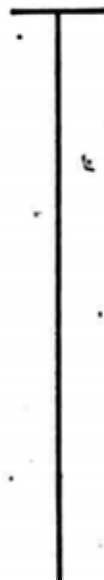
SOD0062

3,500.00 KS

ထုတ်ဝေသူ-ဦးကျော်ကျော်ဝေ၊ ရွက်စိမ်းစာပေ၊ (၀၀၀၄၇)
လမ်းမတော်၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်သူ-ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၄၁၂)
အမှတ်-၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘွဲ့၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၆၊ စက်တင်ဘာလ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

တန်ဖိုး- ၂၅၀၀ အုပ်

ရိုက်ပီးယားဝတ္ထုတိုများ ရွာဒေါင်း

မာတိကာ

၁။ ဗင်းနစွမြို့ကုန်သည်ကြီး	၉
၂။ အော်သယ်လို့	၂၇
၃။ ခက်ထန်သော မိန်းမစွာကို ဆုံးမခြင်း	၄၅
၄။ ရိုမီယိုနှင့် ဂျူလီယက်	၆၁
၅။ ကာလဝိပါက်နောက်ပိုးတက်	၈၅
၆။ ဗာရီနာမြို့သားသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်	၁၀၇
၇။ မဟုတ်တာအလုပ်ရှာ	၁၂၅
၈။ မက္ကဘက်(သ)	၁၄၃
၉။ ဒွါဒဿမြောက်ည သို့မဟုတ် သင့်အလိုအတိုင်း	၁၅၉
၁၀။ အေသင်မြို့သားတိုင်မုန်	၁၇၇
၁၁။ ဒိန်းမက်မင်းသားဟဲမ်လက်	၁၉၃
၁၂။ လေမုန်တိုင်း	၂၀၉
၁၃။ နွေရာသီတစ်ည၌အိပ်မက်	၂၂၃
၁၄။ ဆောင်းရာသီပုံပြင်	၂၃၉
၁၅။ ဆင်ဘယ်လိုင်	၂၅၅
၁၆။ သင့်သဘောအတိုင်း	၂၇၃
၁၇။ လီယာဘုရင်	၂၉၃
၁၈။ အဆုံးကောင်းခြင်းသည်သာပဓာန	၃၀၉
၁၉။ တိုင်ယာမြို့မှ ပါရီကလစ်မင်းသား	၃၂၅
၂၀။ အမွှာမွေးနှစ်စုံ	၃၄၃

၁၉၅၉၊ ၁၉၆၀၊ ၁၉၆၁ ခုနှစ် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၁၆၆) မှ
(၁၈၇) ထိ ပါဝင်ခဲ့သော ဆရာကြီး၏ ရှိတ်စပီးယားဝတ္ထုတိုများအား ပထမအကြိမ်
အဖြစ် အပြည့်အစုံ၊ တစုတစည်းတည်း ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်။

ပင်နစွမြို့ ကုန်သည်ကြီး

ပင်နစွမြို့၌နေထိုင်သော ဂျး (ရဟူဒီ)လူမျိုး ရှိုင်းလော့သည် ခရစ်
 ယန်ကုန်သည်ကြီးများအား အတိုးနှုန်းကြီးစွာနှင့် ငွေချေးခြင်း အလုပ်ဖြင့်
 ကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာ၏။ ရှိုင်းလော့သည် ကြင်နာခြင်း
 ကင်းမဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍၊ မိမိချေးထားသော ငွေများကို ကြပ်တည်းစွာ ပြန်
 လည်တောင်းခံတတ်သည့်အတွက်ကြောင့် လူများအားလုံးက မနှစ်သက်ကြဘဲ
 အထူးသဖြင့် ပင်နစွမြို့သားကုန်သည် အန်တော်နီယို၏ မုန်းတီးခြင်း ခံရသူ
 ဖြစ်၏။ အန်တော်နီယိုသည် ကြပ်တည်းဆင်းရဲသော လူများအား အတိုးမယူဘဲ
 ငွေချေးလေ့ရှိသည့်အတွက်ကြောင့် ရှိုင်းလော့ကလည်း ၎င်းအား အလွန်မုန်း၏။
 သို့ဖြစ်၍ လောဘကြီးသော ရှိုင်းလော့နှင့်ရက်ရောသော အန်တော်နီယိုတို့မှာ
 ရန်သူကြီးများဖြစ်လာကြ၏။ အန်တော်နီယိုသည် ရှိုင်းလော့နှင့် ငွေလဲတိုက်
 တွင် ဆုံမိကြသည့်အခါတိုင်း ရှိုင်းလော့အား အတိုးကြီးစားသော လောဘသမား
 ကြီးတစ်ယောက်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သနားကြင်နာခြင်း ကင်းမဲ့သူတစ်ယောက်
 ဟူ၍လည်းကောင်း ပြောင်ပြောင်ကြီးခေါ်ကာ ရှုတ်ချလေ့ရှိ၏။ ရှိုင်းလော့မူကား
 ဤအတွက်ကြောင့် ဝမ်းထဲ၌ကြိတ်၍ ရန်ငြိုးထားသော်လည်း သည်းခံသော
 အမူအရာမျိုးဖော်ပြလေ့ရှိ၏။

mg y o e . c o m အန်တော်နီယိုမှာ လူထဲတွင် အကြင်နာတတ်ဆုံး၊ စိတ်သဘော အကောင်းဆုံး သူတစ်ထူးကျေးဇူးပြုခြင်း၌ မွေလော်တတ်ဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ဦးဖြစ်၏။ စင်စစ်မှာ အန်တော်နီယိုသည် အိတလီပြည်သားအပေါင်းတို့အနက် တွင် ရှေးရောမမြို့သားတို့၏ ဂုဏ်ကျက်သရေကို အပေါ်လွင်ဆုံး ဖော်ပြသူ တစ်ယောက်ဟု ဆိုထိုက်၏။ ဗင်နစ္စမြို့သူ မြို့သားတိုင်းက အန်တော်နီယိုအား လွန်စွာ ချစ်ခင်ကြသည်မှန်သော်လည်း ၎င်းနှင့် အချစ်ခင်ဆုံးသော မိတ်ဆွေ မှာကား ဘာဆယ်နီယိုဖြစ်လေရာ ထိုသူမှာ အမျိုးမြတ်သလောက် ဥစ္စာမရှိဘဲ သူ၏ဂုဏ်ဒြပ်နှင့် လိုက်အောင် အထက်တန်းကျကျ နေထိုင်မိခြင်းကြောင့် ရှိ သမျှသော ပစ္စည်းများ ကုန်ခမ်းလုမတတ်ဖြစ်နေလေ၏။ ဘာဆယ်နီယို၌ ငွေ လိုတိုင်း အန်တော်နီယိုက ကူညီထောက်ပံ့လေ့ရှိရာ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့မှာ တစ်စိတ်တည်း “တစ်အိတ်တည်း” ကဲ့သို့ ဝေငှသုံးစွဲလေ့ရှိကြလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဘာဆယ်နီယိုသည် အန်တော်နီယိုထံသို့လာ၍ ပစ္စည်း ဥစ္စာချမ်းသာသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခြင်းအားဖြင့် မိမိ၏အခြေ အနေကို မြှင့်တင်ဖို့ အကြံရှိကြောင်း၊ အမျိုးသမီး၏ ဘခင်မှာ မကြာမီက ကွယ်လွန်၍ တစ်ဦးတည်းသောထိုသမီးအတွက် ပစ္စည်းအမြောက်အမြား ထား ခဲ့ကြောင်း၊ ဘခင်မသေမီက အမျိုးသမီး၏ နေအိမ်သို့ လည်ပတ်ဖူးရာတွင် မိမိအပေါ်၌ မေတ္တာသက်ဝင်သော အမှုအယာမျိုးတွေသည်ဟု အကဲခတ်မိ ကြောင်း၊ မိမိမှာ ဤမျှလောက် အဆင့်အတန်းမြင့်သော အမျိုးသမီးတစ် ယောက်ထံသို့ လူပျိုလှည့်သွားလိုသော်လည်း ထိုက်တန်လောက်အောင် သား သားနားနား သွားဖို့မတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါသောကြောင့် (ဒုကက်)ငွေ ၃၀၀၀မျှ လောက် စိုက်ထုတ်ချေးငှားပါမည့်အကြောင်း တောင်းဆိုလေ၏။

အန်တော်နီယိုမှာ ထိုအချိန်၌ လက်ထဲတွင် ငွေမရှိဘဲ ဖြစ်နေသော် လည်း မကြာမီအတွင်း မိမိ၏ ကုန်သင်္ဘောများ ဆိုက်ရောက်လာတော့မည်ဖြစ် သောကြောင့် ဂျူးလူမျိုး ရှိုင်းလော့ထံသို့သွား၍ ချေးပေးမည်ဟု ပြောကာ ရှိုင်းလော့ထံသို့နှစ်ယောက်သား သွားကြလေ၏။

အန်တော်နီယိုသည် ရှိုင်းလော့ထံမှ ငွေ ၃၀၀၀ ချေးလိုကြောင်း၊ လိုချင်သလောက် အတိုးယူနိုင်ကြောင်း၊ မိမိ၏ ကုန်သင်္ဘောများ ဆိုက်ရောက် လာသောအခါ ပေးဆပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ ရှိုင်းလော့စဉ်းစားမိသည်ကား “သူ့ကို ဒီတစ်ချက် ငါမိလိုက်လျှင် ငါခဲခဲ့ရသမျှတွေ ကျသွားအောင် နှံလိုက် မယ်။ သူက ငါ့ကို ဂျူးဆိုပြီး တစ်မျိုးလုံးမုန်းလိုက်သေး၊ သူ့ငွေကိုလည်း လူ တကာကို အတိုးမယူဘဲ ချေးလိုက်သေး။ ကုန်သည်ကြီးတွေ အလည်မှာ ငါ့ကို လည်း ကလော်တုတ်လိုက်သေး။ ငါ့အပေါ်မှာ ဒီလောက် ဆိုးတဲ့လူတစ်ယောက်

ကို ငါက ချမ်းသာပေးလိုက်လျှင် ငါတို့တစ်မျိုးလုံး ကျိန်စာသင့်ရောပေါ့ဟယ်” စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးလျက်ရှိ၏။ အန်တော်နီယိုသည် အကြံထုတ်လျက်ရှိသော ရှိုင်းလော့ကို မြင်သောအခါ စိတ်တိုလာသည်နှင့် “ဟေ့ရှိုင်းလော့ ကျုပ်ပြောတာ မကြားဘူးလား၊ ငွေချေးမလား၊ မချေးဘူးလားပြောစမ်း”ဟု ငေါက်လျက် မေး၏။ ထိုအခါ ရှိုင်းလော့က “ဆရာကြီး အန်တော်နီယိုခင်ဗျား ငွေလဲတိုက်ပေါ်မှာ တွေ့ကြတိုင်း ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို လောဘကြီးသလေး၊ အတိုးကြီးစား သလေး ဘာလေးနဲ့ ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်တော်က တော့ ဂျူးလူမျိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း သည်းခံခဲ့တာချည်းမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ လည်း ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလေး၊ လည်ချောင်းသွေးစုပ်တဲ့ ခွေး လေးဘာလေးနဲ့ဘဲဆိုပြီး တံတွေးနဲ့ ထွေး၊ ခြေထောက်နဲ့ ကန်ခဲ့ဖူးပေါင်းများလှပြီ မဟုတ်လား။ ခုတော့မှ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ဆီလာပြီး “ငွေချေးစမ်းပါတဲ့”ပြော နေတယ်။ ခွေးဆိုတာမျိုးဟာ ငွေရှိနိုင်ပါ့မလားခင်ဗျား။ ခွေးတစ်ကောင်က ငွေ ၃၀၀၀ ချေးဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားခင်ဗျား။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က ကျွန်တော့် ကို တံတွေးနဲ့ ထွေးတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ခွေးလို့ခေါ်ပြန်တယ်။ ဒီကျေးဇူး တွေကို ထောက်ထားပြီး ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ငွေ ၃၀၀၀ ချေးရမှာတဲ့ လားခင်ဗျား။ ပြောစမ်းပါဦး”ဟုဆို၏။ ထိုအခါ အန်တော်နီယိုက “ဟုတ်တယ်၊ ဟိုတုန်းက ခေါ်ရုံမကဘူး။ အခုလည်း ခေါ်ရဦးမယ့်ပုံ၊ တံတွေးနဲ့ ထွေးရဦး မယ့်ပုံ၊ ကန်ကျောက်ရဦးမယ့်ပုံ ပေါ်နေပြန်ပြီထင်တယ်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ငွေချေးမယ်ဆိုလျှင် မိတ်ဆွေချင်း ချေးတဲ့သဘောမျိုး မထားပါနဲ့။ ရန်သူတစ် ယောက်ကို ချေးတဲ့သဘောမျိုးထားလိုက်ပါ။ ဒါမှ တကယ်လို့ ကျုပ်က ပြန်မ ဆပ်နိုင်လို့ရှိလျှင် ခင်ဗျား လုပ်ချင်သလို အားမနာတန်း လုပ်နိုင်မယ်မဟုတ်ဘူး လား”ဟုပြော၏။ ထိုအခါ ရှိုင်းလော့က “နေစမ်းပါဦး၊ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ဒါ လောက်ဆူပွက်နေရတာလဲ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး ချစ်ချစ် ခင်ခင် ဖြစ်လိုပါတယ်ဗျား။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို အရှက်ခွဲခဲ့တာတွေကို လည်း မေ့ဖျောက်ပစ်ချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့ငွေကို ကျွန်တော်က ချေး ပါ့မယ်။ အတိုးလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူပါဘူးဗျာ”ဟု ပြောလေ၏။

ရှိုင်းလော့က ဤကဲ့သို့ ခင်မင်သော လေသံနှင့် ပြောသောစကားကို ကြားရသောအခါ အန်တော်နီယိုမှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ရှိုင်း လော့က ဆက်လက်၍ ကြင်နာဟန်ဆောင်ကာ အန်တော်နီယို၏ မေတ္တာကို သာ ခံယူလိုကြောင်း၊ အန်တော်နီယိုကို အလိုရှိသော ငွေသုံးထောင်ကို အတိုး မယူဘဲ ချေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိနှင့်အတူ ရှေ့နေတစ်ယောက် ယောက်ထံသို့ သွားကြ၍ ပြက်ရယ်သဘောနှင့် စာချုပ်ချုပ်စေလိုကြောင်း၊

အကယ်၍ မိမိထံမှ ချေးယူသော ငွေကို သတ်မှတ်ထားသော အချိန်တွင် မပေး ဆပ်နိုင်ခဲ့လျှင် အန်တော်နီယို၏ ကိုယ်မှ မိမိလိုချင်သော နေရာမှ အသား တစ်ပေါင် လွှဲဖြတ်ယူနိုင်ပါသည်ဟု လက်မှတ်ထိုးစေလိုကြောင်း ပြောပြလေ၏။

“စိန်လိုက်ဗျာ၊ ကျုပ် သဘောတူတယ်။ ဒီလိုဆိုလျှင် အင်မတန် ကြင်နာတတ်တဲ့ ဂျူးတစ်ယောက်လို့တောင် ကျုပ်က ပြောလိုက်ချင်သေးတယ်” ဟု အန်တော်နီယိုကဆို၏။

ထိုအခါ ဘာဆယ်နီယိုက မိမိအတွက် ဤသို့သော စာချုပ်မျိုးကို လက်မှတ်မထိုးဖို့ အန်တော်နီယိုအား ဖျက်သေး၏။ သို့ရာတွင် အန်တော်နီယို က ၎င်းငွေကို ပေးဆပ်ရမည့်နေ့မတိုင်မီ ဤငွေထက် အဆပေါင်းများစွာ တန် ဘိုးရှိသော မိမိ၏ ကုန်သင်္ဘောကြီးများ ဆိုက်ရောက်လာမည်ဖြစ်၍ သူ၏ စာချုပ်အတိုင်း လက်မှတ်ထိုးမည်ဟု ပြော၏။

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်တို့ ငြင်းခုံလျက်ရှိခြင်းကို ကြားရသောအခါ ရှိုင်းလော့က “အို . . . ခမည်းတော် အာဗျဟမ် . . . အယုံအကြည် နည်း လှသော ခရစ်ယာန်နှစ်ယောက်နှင့် တွေ့နေရချေပြီတကား။ သူတို့ကိုယ်နှိုက်က တင်းမာသော သဘောထား ရှိကြသည့်အတွက်ကြောင့် သူတစ်ပါးအားလည်း ကိုယ်နှင့်နှိုင်းပြီး မယုံသင်္ကာဖြစ်နေကြသည်တကား . . . ။ ကျွန်တော်မေးစမ်း ပါရစေ ဘာဆယ်နီယို၊ တကယ်လို့ ရက်ချိန်းသတ်မှတ်ထားတဲ့နေ့မှာ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေက ကျုပ်ငွေကို ပြန်မဆပ်နိုင်ဘူးထားပါဦး။ သူ့ရဲ့အသားတစ်ပေါင် ဟာ ကျုပ် ဘာမှ အသုံးကျလို့လည်းဗျ။ သိုးသား၊ အမဲသားဆိုလျှင်လည်း ဟုတ်သေးရဲ့။ လူသားတစ်ပေါင်ဟာ ကျုပ်မှာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ။ ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ ကူညီရခြင်း သက်သက်ပါဗျ . . . ။ လိုချင်လည်း ယူ။ မလိုချင်လျှင်လည်း ထားခဲ့ရုံရှိတာပေါ့ဗျ”ဟုပြောလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဘာဆယ်နီယိုသည် ရှိုင်းလော့၏ ပရိယာယ်စကားကို စိတ်မချသည်နှင့် အန်တော်နီယိုအား လက်မှတ်မထိုးဖို့ ဖျက်သော်လည်း အန် တော်နီယိုက နားမထောင်ဘဲ (ရှိုင်းလော့ပြောသည့်အတိုင်း) ပြက်ရယ်သဘော နှင့် လုပ်သော စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့လေ၏။

ဘာဆယ်နီယို ချစ်ကြိုက်လျက်ရှိသော အမျိုးသမီးမှာ ဗင်နစွမြို့အနီး ရှိ ဘဲလ်မောင့်မြို့၌ နေထိုင်၍ အမည်မှာ ပိုးရှားဟုခေါ်လေသည်။ ထိုအမျိုး သမီး၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် အရည်အချင်းတို့မှာ ရာဇဝင်၌ ထင်ရှားကျော် စောသည့် ကေတို၏သမီး၊ ဘရုတတ်ခဲ၏ဇနီး ပိုးရှားထက် နိမ့်ကျသည်မဟုတ် ပေ။

ဘာဆယ်နီယိုသည် လိုအပ်သော ငွေကို ရရှိရာတွင် ခြွေရံသင်းပင်း

များနှင့်တကွ ဘဲလ်မောင့်မြို့သို့ သားသားနားနား ထွက်လာခဲ့ကြရာ ၎င်းနှင့် အတူ ဂရာရှီယာနီအမည်ရှိ တပည့်တစ်ယောက်လည်း လိုက်ပါလာ၏။ ပစ္စည်း ချမ်းသာလှသော အမျိုးသမီးပိုးရှားသည် ဘာဆယ်နီယို၏ မေတ္တာကို တုန်ပြန် လက်ခံလေရကား များမကြာမီအတွင်း လက်ထပ်မင်္ဂလာဆောင်နှင်းရန် စီမံကြ လေ၏။

ဘာဆယ်နီယိုက မိမိ၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိ၊ မျိုးရိုးကောင်းခြင်းတစ်ခုသာ လျှင် ဂုဏ်ယူစရာ ရှိကြောင်းနှင့် ပိုးရှားအား ဖွင့်ဟပြောပြလေရာ ပိုးရှားက လည်း ဘာဆယ်နီယိုအား ချစ်ကြိုက်ခြင်းမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာကို မျှော်လင့်၍မဟုတ်၊ လူ၏အရည်အချင်းကို သဘောကျ၍သာ ဖြစ်ကြောင်း။ ဥစ္စာပစ္စည်းနှင့် ပတ် သက်၍မူ လင်တစ်ယောက်ဆီမှ မျှော်လင့်အားကိုးဖို့မလိုဘဲ မိမိ၌ လုံလောက် စွာ ရှိပါကြောင်း။ ဘာဆယ်နီယို၏ မြင့်မြတ်သော အရည်အချင်းများနှင့် လိုက် လျော့ထိုက်တန်စေခြင်းငှာ မိမိကိုယ်ကို ယခုထက် အပြန်တစ်ထောင် ပိုမိုလှပ ၍ အပြန်တစ်သောင်း ပိုမိုကြွယ်ဝစေချင်လှကြောင်း။ မိမိမှာ စာမတတ်၊ ပေ မတတ်၊ အရိုင်းသက်သက်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ပညာသင်ဖို့ အရွယ်မလွန် သေးသည့်အလျောက် လင်တော်မောင်၏ ဆုံးမဩဝါဒကို ခံယူ၍ အရာရာ တွင် သွန်သင်ပြသပေးဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပ်နှင်းလိုပါကြောင်း စသည်များဖြင့် ရှိသေ့နူးညွတ်စွာ ပြောပြီးနောက် “ကျွန်မပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းများနှင့်တကွ၊ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးပါ ယနေ့မှစပြီး မောင့်ပစ္စည်းအဖြစ်သို့ လွှဲအပ်လိုက်ပါပြီမောင် ရယ်။ မနေ့တုန်းကဆိုလျှင် ဒီအဆောက်အဦးကြီးကို ကျွန်မပိုင်ဆိုင်ပြီး ကိုယ့် မင်းကိုယ့်ချင်း အဖြစ်နဲ့ ဟောဒီက ကျေးကျွန်အခြွေအရံတွေအပေါ်မှာ သခင် မလုပ်ခဲ့နိုင်ပါတယ်။ သို့သော် ဒီကနေ့ကစပြီး အဆောက်အဦးရော၊ ကျေးကျွန် အခြွေအရံတွေရော၊ ကျွန်မကိုယ်ရောဟာ ဟောဒီလက်စွပ်နဲ့အတူ မောင့်လက် သို့ အပိုင်စားအပ်နှင်းလိုက်ပါတယ်မောင်ရယ်” ဟုဆိုကာ လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ဘာဆယ်နီယိုသို့ ပေးအပ်လေ၏။

ဥစ္စာမဲ့ဖြစ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်အား ဂုဏ်သရေရှိ၍ ဥစ္စာ လည်း ကြွယ်ဝသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဤမျှလောက် မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချစွာ အပ်နှင်းခြင်းခံရသော ဘာဆယ်နီယိုမှာ ကျေးဇူးလည်းတင် တအံ့ တဩလည်းဖြစ်မိသည်နှင့် စကားချောမောစွာ ပြန်မပြောတတ်တော့ဘဲ ထစ် ထစ်အအနှင့်ပင် ကျေးဇူးတင်လှကြောင်းပြော၍ လက်စွပ်ကိုဝတ်ရင်း ဘယ်နံ ရောအခါမှဤလက်စွပ်နှင့်ခွဲခွာလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်းများနှင့်ကတိပေးလေ၏။

ပိုးရှားသည် ဘာဆယ်နီယို၏ မေတ္တာကို လက်ခံပါကြောင်းနှင့် ယဉ် ကျေးစွာ ပြောပြလျက် ရှိသည်။ ဘာဆယ်နီယို၏ တပည့် ဂရာရှီယာနီနှင့်

ပိုးရှား၏ အပျိုတော် နယ်ရစ္စာတို့သည် အနီးအပါး၌ ရှိကြလေရာ ဂရာရီယာနီသည် မိမိ၏ဆရာနှင့် ပိုးရှားတို့အား နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်စေလိုသည်ဖြစ်၍ မိမိလည်း ၎င်းတို့စုံတွဲနှင့်အတူ တစ်ချိန်တည်း လက်ထပ်လိုပါကြောင်းပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘာဆယ်နီယိုက “ဒီလိုဆို သိပ်ဝမ်းသာတာပေါ့ ငါ့လူရာ၊ ဒါပေမယ့် မောင့်သတို့သမီးက ဘယ်မှာလဲ” ဟုမေး၏။

ဤတွင် ဂရာရီယာနီက ပိုးရှား၏ အပျိုတော် နယ်ရစ္စာနှင့် မိမိတို့ချစ်ကြိုက်ကြ၍ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန် သဘောတူပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ပိုးရှားက နယ်ရစ္စာအား ဟုတ်ပါ၏လောဟု မေးရာ၊ နယ်ရစ္စာက “သခင်မ သဘောတူလျှင် ဟုတ်ပါသည်” ဟု ဝန်ခံ၏။ ပိုးရှားက သဘောတူကြောင်း ပြန်ပြောရာတွင် ဘာဆယ်နီယိုက နှစ်စုံတွဲတစ်ချိန်တည်း လက်ထပ်ကြရမည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်လှကြောင်းပြောလေ၏။

ဤနည်းအားဖြင့် နှစ်စုံတွဲတို့သည် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်လျက်ရှိကြစဉ် အန်တော်နီယိုထံမှ လူတစ်ယောက် ယောက်လာ၍ ကြောက်မက်ဖွယ် သတင်းဆိုးတစ်ခု ပါလာခဲ့၏။ ဘာဆယ်နီယိုသည် အန်တော်နီယို၏ စာကို ဖတ်လျက် ရှိစဉ် မျက်နှာပျက်သွားခြင်းကို ပိုးရှားမြင်ရ၍ ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးတစ်ယောက်ကွယ်လွန်သော သတင်းမျိုးဖြစ်လေသလောဟု မေးသဖြင့် ဘာဆယ်နီယိုက မောင့်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိဘူးလို့ ပြောဖူးတယ်ဟုတ်လား။ အဲ့ဒါ စကားကုန်မဟုတ်သေးဘူး။ အမှန်ကတော့ ပစ္စည်းမရှိရုံမကသေးဘူး။ အကြွေးတင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်ဗျာ” ဟု စကားခံပြီးနောက် မိမိအတွက် မိတ်ဆွေကြီး အန်တော်နီယိုက ရှိုင်းလော့ထံမှ ငွေချေးပေးလိုက်ရပုံ၊ ၎င်းငွေကို သတ်မှတ်ထားသော နေ့ရက်တွင် ပြန်မဆပ်နိုင်ခဲ့လျှင် အန်တော်နီယို၏ ကိုယ်မှ အသားတစ်ပေါင် လှီးယူဖို့ သဘောတူစာချုပ် ချုပ်ခဲ့ရပုံများကို ပြောပြ၍ အန်တော်နီယိုထံမှ စာကို ဖတ်ပြလေ၏။

“ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်း ဘာဆယ်နီယို၊ ကျုပ် သဘောတော့အားလုံး နှစ်မြှုပ်ကုန်လေပြီ။ ရှိုင်းလော့နှင့် စာချုပ်အတိုင်း ပေးရပါတော့မည်။ သို့ဆိုလျှင် အသက်ရှင် နေဖို့ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် မသေမီအချိန်အတွင်း သူငယ်ချင်းနှင့် တွေ့လိုပါသည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်း၏ သဘော အတိုင်း ပြုနိုင်ပါ၏။ သူငယ်ချင်းကို ယ်နှိုက်က မေတ္တာ အလျောက် မလာလို့ ခဲ့လျှင် ကျုပ်စာကြောင့်ဖြင့် မလာစေ လိုပါ”

ဤတွင် ပိုးရှားက “ဆောင်ရွက်စရာရှိတာတွေ မြန်မြန်ဆောင်ရွက်ပြီး ချက်ချင်းလိုက်သွားပါမောင်ရယ် . . . ၊ မောင့်အတွက်ကြောင့် ဒီလိုမိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်မှာ ဆံတစ်ပင် ကျွတ်တာမခံနိုင်ပါဘူး။ ပေးစရာရှိတဲ့

အကြွေးကို အပြန်နှစ်ဆယ် ဆပ်ပါမယ်။ ယူသွားပါလေ မောင်ရယ် . . . ။
 ယခုလို တိုရေရှားရေ ဝယ်ထားရတဲ့ လင်တစ်ယောက်ဖြစ်လို့မို့ ဆထက်ထမ်း
 ပိုးတိုးပြီး ချစ်ရဦးတော့မှာပဲ မောင်ရဲ့ . . . ”ဟု ပြော၏။ ထို့နောက် ပိုးရှားက
 ဆက်လက်၍ မိမိပိုင်သော ပစ္စည်းများကို ဘာဆယ်နီယိုကို သုံးပိုင်ခွင့် ရှိစေခြင်း
 ငှာ၊ ဗင်နစ္စသို့မသွားမီ လက်ထပ်သွားဖို့ အကြံပေး၍ ဆရာတပည့်နှစ်စုံတို့
 သည် တစ်နေ့တည်း လက်ထပ်ကြလေ၏။ လက်ထပ်ပြီးနောက် ဘာဆယ်နီယို
 နှင့် ဂရာရီယာနီတို့သည် ဗင်နစ္စမြို့သို့ ချက်ချင်းပင် ထွက်ခွာသွားကြ၍ အန်
 တော်နီယိုအား အကျဉ်းထောင်ထဲ၌ တွေ့ကြရလေ၏။

ငွေသုံးထောင် ပေးဆပ်ရန် သတ်မှတ်ထားသော နေ့ရက်မှာ ကျော်
 လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ရက်စက်လှသော ဂျူးသည် ဘာဆယ်နီယိုက ပေးဆပ်သော
 ငွေကို လက်မခံတော့ဘဲ အန်တော်နီယို၏ အသားတစ်ပေါင် ရဖို့ကိုသာ တောင်း
 ခံလျက်ရှိ၏။ ဤအမှုကို ဗင်နစ္စမြို့ဝန်၏ရုံး၌ ကြားနာစစ်ဆေးရန် ရက်ချိန်းထား
 ၍ ဘာဆယ်နီယိုမှာ သောကကြီးစွာနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေရလေတော့၏။

ဘဲလ်မောင်မြို့မှ ခရီးထွက်ခွာခါနီး၌ ပိုးရှားသည် ဘာဆယ်နီယိုအား
 အားပေးစကားပြောလျက် အမှုပြီးသောအခါတွင် အန်တော်နီယိုကို အိမ်သို့
 တစ်ပါတည်း ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ရန် မှာထားလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ပိုးရှားသည် လင်သည်
 မောင်၏ သူငယ်ချင်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစား
 ရင်း အန်တော်နီယိုကို လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တစ်နည်းတစ်လမ်းဖြင့် ကယ်
 ဆယ်နိုင်လျှင် ကောင်းလေစွဟု အကြံဖြစ်လေ၏။ ပိုးရှားသည် ဘာဆယ်နီယို
 အား ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် မိမိကိုယ်ကို စာမတတ်၊ ပေမတတ်သော အရိုင်း
 မကလေးသက်သက် ဖြစ်သည့်အနေမျိုး ပြောခဲ့သော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့်မူ
 မိမိ၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို မိမိယုံကြည်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်
 အလျောက် ဗင်နစ္စမြို့သို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်သွား၍ အန်တော်နီယိုအတွက် ခုခံ
 ကာကွယ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ပိုးရှား၌ ဘဲလာရီယိုအမည်ရှိ ဥပဒေ ကျွမ်းကျင်သည့် ရှေ့နေဆွေ
 မျိုးတစ်ယောက်ရှိရာ၊ အန်တော်နီယို၏ အမှုအကြောင်းကို ၎င်းတို့ထံ စာရေး၍
 အကြံဉာဏ်တောင်းပြီးလျှင် သူ၏အကြံဉာဏ်နှင့်အတူ ရှေ့နေတို့၏ ဝတ်စုံ
 တစ်ခုလည်း ပေးပို့လိုက်ရန် မှာထားလိုက်၏။ စာပို့သူ ပြန်လာသောအခါ ဝတ်
 စုံနှင့်တကွ ၎င်းအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရမည့်အကြောင်း
 များကိုပါ အကြံဉာဏ်ပေးပို့လိုက်လေသည်။

ပိုးရှားနှင့် နယ်ရစ္စာတို့သည် ယောက်ျားအသွင် ဝတ်ဆင်ကြ၍ ပိုး
 ရှားက ရှေ့နေအဖြစ်လည်းကောင်း၊ နယ်ရစ္စာက စာရေးအဖြစ်လည်းကောင်း

ဝတ်ဆင်ကာ ဗင်နစွမြို့သို့ ထွက်လာကြရာ အမှုစစ်ဆေးမည့်နေ့၌ပင် ဆိုက်
 ရောက်လာကြ၏။ တရားရုံး၌ မြို့ဝန်ကြီးနှင့် မင်းတိုင်ပင်အရာရှိကြီးများသည်
 ရုံးထိုင်လျက်ရှိကြရာ၊ ပိုးရှားနှင့် နယ်ရစ္စာတို့ ဝင်လာကြ၍ ရှေ့နေကြီးဘဲလာရီယို
 ထံမှ စာတစ်စောင်ကို မြို့ဝန်ကြီးလက်သို့ ပေးဆက်လိုက်၏။ ဘဲလာရီယို၏
 စာ၌ အန်တော်နီယို အမှုကို မိမိကိုယ်တိုင် လျှောက်လဲရန် အကြံရှိသော်လည်း
 မကျန်းမာသဖြင့် မလာရောက်နိုင်ဘဲ ရှိရာတွင် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နှင့် ဒေါက်
 တာဘာလ်သာဇာ အမည်ရှိရှေ့နေတစ်ဦးကို လွှတ်လိုက်ရပါကြောင်း ပါရှိလေ
 သည်။ မြို့ဝန်ကြီးသည် ဒေါက်တာ ဘာလ်သာဇာအား ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်
 နှင့် ဆောင်ရွက်ရန် ခွင့်ပြုပြီးနောက် ရှေ့နေတို့၏ ဝတ်လုံနှင့် ခေါင်းစွပ်ကြီး
 တို့ဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူချောကလေးဒေါက်တာဘာလ်သာဇာအား အံ့
 ဩစွာနှင့် ငေးကြည့်နေသေး၏။

ထို့နောက် အန်တော်နီယိုနှင့် ရှိုင်းလော့တို့၏ အမှုကို စ၍ခေါ်လေပြီ။
 တရားခွင်သို့ ရောက်သောအခါ ပိုးရှားသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
 ရာတွင် ကရုဏာစိတ် ကင်းမဲ့သော ရှိုင်းလော့ကိုလည်း မြင်ရ၏။ ဘာဆယ်နီ
 ယိုကိုလည်းမြင်ရ၏။ ဘာဆယ်နီယိုကမူ ပိုးရှားအား မမှတ်မိချေ။ ဘာဆယ်နီ
 ယိုသည် အန်တော်နီယိုအနီးတွင် စိုးရိမ်သောက ကြီးလှသော မျက်နှာထားနှင့်
 ရပ်လျက်ရှိ၏။

ပိုးရှားသည် အလွန်အရေးကြီးသော အလုပ်ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်
 ရခြင်းပီပီ သတ္တိရှိလာ၍ ရဲရင့်စွာ အမှုဖွင့်လေ၏။ ရှေးဦးစွာ ရှိုင်းလော့ဘက်
 သို့ လှည့်လျက် ဗင်နစွမြို့ တရားဥပဒေအရ စာချုပ်တွင် ဖော်ပြပါရှိသည့်
 အတိုင်း ရနိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြောပြီးလျှင် ကြင်နာသနားခြင်းတည်းဟူသော
 မြင့်မြတ်လှသည့် ဂုဏ်ပုဒ်အကြောင်းကို နားဝင်လောက်အောင် ချိုသာဖြောင့်
 ဖြစွာ ပြောပြလေရာ၊ ကြားရသူတိုင်း နူးညွတ်လောက်ပါသော်လည်း ရှိုင်းလော့မူ
 ကား မည်သို့မျှ မရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ပိုးရှားက ကြင်နာသနားတတ်ခြင်းတည်းဟူ
 သော ကရုဏာသဘောတရားဟူသည်မှာ ကောင်းကင်မှ မြေပေါ်သို့ကျသော
 မိုးဖွဲကလေးများကဲ့သို့ ညင်သာလှ၍ နှစ်ပြန်စီးအကျိုးပေးနိုင်ကြောင်း။ ကရုဏာ
 သဘောတရားသည် ဖော်ပြသူအားလည်းကောင်း၊ ခံယူသူအားလည်းကောင်း
 အကျိုးကျေးဇူး ပြုစေတတ်သဖြင့် ဘုရင် ဧကရာဇ်တို့အားပင်လျှင် သရဖူထက်
 တန်ဖိုးရှိ၍ ဘုရားသခင်၏ ထူးကဲမြင့်မြတ်သော ဂုဏ်ထူးတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း။
 တရားမှန်ကန်ခြင်းကို ကရုဏာတရားနှင့် တွဲဘက်နိုင်သလောက်၊ ဤဂုဏ်ပုဒ်
 သည် ဘုရားသခင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး ချဉ်းကပ်လာနိုင်ကြောင်း၊ လူသတ္တဝါ
 အားလုံးသည် ဘုရားသခင်၏ ကရုဏာတော်ကို ခံယူရရှိနိုင်ဖို့ ဆုတောင်းကြရ

လေရာ၊ ထိုကဲ့သို့ ဆုတောင်းကြရခြင်းသည်ပင်လျှင် လူများကိုယ်တိုင်က အချင်းချင်း ကရုဏာထားတတ်ဖို့ သင်္ခန်းစာယူကြဖို့ မမေ့ထိုက်ကြောင်းနှင့် ရှိုင်းလော့အား သတိပေးစကား ပြောကြားလေ၏။ ရှိုင်းလော့ကမူ စာချုပ်တွင် ဖော်ပြပါရှိသည့်အတိုင်းသာ ရလိုပါကြောင်းနှင့် တောင်းခံလျက်ရှိရာ ပိုးရှားက “ချေးယူထားတဲ့ငွေကို သူက ပြန်မဆပ်နိုင်ဘူးတဲ့လား” ဟု မေးသဖြင့် ဘာဆယ်နီယိုက ချေးယူထားသော ငွေသုံးထောင်ကို သူ လိုချင်သလောက် အပြန်ပေါင်း များစွာ ပြန်ဆပ်ရန် အသင့် ရှိပါကြောင်း ပြော၏။ သို့ရာတွင် ရှိုင်းလော့သည် ငွေကို လက်မခံလိုကြောင်း ငြင်းပယ်၍ အန်တော်နီယို၏ အသားတစ်ပေါင်ကိုသာ လိုချင်ကြောင်း တောင်းခံလေ၏။ ဤတွင် ဘာဆယ်နီယိုက ရှေ့နေကလေးအား တရားဥပဒေသဘောကို အနည်းငယ် လိမ်ဖွဲပြီး အန်တော်နီယို၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရန် တောင်းပန်လေ၏။ ပိုးရှားကမူ တရားဥပဒေ မည်သည်မှာ တစ်ကြိမ် ပြုလုပ်ပြီးသည့်နောက် မည်သူ့အတွက်မျှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ဣန္ဒြေကြီးစွာနှင့် ပြောလိုက်ရာတွင် ရှိုင်းလော့က ရှေ့နေကလေးသည် မိမိဘက်သို့ လိုက်၍ ပြောနေသည်ဟု ကျေနပ်သည့်လက္ခဏာနှင့် “ဒန်ယေလကိုယ်တိုင် တရားစီရင်ဘို့ ရောက်လာပြီ။ အရွယ်ငယ်သော်လည်း အလွန်ဉာဏ်ပညာရှိတဲ့ တရားသူကြီးမင်းချင်ဗျား။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဂုဏ်ပြုပါသည်” ဟု ကြွေးကြော်လေ၏။

ထို့နောက် ပိုးရှားသည် ရှိုင်းလော့ထံမှ စာချုပ်ကို တောင်းယူ ဖတ်ရှုပြီးနောက်ပေးဆပ်ရန် သတ်မှတ်ထားသော ရက်ချိန်းကျော်လွန်ပြီဖြစ်၍ အန်တော်နီယို၏ နှလုံးသားအနီးမှ အသားတစ်ပေါင်ကို ရှိုင်းလော့ လှီးဖြတ်ယူနိုင်ကြောင်း ပြော၏။ “သို့သော် ဂရုဏာရှေ့ထားပြီး ငွေကိုသာ ပြန်ယူပါ။ စာချုပ်ကို ဆုတ်ပစ်လိုက်ပါရစေ” ဟု ရှိုင်းလော့အားပြောရာ ရှိုင်းလော့မူကား သနားကြင်နာစိတ် လုံးဝမရှိဘဲ “ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူတရားချလို့မှမရဘူး။ အသားတစ်ပေါင်ရမှ ကျေနပ်မှာဘဲ” ဟု ပြန်ပြော၏။ ပိုးရှားသည် အန်တော်နီယိုဘက်သို့ လှည့်လျက် “ကိုင်း . . . ဒီလိုဆိုလျှင် ခင်ဗျားရင်ဘတ်မှ လှီးယူဖို့ ပြင်ထားပေတော့ အန်တော်နီယို . . . ” ဟုပြော၏။ ရှိုင်းလော့လည်း ဓားရှည်ကြီးတစ်လက်ကို ထက်မြက်အောင် ဖိနပ်ခွာနှင့် ခတ်လျက်ရှိရာ ပိုးရှားက အန်တော်နီယိုအား “ဘာများပြောစရာရှိပါသလဲ” ဟု မေး၏။ အန်တော်နီယိုသည် လုံးဝလက်လျှော့ထားသည့် အမူအရာနှင့် တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ပြောသည်မှာ မိမိအဖို့မှာ သေဖို့ ပြင်ထားပြီဖြစ်သောကြောင့် စကား အနည်းငယ်မျှသာ ပြောပါတော့မည် ဟု စကားစပြီးနောက် ဘာဆယ်နီယိုဘက်သို့လှည့်လျက် “လက်ပေးစမ်းပါ ဘာဆယ်နီယို၊ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါရစေ။

ခင်ဗျားအတွက်ကြောင့် ကျုပ် ဒုက္ခရောက်ရတယ်ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်မနေပါလေနှင့်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျာ့ ဇနီးကိုသာ ပြောပြရစ်ပါတော့ဗျား” ဟု ပြော၏။ ဘာဆယ်နီယိုသည် အလွန် တရာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသော အမူအရာနှင့် လက်ကိုအုပ်ကိုင်ကာ နှုတ်ဆက် ရင်း “ပြောလိုက်ပါရစေဦး သူငယ်ချင်း အန်တော်နီယို၊ ကျုပ်မှာ အသက်တမျှ ချစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမယားရော၊ ကျုပ်အ သက်ရော၊ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးကိုရော သူငယ်ချင်းရဲ့ အသက်ထက် ပိုပြီး မမြတ် နိုးနိုင်ပါဘူး သူငယ်ချင်း။ အဲဒါတွေအားလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်လို့ သူငယ်ချင်း အသက်ရှင်နေရမည်ဆိုလျှင် အားလုံးစွန့်လွှတ်ဖို့ အဆင်သင့် ရှိပါတယ် သူ ငယ်ချင်း” ဟု ပြောလေ၏။

ဘာဆယ်နီယို၏စကားကို ကြားရသောအခါ ပိုးရှားမှာ ကြင်နာတတ် သော မိန်းမဖြစ်၍ အန်တော်နီယိုကဲ့သို့သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အတွက် ဘာဆယ်နီယိုက မိမိ၏ချစ်ခင်မှုကို ရဲရဲတောက် ဖော်ထုတ်ပြောဆိုခြင်းအတွက် စိတ်၌ထိခိုက်ခြင်းမရှိသော်လည်း လင်ယောက်ျားအား ခန့်စကား ပြောလိုက် သေးသည်မှာ “ဒီအနားမှာ ခင်ဗျာ့မိန်းမ မရှိလို့ တော်သေးပါရဲ့ဗျား။ ခင်ဗျား စကားကို မိန်းမ ကြားသွားလို့ရှိလျှင်တော့ ခင်ဗျားဒုက္ခပဲ” ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဂရာရှီယာနီကလည်း သူ့ဆရာ၏ အတုခိုးချင်သည်နှင့် “ကျွန်တော့် မှာလည်း အလွန်ချစ်တဲ့ ဇနီးရှိပါတယ်။ အကယ်၍ ကျွန်တော့်ဇနီးက ကောင်း ကင်ဘုံမှာရှိတဲ့ တန်ခိုးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးပါးထံမှာ ဟောဒီရှိုင်းလော့လက်မှ အန် တော်နီယိုကို လွတ်အောင် တောင်းပန်ပေးနိုင်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မိန်းမ တစ်ယောက် အဆုံးခံပြီး ကောင်းကင်ဘုံကို ပို့လိုက်ချင်ပါတယ် . . . ” ဟု ပြော လိုက်၏။ ထိုအခါ ပိုးရှား၏ စာရေးအဖြစ်နှင့် တရားခွင်တွင်ရှိနေသော နယ်ရစ္စာက “ခင်ဗျားမိန်းမ မရှိခိုက်မို့လို့ တော်ပါသေးရဲ့ဗျား။ သူ့ရှေ့မှာ ဒီစကား မျိုးပြောလျှင် ခင်ဗျားတို့အိမ်တော့ ပွက်ပွက်ရိုက်သွားမှာပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသော ရှိုင်းလော့က “အလကား စကားတွေနဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေကြတယ်ဗျာတို့။ အမှုကိုသာ စီရင်ချက် ချပါတော့ ခင်ဗျား . . . ” ဟု တိုက်တွန်းလေရာ တရားရုံးတော်ရှိ ပရိသတ်အားလုံးတို့မှာ မကြားချင်သော စကားမျိုးကို ကြားရချေတော့မည်ဟု အောက်မေ့လျက် အန် တော်နီယိုအတွက် နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်နေကြလေတော့၏။

ပိုးရှားက “ချိန်ခွင်အသင့်ရှိပြီလော . . . ” ဟု မေးပြီးနောက် ရှိုင်းလော့ အား မတော်တဆ သွေးလွန်ပြီး အန်တော်နီယို သေသွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ ဆရာဝန်အသင့်ခေါ်ထားပြီလား ရှိုင်းလော့” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အန်တော်နီယို

သွေးလွန်ပြီး သေခြင်းကိုပင် မြင်လိုသော ရှိုင်းလော့က “စာချုပ်ထဲမှာ ဒီလို မပါပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု ပြော၏။ ပိုးရှားသည် “စာချုပ်ထဲမှာ ဒီအကြောင်း မပါလျှင် ဘာဖြစ်သလဲ။ ခင်ဗျားက စေတနာနဲ့ ခေါ်ထားလျှင် ကောင်းတယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးရာ ရှိုင်းလော့ကမူ “စာချုပ်ထဲမှာ ဒီအကြောင်းမပါပါဘူး။ ရှာလို့မတွေ့ပါဘူး” ဟူ၍သာ ပြန်ပြောလျက်ရှိ၏။ ပိုးရှားက “ကိုင်း . . . ၊ ဒါဖြင့် အသားတစ်ပေါင် ခင်ဗျားရတော့မယ်။ ဥပဒေကလည်း ခွင့်ပြုတယ်၊ ရုံးတော်က လည်းပေးတယ်၊ အသားတစ်ပေါင်ကို အန်တော်နီယိုရဲ့ ရင်ဘတ်မှ လှီးယူချင် ယူနိုင်တယ်။ ဥပဒေကလည်း ခွင့်ပြုတယ်။ ရုံးတော်ကလည်းပေးတယ်” ဟုပြော ရာ ရှိုင်းလော့က “တည့်မတ်လိုက်တဲ့ ပညာရှိ တရားသူကြီးပါပေတကား။ ဒန် ယေလကိုယ်တိုင် စီရင်ချက် ချပေတော့မည်” ဟု ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်ပြန် လေ၏။ ထို့နောက် ရှိုင်းလော့သည် ဓားကြီးကို ထက်အောင်ခတ်ရင်း အန်တော် နီယိုအား ကြည့်လျက် “ကိုင်း လာစမ်း၊ ပြင်ပေတော့” ဟုပြော၏။

ထိုအခါ ပိုးရှားက “ခဏဆိုင်းပါဦး ရှိုင်းလော့၊ တစ်ခုလိုနေပါသေး တယ်။ စာချုပ်ထဲမှာ သွေးဆိုတဲ့ စကားမပါဘူး။ အသားတစ်ပေါင်လို့သာ ဆို ထားတယ်။ အန်တော်နီယိုရဲ့ အသားတစ်ပေါင် လှီးယူတဲ့အခါမှာ ခရစ်ယာန် သွေးတစ်စက်ကျခဲ့လို့ရှိလျှင် ခင်ဗျားရဲ့ မြေတွေရော၊ ပစ္စည်းပစ္စယတွေရော အားလုံးအကုန် ဥပဒေအရ အစိုးရ ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းယူခြင်းခံရလိမ့် မယ်” ဟု ပြော၏။ အသားတစ်ပေါင်ကို လုံးဝ သွေးမထွက်စေဘဲ လှီးယူ ရန်မှာ အလျဉ်းမဖြစ်နိုင်သောအလုပ်ဖြစ်လေရကား။ စာချုပ်ထဲ၌ “သွေး” ဟူ၍ မရှိပါ။ အသားတစ်ပေါင်ဟူ၍သာ ဖော်ပြပါရှိခြင်းကို “လွတ်ပေါက်” တစ်ခု အနေဖြင့် တွေ့မြင်ရသော ပိုးရှား၏ ဉာဏ်စွမ်းကြောင့် အန်တော်နီယိုမှာ အသက်ချမ်းသာရာရလေတော့၏။ တရားရုံးတော်အတွင်းရှိ ပရိသတ်အားလုံး တို့သည် ပိုးရှား၏ ဉာဏ်စွမ်းထက်မြက်ခြင်းကို အံ့ဩချီးကျူးခြင်းဖြင့် ဩဘာ ပေးကြလေရာ၊ ဂရာရှီယာနီက ရှိုင်းလော့ကိုကြည့်လျက် “တည့်မတ်လှတဲ့ ပညာ ရှိ တရားသူကြီးပါပေတကား။ ဒန်ယေလကိုယ်တိုင် စီရင်ချက် ချပိုက်ပါပြီ ကော” ဟု ကြွေးကြော်လေ၏။

ရှိုင်းလော့သည် မိမိ၏ ရက်စက်သော အကြံအစည် မအောင်မြင်ဘဲ ရှိုရာတွင် အလွန်စိတ်ပျက်သော အမူအရာဖြင့် ငွေသုံးထောင်ကို ယူပါတော့ မည်ဟုပြော၏။ ဘာဆယ်နီယိုကလည်း မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် အန်တော်နီယို လွတ် မြောက်ခြင်းအတွက် ဝမ်းသာလှသည်နှင့် “ဟောဒီမှာငွေ” ဟုပြော၏။ ဤတွင် ပိုးရှားက “ဖြည်းဖြည်းဗျ ဖြည်းဖြည်း၊ အလျင်မလိုစမ်းပါနဲ့၊ နေစမ်းပါဦး၊ ရှိုင်းလော့ဟာ ငွေရဘို့မရှိဘူး။ အပြစ်ဒဏ်ရဖို့သာရှိတယ်။ ကိုင်း . . . ရှိုင်းလော့၊

အသားလွှီးယူရမယ်။ နည်းနည်းကလေးမှ လျော့တယ် ပိုတယ်မရှိစေရဘူး။
ချိန်ခွင်မှာချိန်လို့ ဆံချည်တစ်လုံးလောက် လျော့ခြင်း၊ ပိုခြင်း ရှိခဲ့လျှင် ဗင်နစွ
မြို့ တရားဥပဒေအရ ခင်ဗျားအသက်လည်း သေရမယ်။ ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာ
လည်း ဘဏ္ဍာတော်ဖြစ်စေရမယ်” ဟုပြောရာ ရှိုင်းလော့က “ကျွန်တော့်ငွေသာ
ပြန်ပေးပါတော့ . . . ကျွန်တော်သွားချင်ပါပြီ” ဟု ပြောသည်နှင့် ဘာဆယ်နီ
ယိုကလည်း “ရှော့ပါဗျာ၊ ရော့ပါဗျာ” ဟု ပေးလျက်ရှိလေ၏။

ရှိုင်းလော့သည် ဘာဆယ်နီယိုလက်မှ ငွေကိုယူမည်ပြုရာ၊ ပိုးရှားက
ဟန့်တားကာ “နေပါဦး ရှိုင်းလော့၊ ခင်ဗျားမှာ ဥပဒေအရ ငြိစွန်းနေတဲ့ အချက်
တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ဗင်နစွမြို့တော် ဥပဒေအရမှာ မြို့တော်သားတစ်ယောက်
၏အသက်ကို လုပ်ကြံရာရောက်တဲ့အတွက် ခင်ဗျား၏ ပစ္စည်းဥစ္စာ အားလုံးဟာ
ဘဏ္ဍာတော်ဖြစ်သွားပြီ။ ခင်ဗျာအသက်ကိုတောင် မြို့ဝန်ကြီးက ချမ်းသာပေးပါ
မှ ခင်ဗျားရှင်နေနိုင်တော့မယ်။ ဒါကြောင့် မြို့ဝန်ကြီးရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး
အသက်ချမ်းသာပေးဖို့ တောင်းပန်လိုက်ဦး . . .” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မြို့ဝန်ကြီးက “ကျွန်ုပ်တို့ ခရစ်ယာန်များနှင့် ခင်ဗျားတို့
ဂျူးလူမျိုးများဟာ စိတ်သဘောထားချင်း ဘယ်လောက် ကွာခြားတယ်ဆိုတာကို
ခင်ဗျားသတိရအောင် ခင်ဗျားမတောင်းပန်မီ အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်တယ်။
သို့သော် ခင်ဗျာဥစ္စာပစ္စည်းတစ်ဝက်ကို အန်တော်နီယို ပိုင်စေပြီး၊ ကျန်တစ်
ဝက်ဟာ ဘဏ္ဍာတော်ဖြစ်စေရမည်” ဟု အမိန့်ချလေ၏။

ဤတွင် ရက်ရောသော သဘောရှိသည့် အန်တော်နီယိုက ရှိုင်းလော့
၏ သမီးနှင့် သမက်တို့အားပေးပါမည်ဟု ရှိုင်းလော့လက်မှတ်ထိုးခဲ့လျှင် မိမိ
အတွက်စီရင်ချက် ချပေးသော ဥစ္စာပစ္စည်းကို မယူလိုဘဲ စွန့်လွှတ်ပါမည်ဟု
ပြော၏။ ရှိုင်းလော့၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးသည် အန်တော်နီယို၏ မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် လိုရင်ဇိုအမည်ရှိ ခရစ်ယန်လူငယ်တစ်ယောက်နှင့်
လက်ထပ်သဖြင့် ရှိုင်းလော့က “အမွေပြတ်” ပြုလုပ်ထားခြင်းကို အန်တော်နီယို
သိသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ရှိုင်းလော့သည် အန်တော်နီယို ပြောသည့်အတိုင်းပြုလုပ်ရန် သဘော
တူရလေရာ၊ ရှိုင်းလော့မှာ အန်တော်နီယိုကို နှိပ်စက်လိုသော ကြံရွယ်ချက်လည်း
အထမမြောက်သည့်ပြင်၊ မိမိ၏ ဥစ္စာပစ္စည်းများလည်း ဆုံးရှုံးကုန်ပြီဖြစ်၍ မြို့
ဝန်ကြီးအား “ကျွန်တော်မျိုး နေမကောင်းပါ။ အိမ်ပြန်ပါရစေတော့၊ စာချုပ်ကို
ကျွန်တော်မျိုးထံသို့ ပို့တော်မူပါ။ ပစ္စည်းတစ်ဝက်ကို သမီးသို့ ပေးပါတော့မည်”
ဟု လျှောက်ထားသည်နှင့် မြို့ဝန်ကြီးက “ကိုင်း . . . ကိုင်း၊ သွားပါတော့၊
လက်မှတ်သာထိုးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ တစ်ခုပြောချင်သေးတယ်။ မောင်မင်း

ရတ်စက်မိခြင်းအတွက် နောင်တတရားရပြီး ခရစ်ယာန်ဘာသာထဲဝင်မည်ဆိုလျှင် အပြစ်ချမ်းသာပေးပြီး ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းယူတဲ့ပစ္စည်းကို ပြန်ပေးမည်”ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

မြို့ဝန်ကြီးသည် ချုပ်နှောင်ထားသော အန်တော်နီယိုကို လွတ်လိုက်၍ ရုံးဆင်းကြဖို့ အမိန့်ပေးပြီးနောက် အန်တော်နီယိုအတွက် အမှုလိုက်သော ရှေ့နေကလေး၏ ထက်မြက်သော ဉာဏ်နှင့် အရည်အချင်းတို့ကို ချီးကျူးကာ၊ မိမိ၏ နေအိမ်သို့ ညစာစားဖို့ ဖိတ်ကြားလေ၏။ ပိုးရှားမှာ ခင်ပွန်းသည် ဘာဆယ်နီယိုတို့ ပြန်မရောက်မီ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ရမည်ဖြစ်၍ မြို့ဝန်ကြီး၏ ဖော်ရွေခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကာ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု ရှိသည်နှင့် ချက်ချင်းပြန်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောလေရာ မြို့ဝန်ကြီးက အတူတကွ စားပွဲထိုင်ကြဖို့ အခွင့်မရခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းပါကြောင်း ပြောပြီးလျှင် အန်တော်နီယိုဘက်သို့လှည့်လျက် “ရှေ့နေကလေးရဲ့ ကျေးဇူးအင်မတန်ကြီးပေတယ်နော်။ ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ သတိမမေ့ပါဘိနဲ့”ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် မြို့ဝန်ကြီးနှင့် တိုင်ပင်ခံ မှူးမတ်များသည် ရုံးဆင်းကြသည်တွင် ဘာဆယ်နီယိုက ပိုးရှားအား “ကျေးဇူးရှင်ကြီး ခင်ဗျား။ ခင်ဗျား၏ ဉာဏ်ပညာအစွမ်းကြောင့် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကြီးမှာ ကြောက်မက်ဘွယ်ကောင်းလှတဲ့ အန္တရာယ်ကြီးမှ လွတ်ကင်းချမ်းသာရာရပါတော့သည်။ ရှိုင်းလော့ကို ပေးရမည့် ငွေသုံးထောင်ကို ကျွန်တော် ပေးပါရစေ၊ လက်ခံတော်မူပါ ခင်ဗျား”ဟု ပြောသဖြင့် အန်တော်နီယိုက ဖြည့်စွက်ကာ “ကျွန်တော်တို့၏ ကျေးဇူးရှင်ကြီးအဖြစ်နဲ့ တစ်သက်ပတ်လုံး အသိအမှတ် ပြုထားပြီး အကြောင်းကိစ္စရှိလျှင် ခိုင်းတော်မူပါ။ အချိန်မရွေး ဆောင်ရွက်ပေးကြမည်ဖြစ်ပါသည်”ဟု ပြောလေ၏။

ပိုးရှားသည် ဘာဆယ်နီယိုပေးသောငွေကို လက်မခံဘဲ ငြင်းလေရာ၊ ဘာဆယ်နီယိုက အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် တိုက်တွန်းလျက် ရှိပြန်သည်နှင့် “ဒါဖြင့် ခင်ဗျား လက်အိတ်တစ်ခုကို ပေးခဲ့ဗျာ”ဟု ပြော၍ ဘာဆယ်နီယိုသည် လက်အိတ်ကို ချွတ်လိုက်ရာတွင် ပိုးရှားပေးထားသော လက်စွပ်သည် လက်ချောင်းပေါ်တွင် ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ စင်စစ်မှာ ပိုးရှားသည် ဤလက်စွပ်ကို တောင်းယူလိုသည်နှင့် လက်အိတ်ကို ရှေးဦးစွာ တောင်းယူလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤတွင် ပိုးရှားက “ကျွန်တော့်ကို မြတ်နိုးလှပါတယ်ဆိုလျှင် ခင်ဗျားလက်က လက်စွပ်ကို ပေးခဲ့လေဗျာ”ဟုပြောရာ ဘာဆယ်နီယိုမှာ အကြပ်ကျလျက်ရှိ၍ ၎င်းလက်စွပ်ကို ဇနီးသည်က ပေးစဉ်က ဘယ်တော့မျှ မပျောက်စေရပါဟု ကတိသစ္စာ ပြုထားခဲ့မိခြင်းကြောင့် ဗင်နစွမြို့တော်၌ အဘိုးအထိုက်ဆုံးသော

အခြားလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ကြော်ငြာ၍ ဝယ်ပေးပါမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ ငြင်းဆန်လေ၏။ ထိုအခါ ပိုးရှားသည် စိတ်ဆိုးချင်ယောင်ပြုလျက် “မပေးချင် တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို ငြင်းလိုတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားစကားဟာ ဆင်ခြေကောင်းတစ်ခု အဖြစ်နဲ့ အမှတ်အသား ပြုထားရဦးမှာပေါ့လေဗျာ” ဟုဆိုကာ ရုံးပေါ်မှ ဆင်း သွားလေ၏။

ထိုအခါ အန်တော်နီယိုက “သူငယ်ချင်းရယ်၊ သူလိုချင်တဲ့ လက်စွပ် ကို ပေးလိုက်ပါဗျာ။ ကျုပ်ရဲ့ မေတ္တာနဲ့ ကျုပ်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ သူ့ကျေး ကို ထောက်ထားပြီး ခင်ဗျားမိန်းမဆူမှာလောက်ကို ကြောက်မနေပါနဲ့ဗျာ” ဟု ပြော၏။ ဘာဆယ်နီယိုမှာ ကျေးဇူးကန်းရာ ရောက်နေသည့်အတွက် ရှက်တတ် တတ်ဖြစ်လာသည်နှင့် ပိုးရှားနောက်သို့ ဂရာရှီယာနီကိုလွှတ်၍ လက်စွပ်ပို့ခိုင်း လိုက်လေ၏။ စာရေးယောင်ဆောင်သော နယ်ရစ္စာသည်လည်း ဂရာရှီယာနီ အား လက်စွပ်တစ်ကွင်း ပေးထားသည်ဖြစ်၍ လက်စွပ်ကိုတောင်းလေရာ ဂရာ ရှီယာနီသည် မိမိ၏ဆရာ ဘာဆယ်နီယိုထက် အညံ့မခံလိုသည်နှင့် လက်စွပ် ကိုပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ပိုးရှားနှင့် နယ်ရစ္စာတို့သည် အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ၌ မိမိတို့၏ လင်ယောက်ျားများအား လက်စွပ်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်ကဲ့သို့ ကျီစယ်လိုက်ကြမည့် အကြောင်းများကို ပြောပြကာ ရယ်မောလျက် သွားကြ လေ၏။

ပိုးရှားသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကောင်းသောအလုပ်တစ် ခုကို ပြုခဲ့သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ရှိနေ၍ မြင်ရတွေ့ရသမျှ သော အချင်းအရာတို့ကို ကျေနပ်လျက်ရှိလေ၏။ လမင်းသည် ထိုညဉ့်ကဲ့သို့ တစ်ခါမျှ မသာဘူးဟု ထင်မိ၏။ တိမ်တိုက်ထဲသို့ လမင်းဝင်သွား၍ မှောင်မိုက် သွားဆဲတွင် ဘဲလ်မောင့်မြို့ရှိ မိမိတို့၏ နေအိမ်အတွင်း၌ ထွန်းတောက်လျက် ရှိသော မီးရောင်ကို မြင်ရပြန်သည်တွင် စိတ်ကြည်နူးခြင်းဖြစ်၍ နယ်ရစ္စာအား “ကြည့်လိုက်စမ်း နယ်ရစ္စာ၊ ငါတို့အိမ်ထဲမှာ ထွန်းထားတဲ့ဖယောင်းတိုင်က အလင်းရောင်ကို မြင်ရဲ့လား။ ဖယောင်းတိုင်ကလေးတစ်တိုင်က အလင်းရောင် ဟာ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ရောက်နိုင်သလဲမြင်ရဲ့လား။ မိုက်မှောင်လှတဲ့လောက ကြီးမှာ ကောင်းမှုတစ်ခုဟာလည်း အဲဒီလိုပဲ အရာရောက်နိုင်တယ် နယ်ရစ္စာရဲ့” ဟု ပြောစဉ်တွင် မိမိတို့၏ အိမ်ဆီမှ တီးမှုတ်သံများ ကြားရသည်နှင့် “နား ထောင့်စမ်းနယ်ရစ္စာ၊ တီးမှုတ်သံဟာလည်း နေ့ခင်းမှာထက် သာယာကြည်နူး ဘွယ်မကောင်းဘူးလား” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ပိုးရှားနှင့် နယ်ရစ္စာတို့သည် အိမ်သို့ရောက်လာကြ၍ မိမိ တို့ ဝတ်မြဲအဝတ်များ လဲလှယ်ပြီးလျှင် လင်ယောက်ျားများကို စောင့်မျှော်လျက်

mgjoe.com

ရှိကြရာ ၎င်းတို့သည်လည်း အန်တော်နီယိုနှင့်အတူ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။ ဘာဆယ်နီယိုသည် အန်တော်နီယိုကို ပိုးရှားနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အချီအချ စကားပြောလျက် ရှိကြစဉ် နယ်ရစ္စာတို့ လင်မယားသည် အခန်းတစ်ထောင့်၌ စကား များလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ ပိုးရှားက “ခရီးရောက်မဆိုက် ရန်ဖြစ်နေကြ ပါပြီကောလား။ ဘာများ လဲကွယ်တို့”ဟု မေးလိုက်ရာ ဂရာရှီယာနီက “ဟောဒီမှာ မမရေ . . . ဘာမဟုတ်တဲ့ ရွှေလက်စွပ်ကလေးအတွက်နဲ့ ဆူပူနေပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သူပေးထားတဲ့ လက်စွပ်ကလေးမို့ နှမော့လှသတဲ့ခင်ဗျ . . . သူ့လက် စွပ်ပေါ်မှာ ထိုးထားတဲ့ စာတမ်းကလေးကတော့ “ကျွန်ုပ်ကို ချစ်ပါ၊ မခွဲပါနှင့် . . . တဲ့၊ မမရဲ့”ဟု တိုင်လိုက်၏။

နယ်ရစ္စာကလည်း “လက်စွပ်အဘိုးမတန်တာတွေ၊ စာတမ်းအရေး မကြီးတာတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ရှင်ကို ကျွန်မက လက်စွပ်ကလေး ပေးတုန်းက မသေမချင်း ဝတ်ထားပါမယ်။ ဘယ်တော့မှ မချွတ်ပါဘူးလို့ ရှင်က ကတိသစ္စာပြုတယ်မဟုတ်ဘူးလား။ အခုတော့ ရှင်က ရှေ့နေရဲ့ စာရေးကို ပေးပစ်ခဲ့တယ်ဆို၊ ကျွန်မသိပါတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပေးထားခဲ့မှာပါ” ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ဘာဆယ်နီယိုက “မိုးကြိုးကျားသားကွယ်တို့၊ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ မင့်အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ပုကွကွ စာရေးတစ်ယောက်လက်ထဲ ပေးခဲ့တာပါ နယ်ရစ္စာရယ်။ အန်တော်နီယိုရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်တဲ့ ရှေ့နေကလေးရဲ့ စာရေးကို ပေးခဲ့တာပါကွယ် . . . ၊ စာရေးကလေးက တွတ်တီးတွတ်တာနဲ့ လက်စွပ်ကို တောင်းလေတော့ ငြင်းလို့ မကောင်းတာနဲ့ ပေးခဲ့ရပါတယ်ရှင်မရယ်”ဟု ပြောရာ၊ ပိုးရှားက “ကိုယ့်မယားရဲ့ လက်စွပ်ကို ပေးပစ်ခဲ့တာတော့ မောင့်အပြစ်ဘဲ ဂရာရှီယာနီ၊ ကိုယ့်ယောက်ျား ဘာဆယ်နီယိုကိုလည်း လက်စွပ်တစ်ကွင်းပေးထားတယ်။ သူကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပေးပစ်ခဲ့မယ့်လူ မဟုတ်ဘူး”ဟုပြော၏။ ဂရာရှီယာနီသည် “သူခိုးသေဖော်ညှိ”ဟူသော စကားကဲ့သို့ သဘောထားလျက် “ကျွန်တော့်ဆရာ ဘာဆယ်နီယို ကိုယ်တိုင်က သူ့လက်စွပ်ကို ရှေ့နေကလေးအား ပေးလေ့တော့ သူ့စာရေးကလေးက ကျွန်တော့်လက်စွပ်ကို တောင်းလို့ ပေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ် မမခင်ဗျား”ဟုပြောလေ၏။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ပိုးရှားသည် အလွန်စိတ်ဆိုးဟန် ဆောင်လျက် မိမိ၏လက်စွပ်ကို ပေးလိုက်ရချေမည်လောဟု ဘာဆယ်နီယိုအား ရန်တွေ့ကာ နယ်ရစ္စာပြောသည့်အတိုင်း မိန်းမတစ်ယောက်အား ပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု စွပ်စွဲလေ၏။ ဘာဆယ်နီယိုမှာ ဇနီးသည် စိတ်ဆိုးအောင် ပြုမိခြင်းအတွက် အလွန်တရာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လျက် “မဟုတ်ရပါဘူး

mgjoe.com

ဗျာ၊ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့။ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ပေးရခြင်း မဟုတ်ရိုးမှန်ပါတယ်။ အန်တော်နီယိုရဲ့ အမှုကို ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ ဘာလ်သာဇာခေါ်တဲ့ ဒေါက်တာကလေးက ငွေသုံးထောင်ကို မယူဘဲ ငြင်းပြီး လက်စွပ်ကို တောင်းလေတော့ မပေးပါရစေနဲ့လို့ ပြောရာမှာ စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲနဲ့မရယ်။ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးကန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ထင်မှာ စိုးလေတော့ ဂရာရှီယာနိုကို လွှတ်ပြီး လက်စွပ်ကို ပေးခိုင်းလိုက်ရပါတယ်ဗျာ။ ဒီအတွက် မကျေနပ်လျှင် ခွင့်လွှတ်ဖို့ မောင်တောင်းပန်ပါတယ်။ တကယ်လို့ နှမပါလာလို့ရှိလျှင် နှမကိုယ်တိုင်က လက်စွပ်ကို တောင်းပြီး ဒေါက်တာကလေးကို ပေးလိုမ့်မယ်ထင်ပါတယ်” ဟု ထုချေလေ၏။

ထိုအခါ အန်တော်နီယိုက “ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာတို့။ ကျွန်တော့်အတွက်ကြောင့် ရန်ဖြစ်ကုန်ကြရပါပြီကော” ဟု ညည်းညူလေရာ ပိုးရှားက ဤအတွက်ကြောင့် နှလုံးမသာယာခြင်း မဖြစ်သင့်ကြောင်း။ မည်သည့်နည်းမဆို အန်တော်နီယိုလိုက်ပါလာခြင်းကို ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုပါကြောင်း ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် အန်တော်နီယိုက ဆက်လက်၍ “တစ်ခါတုန်းက ဘာဆယ်နီယိုအတွက် ကျွန်တော့်အသက်ကို အပေါင်ထားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခင်ဗျားလက်စွပ်ကို တောင်းယူသွားတဲ့ ဒေါက်တာကလေးက မကယ်လျှင် ခုအချိန်လောက်မှာ ကျွန်တော် သေပြီးဖြစ်နေပါပြီ။ နောက်နောင်ကို ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ဘာဆယ်နီယိုက ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်စေပါဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော့်အသက်တွင်သာမက ဝိညာဉ်ပါထပ်ပြီး အပေါင်ထားဝံ့ပါသေးတယ်ခင်ဗျာ” ဟုပြောရာ ပိုးရှားက “ဒီလိုဆိုလျှင် ရှင်က တာဝန်ယူပြီး အာမခံတယ်ပေါ့လေဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် လက်စွပ်တစ်ကွင်းထပ်ပြီး ကျွန်မ ပေးပါဦးမယ်။ ဒီဟာကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးမပစ်ပါစေနဲ့ရှင် . . .” ဟု ပြောကာ လက်စွပ်တစ်ကွင်း ပေးလေ၏။

ဘာဆယ်နီယိုသည် လက်စွပ်ကို သေချာစွာ ကြည့်ရာတွင် ယခင်လက်စွပ်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေခြင်းကို တွေ့ရ၍ အံ့ဩလျက်ရှိစဉ် ပိုးရှားက ဒေါက်တာဘာလ်သာဇာဆိုတော့ ရှေ့နေကလေးမှာ မိမိပင်ဖြစ်၍ စာရေးဆိုသူမှာ နယ်ရစ္စာပင်ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟပြောပြလေရာ၊ ဘာဆယ်နီယိုမှာ ချစ်လှသော မိတ်ဆွေ အန်တော်နီယို၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်သူမှာ မိမိ၏ ဇနီးသည်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်နှင့် အံ့ဩ၍မဆုံး ဝမ်းသာ၍မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေတော့၏။

ထို့နောက် ပိုးရှားသည် အန်တော်နီယိုအား ထပ်လောင်း၍ ခရီးဦးကြိုပြုရင်း မိမိ၏ လက်သို့ ကံအားလျော်စွာ ရောက်လာသော အန်တော်နီယို

၏ စာများကို အန်တော်နီယိုသို့ ပေးအပ်လေ၏။ စာများကို ဖွင့်ကြည့်သော အခါ ပင်လယ်၌ အန်တော်နီယို၏ ကုန်သင်္ဘောများ နစ်မြုပ်သည် ဆိုခြင်းမှာ မမှန်သတင်းဖြစ်၍၊ သင်္ဘောများအားလုံး ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လာကြပြီ ဖြစ်ကြောင်းပါရှိလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ နှလုံးမသာမယာဘွယ်သော အချင်းအရာ များဖြင့်အစပြုခဲ့သော ကုန်သည်သူဌေးကြီး အန်တော်နီယို၏ ဝမ်းနည်းဘွယ် အဖြစ်အပျက်များမှာ ဝမ်းသာဘွယ်ရာသော အချင်းအရာများဖြင့် လက်စသိမ်း ခဲ့သဖြင့် ဝမ်းနည်းခြင်းပျောက်၍ ပျော်ရွှင်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြရလေပြီ။ နောက် ဆုံးဖြစ်သော ဤအချိန်၌ကား လေးဦးသား (နှစ်စုံတွဲ)နှင့် အန်တော်နီယိုတို့ သည် လက်စွပ်များ အဖြစ်အပျက်နှင့် လင်သည်မောင်များက မိမိတို့၏ ဇနီး များကို မမှတ်မိကြပုံအကြောင်းများကို စမြဲပြန်ကာဖြင့် ပျော်တပြုံးပြုံးနှင့် ရယ်မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေကြလေတော့သတည်း။

သွေးသောက်၊ အမှတ် (၁၆၆)၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၉၅၉ ခုနှစ်။

mgyc.com

mgyc.com

အော်သယ်လို

ဝင်နစွမြို့၌ ကြွယ်ဝသော ဆီနိတ္တာ (မင်းတိုင်ပင်အမတ်) ဘရာဘန်ရှိ တွင် ဒွဲစ်ဒီမိုးနား အမည်ရှိ သမီးချောတစ်ယောက် ရှိ၏။ ၎င်းအမျိုးသမီးမှာ အရည်အချင်း အမျိုးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသည့်အပြင် ကြွယ်ဝသော ဘခင်၏ တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံအမွေစားလည်းဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် များစွာသော လူကုတန် အမျိုးသားများက ပိုးပန်းကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဒွဲစ်ဒီမိုးနားသည် အမျိုးတူ လူကုတန်များ၏ မေတ္တာကို တုန်ပြန်ခြင်း မပြုမူ၍ မိမိတို့၏ နေအိမ်သို့ မကြာခဏ လာရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိသည့် ဘခင်၏ မိတ်ဆွေ မူးလူမျိုး (အသားနက်)ကြီးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ခင်စုံဖက် မေတ္တာသက်လျက်ရှိ၏။ အကြောင်းမူကား ဒွဲစ်ဒီမိုးနားသည် ယောက်ျားများ၌ ပြင်ပရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ထက် အတွင်းသဘောသည်သာလျှင် မြတ်နိုးစုံမက်ဘွယ်ရာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။ ဤသို့သော သဘောထားမှာ ချီးမွမ်းထိုက်ခြင်းကို မငြင်းနိုင်သော်လည်း အားကျအတုခိုးခြင်းငှာ ခဲယဉ်းသည်ဟု ဆိုသင့်ပေသည်။

ဒွဲစ်ဒီမိုးနားသည် မိမိနှင့် မထိုက်တန်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ချစ်ကြိုက်ရချေသလောဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်းငှာလည်း ထိုက်သည် မဟုတ်ပါပေ။ အသားအရေ မည်းနက်ခြင်းမှတစ်ပါး ဒွဲစ်ဒီမိုးနား၏ ရည်းစား

မူးလူမျိုးမှာ ထိပ်ဆုံးတန်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် မထိုက်တန်ဟု ဆိုလောက်သည့် အပြစ်အနာအဆာ တစ်ခုမျှမရှိပေ။ ထိုသူမှာ သူ့ရသတ္တိနှင့် အထူးသဖြင့် ပြည့်စုံသော စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တိုင်းပြည်၏ ရန်သူဖြစ်သော တူရကီများအား ပြတ်ပြတ်သတ်သတ် တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းခြင်းအားဖြင့် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးသို့ ချီးမြှောက်ခန့်ထားခြင်း ခံရသည့်ပြင် တိုင်းပြည်၏ ချစ်မြတ်နိုးအားကိုးယုံကြည်ခြင်း ခံရသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

မူးလူမျိုး စစ်ဗိုလ်ချုပ်သည် အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်တို့သို့ လှည့်လည် သွားရောက်ခဲ့ဖူး၍ မိမိ၏ အတွေ့အကြုံများနှင့် စွန့်စားခန်းများကို ပြောပြလေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဒွဲစ်ဒီမိုးနားကလည်း အမျိုးသမီးများ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် နားထောင်မှတ်သားလေ့ရှိ၏။ စစ်တိုက်ခန်းများ၊ မြို့ကြီးများကို စစ်တပ်နှင့် ဝိုင်းထားခြင်းများ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်ပွဲများ၊ ကုန်းတိုက်ပွဲ၊ ရေတိုက်ပွဲတို့၌ အသက်ကို စွန့်စားတိုက်ခိုက်ခဲ့ရပုံများ၊ ရန်သူ၏ နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ရသောအခါများနှင့် တဒိန်းဒိန်းပစ်လျက်ရှိသော ရန်သူ၏ အမြောက်ဝသို့ ဇွတ်အတင်း ချဉ်းနင်းချီတက်ရသောအခါများ၌ အသက်ဆံဖျားလွတ်မြောက်ခဲ့ရပုံများ၊ ရန်သူ လက်တွင်းသို့ ရောက်သွား၍ ကျွန်အဖြစ်နှင့် ရောင်းစားခြင်း ခံရပုံများ၊ သူတစ်ပါး၏ ကျွန်အဖြစ်နှင့် ယုတ်ညံ့သော အလုပ်များကို လုပ်ခဲ့ရာမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့ရပုံများအစရှိသော အဖြစ်အပျက်များအပြင် တစ်တိုင်းတစ်ပြည်၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် တောကြီး၊ တောင်ကြီး၊ စိမ့်ကြီး၊ မြိုင်ကြီးများ၊ နက်မှောင်သော ဂူကြီးများ၊ ကျောက်တွင်းကြီးများ၊ ကျောက်ဆောင်ကြီးများ၊ ဟိမ်တိုက်ကဲ့သို့ တိုးဝင်သည့် တောင်ကြီးများ၊ ထူးဆန်းသော လူရိုင်းများ၊ လူသားစားသော ဘီလူးများ၊ ပခုံးအောက်၌ ဦးခေါင်းပေါက်သည့် အာဖရိက လူရိုင်းများ စသည်တို့ကို ဖက်စပ်ရောညှပ်ကာ ပြောပြလေ့ရှိ၏။ စစ်ဗိုလ်ချုပ် အော်သယ်လို၏ ကိုယ်တွေ့အခြင်းအရာများကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြားနာလျက် ရှိသော ဒွဲစ်ဒီမိုးနားသည် အိမ်မှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသော အခါများ၌ ခဏတဖြုတ် ထသွား၍ ကတိုက်ကရိုက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီးလျှင် မကြာမတင် ပြန်လာကာ ဆက်လက်နားထောင်လေ့ရှိ၏။ တစ်ခါက ဒွဲစ်ဒီမိုးနားသည် အော်သယ်လို၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များကို အပိုင်းပိုင်းအစစများသာ ကြားရ၍ အားမရသောကြောင့် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်အောင် အစီအစဉ်ဖြင့် ပြောပြရန်တိုက်တွန်းလေရာ အော်သယ်လိုက သဘောတူ၍ မိမိငယ်စဉ်က ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ခဲ့ဖူးခြင်းတည်းဟူသော အချင်းအရာများကိုပါ ဖွဲ့နွဲ့စပ်ဟပ်ပြောပြသဖြင့် ဒွဲစ်ဒီမိုးနားမှာ မျက်ရည်များကျခဲ့ရလေသည်။

ဝတ္ထုပြီးဆုံးသောအခါ၌ ဒွဲစ်ဒီမိုးနားမှာ ပီတိဖြစ်ကာ ပင့်သက်တရူ

ရှုနှင့် ရှိနေလေ၏။ အော်သယ်လိုပြောပြသော အကြောင်းအရာများမှာ အဟုတ်တကယ် ထူးဆန်းလှ၍ လွန်စွာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းလောက်ပါပေသည် ဟူ၍လည်း ဝန်ခံ၏။ ပြောပြသော အချင်းအရာများမှာ မိမိ၏စိတ်ကို ထိခိုက် လှသောကြောင့် မကြားရလျှင် ကောင်းမည်ဟု ထင်မိသော်လည်း ထိုကဲ့သို့ သော ယောက်ျားမျိုးဖြစ်ရလျှင်ကောင်းလေစွဟု ဆုတောင်းမိကြောင်းနှင့်လည်း ဝန်ခံ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဒွဲစိဒီမိုးနားသည် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီးနောက် အော်သယ်လို၌ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိ၍ မိမိအား ချစ်ကြိုက်သည် ဆိုပါက မိမိအား ဤဝတ္ထုမျိုးပြောပြဖို့ သင်ပေးလိုက်ပါမို့ ထိုသူကို မိမိက မချစ်ကြိုက် ဘဲ နေနိုင်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ စကားရိပ်ပေး သောအမှုဖြင့် ပြောမိရာတွင် မျက်နှာ၌ သွေးဖြန်းကာ ချစ်စရာကောင်းလှ သော မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် အော်သယ်လိုသည် ထိုအချင်း အရာကို ရိပ်မိ၍ မိမိမေတ္တာကို စဖွင့်ပြောပြလိုက်လေရကား အခွင့်ကောင်း အခါကောင်း ကြုံကြိုက်သည်ဖြစ်၍ ဒွဲစိဒီမိုးနားက မေတ္တာတုန့်ပြန်ကြောင်း ဝန်ခံကာ တိတ်တဆိတ် လက်ထပ်ရန်ပင် သဘောတူလိုက်လေသည်။

အော်သယ်လို၏ အသားရောင်သည်လည်းကောင်း၊ စီးပွားရေးအခြေ အနေသည်လည်းကောင်း ဒွဲစိဒီမိုးနား၏ ဘခင်ဘရာဘန်ရှိက သမက်တစ် ယောက်အဖြစ်နှင့် လက်ခံသိမ်းပိုက်ချင်လောက်အောင် မဟုတ်ချေ။ ဘရာဘန် ရှိသည် မိမိ၏သမီးကို အော်သယ်လိုနှင့် လွတ်ထားခဲ့သော်လည်း ဝဲနစ်ရှန် အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးများ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဆီနိုတ္တာအတန်းအစား အမျိုး တူ လူငယ်တစ်ယောက်ယောက်ကို မကြာမီ ရွေးချယ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ ၏။ ယခုမူကား အထင်မှားကြောင်း တွေ့ခဲ့ရလေပြီ။ ဒွဲစိဒီမိုးနားသည် လူနက် တစ်ယောက်ကို ချစ်ကြိုက်ခဲ့၍ သူ၏အရည်အချင်းကို သဘောကျသည်နှင့် မိမိ၌ရှိသမျှတို့ကို သူ၏ လက်ဝယ်သို့ အလုံးစုံပုံ၍ အပ်ခဲ့လေပြီ။ ဒွဲစိဒီမိုးနား သည် မိမိရွေးချယ်သည့် လင်ယောက်ျားအပေါ်၌ အစွမ်းကုန် ချစ်ခင် ကြင်နာ ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အခြားသော အမျိုးသမီးများ၏ မျက်စိ၌ မည်သည့်နည်းနှင့် မျှ ချစ်ခင်စုံမက်ရန် မဖြစ်နိုင်လောက်သည့် အသားနက် လူမျိုးကိုပင် ဝဲနစ် ရှန်မြို့သား အထက်တန်းစား လူငယ်များအားလုံးထက် ချစ်မြတ်နိုးလျက် ရှိ လေတော့၏။

အော်သယ်လိုနှင့် ဒွဲစိဒီမိုးနားတို့မှာ တိတ်တဆိတ် ထိမ်းမြားလက် ထပ်ကြသော်လည်း ကြာရှည်စွာ လျှို့ဝှက်ထားရန် မဖြစ်နိုင်သည့်အလျောက် ဘခင် ဘရာဘန်ရှိ၏နားသို့ ပေါက်ကြားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဘရာဘန်ရှိ သည် မိမိသမီးအား မူးလူမျိုး အော်သယ်လိုက စုန်းအတတ်ဖြင့် လှည့်ပတ်ပြု

စားကာ ဧည့်သည်တို့၏ ဝတ္တရားကိုလည်း မထောက်ထား၊ မိဘများ၏ သဘော တူညီမှုကိုလည်း တောင်းယူခြင်းမပြုဘဲ တိတ်တဆိတ်လက်ထပ်ယူခဲ့ပါကြောင်း လွတ်တော်အစည်းအဝေးတွင် တင်လျှောက်စွပ်စွဲလေ၏။

ထိုအချိန်အခါ၌ တူရကီသင်္ဘောများသည် ဝဲနစ်ရှန်တို့ လက်ဝယ်၌ ရှိသော ဆိုက်ပရတ်ကျွန်းကို တိုက်ခိုက်လုယူရန် အကြံအစည်နှင့် ချီတက်လာ ကြပြီဟူသော သတင်းရောက်ရှိလာရာတွင် ဝဲနစ်ရှန်အစိုးရသည် စစ်ဗိုလ်ချုပ် အော်သယ်လိုအား အသုံးချရန် အရေးတကြီး လိုအပ်လာလေ၏။ ဤသို့သော အခြေအနေ၌ တူရကီများ၏ ရန်ကို တွန်းလှန်ရန်မှာ အော်သယ်လိုသည်သာ လျှင် အသင့်တော်ဆုံးသော စစ်ဗိုလ်ဖြစ်သည်ဟု အစိုးရက မြင်၏။ သို့ဖြစ်ရ ကား အော်သယ်လိုမှာ တိုင်းပြည်အတွက် အရေးအကြီးဆုံးသော ကိစ္စ၌ ဆောင်ရွက်နိုင်မည့် အရာခံတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ ဝဲနစ်ရှန်ပဒေအရ သေဒဏ်ပေးနိုင်သည့် တရားခံတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း လွတ်တော် သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဘရာဘန်ရှိမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော ဆီနိုတ္တာကြီးတစ် ယောက်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ လွတ်တော်အမတ်ကြီးများသည် ၎င်း၏ စွပ် စွဲချက်ကို ရိုသေလေးစားစွာနှင့် ကြားနာကြရ၏။ သို့ရာတွင် ဘရာဘန်ရှိသည် အလွန်တရာဒေါသဖြစ်လျက် ရှိသည့်အလျောက် နင့်သီးသော စကားလုံးများ ဖြင့် အော်သယ်လိုအားပုတ်ခတ်ရေရွတ်သည်ပြင် လုံလောက်သော အထောက် အထားများထက် စွပ်စွဲချက်သက်သက်တို့သာလျှင် များပြားလျက် ရှိရကား အော်သယ်လိုကဒွဲစ်ဒီမိုးနားအား လူပျိုလှည့်စဉ်က မည်ကဲ့သို့သောနည်းဖြင့် (ကျွန်ုပ်တို့ အထက်တွင်ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း) တရားသူကြီးများသို့ ရိုးသားစွာလျှောက်ထားလေရာ တရားသူကြီးချုပ်ဖြစ်သော မြို့ဝန်ကြီးက အော် သယ်လိုသည် ဤနည်းအတိုင်း လူပျိုလှည့်ပါက မည်သည့်အမျိုးသမီးမျှမခံနိုင်။ မိမိ၏သမီးပင်ပါလောက်သင့်ကြောင်းနှင့် ထုတ်ဖော်ဝန်ခံလေ၏။ ထို့ပြင် အော် သယ်လိုသည် မိန်းကလေးအား စုန်းအတတ်ဖြင့် ချစ်ကြိုက်အောင်ပြုစားသည် ဟူသော ဘရာဘန်ရှိ၏ စွပ်စွဲချက်မှာလည်း ယုတ္တိမတန်။ ထောက်ခံချက်လည်း မရှိ။ လူပျိုတစ်ယောက်က အပျိုတစ်ယောက်အား ချစ်ကြိုက်အောင် လုပ်ရိုး လုပ်စဉ် ဓမ္မတာအတိုင်း နားဝင်လောက်အောင် ပြောပြခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည် ဟု ဆိုလေသည်။

အော်သယ်လို၏ လျှောက်လဲချက်ကို ဒွဲစ်ဒီမိုးနားကိုယ်တိုင်ရုံးတော်သို့ လာ၍ ထောက်ခံခဲ့၏။ ဒွဲစ်ဒီမိုးနားက မိမိအားပညာပေး၍ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ခြင်း များအတွက် မွေးသဘာဝကို ကျေးဇူးတင်ဘို့ ရှိသည့်ဝတ္တရားအတိုင်း ကျေးဇူး

တင်ပါသော်လည်း မိမိ၏မွေးသမိခင်သည် သူ၏ဘခင်ထက် ဘရာဘန်ရှိအားပို မိုလေးစားခဲ့သည့် နမူနာအတိုင်း မိမိကလည်း မိမိ၏ဘခင်ထက် လင်ယောက်ျားဖြစ်သော အော်သယ်လိုအား ပိုမိုလေးစားရမည့် ဝတ္တရားရှိ ကြောင်းနှင့် ဖော်ထုတ်ပြောပြလေ၏။

ဘရာဘန်ရှိမှာ အော်သယ်လို အပေါ်၌အပြစ်ထင်ရှားအောင် ဖော် ပြရန် မတတ်နိုင်တော့သည်ဖြစ်၍ အော်သယ်လိုအား မိမိထံသို့ ခေါ်ပြီးလျှင် သမီးကိုပေးအပ်ရင်း ဝမ်းနည်းစကားပြောကြားလေ၏။ ဘရာဘန်ရှိက မိမိ၏ သမီးကို အော်သယ်လိုသို့ မလွဲမရှောင်သာသောကြောင့်သာ ပေးရခြင်းဖြစ် ကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိ၌ ဒုတိယသမီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့လျှင် ဤသမီး၏ အတု လိုက်၍ မိမိအားဆန့်ကျင်ဘက် ပြုကျင့်မည် စိုးရိမ်သည့် အတွက်ကြောင့် ခလောက်ဆွဲ၍ ထားမိလိမ့်မည် ထင်သဖြင့် ဒုတိယသမီး မရှိခြင်းအတွက် ဝမ်းသာပါသေးသည်ဟု ဖော်ထုတ်ဝန်ခံလေ၏။

အခက်အခဲကို ကျော်လွန်ပြီးသည့်နောက် အခြားလူများအဘို့ရာ၌ အစာအဟာရနှင့် အနားယူခြင်းတို့သည် သဘာဝအတိုင်း လိုအပ်သော အရာ များဖြစ်သကဲ့သို့ စစ်မှုထမ်းတစ်ယောက်၏ ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းသော အလုပ်များ သည် အော်သယ်လိုအဘို့ရာ၌ ဓမ္မတာကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၍ ဆိုက်ပရတ်ကျွန်းတိုက် ခိုက်ရေးအတွက် စီမံဆောင်ရွက်လေရာ၊ ဒွဲစ်ဒီမိုးနားမှာ လက်ထပ်ပြီးကာစ သတို့သမီးနှင့် သတို့သားတို့၏ ချစ်ကြည်နူးစွာ အတူတကွနေထိုင်ကြရခြင်း မျိုးထက် လင်ယောက်ျား၏ ဂုဏ်ဒြပ်ကြီးမြင့်ရေးကို ပိုမိုလိုလားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်ကြရခြင်းကိုကြည်ရွှင်စွာ သဘောတူ လေ၏။

ဆိုက်ပရတ်ကျွန်းသို့ အော်သယ်လိုနှင့် ဒွဲစ်ဒီမိုးနားတို့ ဆိုက်ရောက် ကြပြီးနောက် များမကြာမီအတွင်း ပြင်းထန်သော လေမုန်တိုင်းကြီးသည် တူ ရက်သင်္ဘောတပ်ကြီးကို တိုက်ဝှေ့ဖျက်စီးပစ်လိုက်သည်ဟူသော သတင်းရောက် ရှိလာလေရာ ကျွန်းသူကျွန်းသားများမှာ ရန်သူများ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်မည့် စိုးရိမ်မှုမှ သက်သာရာရကြလေ၏။ သို့ရာတွင် အော်သယ်လိုအဘို့မှာ လက် နက်ဖြင့်တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ အခြားနည်းအားဖြင့်တိုက်ရသော စစ်ပွဲ ကြီး အစပြုလျက်ရှိလေပြီ။ အပြစ်ကင်းမဲ့သောဒွဲစ်ဒီမိုးနား အပေါ်၌ မနာလို ဝန်တို့မှုကြောင့် အငြိုးဖွဲ့ကြသော ရန်သူများသည် တတိုင်းပြည်မှလာရောက် တိုက်ခိုက်ကြမည့် ရန်သူများထက်ပင် ဆိုးရွားပေသေးသည်။

စစ်ဗိုလ်ချုပ် အော်သယ်လို၏မိတ်ဆွေများအနက် အများ ဆယ့်ကြည်ခြင်း ခံရသူမှာ၊ ကဲ့ဆီယိုအမည်ရှိ စစ်သားကလေး တစ်

mgyoe.com

၏။ မိုက်ကဲလ်ကဲ့ဆီယိုမှာ ဖလော်ရင့်မြို့သားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရွှင်ပြခြင်း၊
 ချစ်ကြိုက်တတ်ခြင်း၊ သာယာနာပျော်ဘွယ် ပြောဆိုတတ်ခြင်းတည်းဟူသော
 အခြားအရာများနှင့် ပြည့်စုံသည့်အလျောက် မိန်းမများသဘောကျတတ်သူတစ်
 ယောက်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုလူငယ်မှာ ရုပ်ရည်ချောမော၍ သွက်လက်ချက်ချာသူ
 တစ်ယောက်လည်းဖြစ်ရပေကား၊ ငယ်ရွယ်နုနယ်၍ ချောမောလှပသော အမျိုး
 သမီးတစ်ယောက်နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရသည့် အော်သယ်လိုကဲ့သို့သော လူ
 လတ်အရွယ် လင်ယောက်ျားမျိုး၏ မသင်္ကာခြင်းခံရတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်
 နေပေတော့၏။ သို့ရာတွင် အော်သယ်လိုမူကား စိတ်သဘောထားမြင့်မြတ်သ
 လောက် မနာလိုဝန်တိုခြင်းကင်းရှင်း၍ ယုတ်မာသောအမှုကို မိမိကိုယ်တိုင်
 မပြုနိုင်သည့်နည်းတူ၊ အခြားသူတို့အပေါ်၌လည်း မသင်္ကာခြင်းကင်းရှင်းသူတစ်
 ယောက်ဖြစ်ချေသည်။ အော်သယ်လိုသည် ဒွဲစ်ဒီမိုးနားကို လူပျိုလှည့်စဉ်အခါ
 က ကဲ့ဆီယိုအား “အောင်သွယ်” အဖြစ်နှင့် အသုံးချခဲ့ဘူး၏။ ထိုစဉ်ကအော်
 သယ်လိုသည် မိမိကိုယ်တိုင် အမျိုးသမီးများ နားဝင်ချိုစေတတ်သည့် သာယာ
 နာပျော်ဘွယ်ရှိသော စကားမျိုးကိုပြောတတ်သူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ကဲ့ဆီ
 ယိုသည်သာလျှင် ထိုသို့သောအရည်အချင်းမျိုးနှင့် ပြည့်စုံကြောင်းသိရှိသည်
 နှင့် ၎င်းအားဒွဲစ်ဒီမိုးနားထံသို့ စေလွှတ်ကာ မိမိအတွက်လူပျိုလှည့်စေခဲ့လေ
 သည်။ အော်သယ်လိုကဲ့သို့ သူရသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်အဘို့မှာ ထို
 သို့ရိုးသားသောသဘောထားသည် ကဲ့ရဲ့စရာမဟုတ်၊ ဂုဏ်ယူစရာ အခြင်းအရာ
 တစ်ခုအနေဖြင့် အသိအမှတ်ပြုထိုက်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒွဲစ်ဒီမိုးနားသည်
 အော်သယ်လိုမှလွဲလျှင်(သိက္ခာရှိသော အမျိုးသမီးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အရော
 တဝင်မလုပ်ဘဲ) ကဲ့ဆီယိုအား ဒုတိယ ခင်မင်ရင်းနှီးဆုံးသော မိတ်ဆွေတစ်
 ယောက်အနေဖြင့် ယုံကြည်စိတ်ချလေ့ရှိ၏။ လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက်၌လည်း
 လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် ကဲ့ဆီယိုအပေါ်၌ သဘောထားပြောင်းလဲခြင်း
 မရှိကြချေ။ ကဲ့ဆီယိုသည် စစ်ဗိုလ်ချုပ်အိမ်သို့ မကြာခဏလာရောက်လည်
 ပတ်၍စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း ထိုသူ၏လွတ်လပ်သွက်လက်သော ပြောနည်းဆို
 နည်း မျိုးကိုသဘောကျလှ၏။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်မှာ ဣန္ဒြေကြီး၍ စကား
 နည်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေရာ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘာဝမျိုးကို လက်ခံချင်တတ်
 သော လူ၏သဘာဝအတိုင်း ကဲ့ဆီယို၏နှုတ်လျှာ ပေါ့ပါးသွက်လက်ခြင်းကိုနှစ်
 သက်သဘောကျလျက် ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဆိုက်ပရတ်ကျွန်းသို့ ရောက်လာကြ
 သောအခါ၌လည်း ကဲ့ဆီယိုနှင့်ဒွဲစ်ဒီမိုးနားတို့သည် ရှေးအခါကကဲ့သို့ပင် အရော
 တဝင် ပြောဆိုရယ်မောကာ ရှိနေကြလေ၏။

မကြာသေးမီက အော်သယ်လိုသည် ကဲ့ဆီယိုအား လက်ဖက်နှင့်

mgyoe.com

(စစ်ဗိုလ်ကလေး) အဖြစ်တိုးမြှင့်ခန့်ထား၍ ဗိုလ်ချုပ်၏ ယုံကြည်စိတ်ချရသော အပါးတော်မြို့ အဖြစ်နှင့် ထမ်းရွက်စေ၏။ ကဲ့ဆီယိုထက် ရာထူးကြီးသော အိုင်ယာဂိုသည် မိမိအပေါ် သို့ကျော်တက်၍ ကဲ့ဆီယိုအား ခန့်ထားရချေမည်လောဟုမကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ကဲ့ဆီယိုအား ပြက်ရယ်လှောင်ပြောင်လေ၏။ ကဲ့ဆီယိုသည် ကားမိန်းမသားများနှင့်သာ အပေါင်းအဖော်လုပ်တတ်သူဖြစ်၍ စစ်ပြင်ဆင်ရေးအတတ်၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထက် ဘာမျှပို၍ တတ်ကျွမ်းနားလည်သူမဟုတ်ကြောင်းနှင့် သရော်လေ့ရှိသည်။ အိုင်ယာဂိုသည် ကဲ့ဆီယိုအား မုန်းတီးသကဲ့သို့ အော်သယ်လိုအားလည်း မုန်းတီး၏။ မုန်းတီးခြင်းအကြောင်းမှာ ကဲ့ဆီယိုဘက်သို့ မျက်နှာလိုက်ခြင်းကြောင့် တစ်ချက်၊ မိမိ၏မယား အမိလီယာအား အော်သယ်လိုက ပိုးပန်းသည်ဟု မသင်္ကာသောကြောင့် တစ်ချက်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရကား အိုင်ယာဂိုသည် အော်သယ်လိုလင်မယားနှင့်တစ်ကွ ကဲ့ဆီယိုပါတပေါင်းတည်း ပျက်ဆီးခြင်းတိုင်စေမည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လက်စားချေလိုမှု အစီအစဉ်တစ်ခုကို စိတ်ကူးအကြံထုတ်လေတော့သည်။

အိုင်ယာဂိုမှာ ပရိယာယ်ဉာဏ် ကောင်းလှသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ လူ့သဘာဝကိုလည်း နက်နဲစွာလေ့လာထားသူဖြစ်သည့်အတိုင်း (ကာယဒုက္ခမျှမက) လူ့သတ္တဝါများအား အထူးသဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းဖြစ်စေနိုင်သော အခြင်းအရာများအနက် ဝန်တိုခြင်းတည်းဟူသော မစ္ဆရိယစိတ်သည် အဆိုးရွားဆုံးဖြစ်သည်ဟု နားလည်၏။ အကယ်၍ အော်သယ်လိုက ကဲ့ဆီယိုအား ဒဲ့စ်ဒီမိုးနားနှင့် မသင်္ကာအောင် မိမိပြုလုပ်နိုင်ပါမူ အလွန်တရာအရသာရှိသော လက်စားချေမှုကြီးဖြစ်၍ ကဲ့ဆီယိုဖြစ်စေ၊ အော်သယ်လိုဖြစ်စေ၊ နှစ်ယောက်စလုံးဖြစ်စေ သေကြေပျက်စီးနိုင်လိမ့်မည်ဟု တွက်ချက်မိလေ၏။

ဆိုက်ပရတ်ကျွန်းသို့ စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဇနီးမောင်နှံတို့ဆိုက်ရောက်လာကြခြင်းနှင့် ရန်သူစစ်သင်္ဘောတပ်ကြီး ပျက်စီးခြင်းတည်းဟူသော သတင်းတို့ကြောင့် ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများမှာ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ကြ၍ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကျင်းပကြ၏။ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများသည် ဝိုင်အရက်များကို “အလျှံပယ်” သောက်ကြ၍ စစ်ဗိုလ်ချုပ်အော်သယ်လိုနှင့် မယားချောဒဲ့စ်ဒီမိုးနားတို့ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေဟူသော “တို့စ်”ဖြင့် တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်စားကြလေ၏။

တစ်ညသ၌ အော်သယ်လိုသည် ကဲ့ဆီယိုအား အရံတပ်တစ်တပ်ကို စောင့်ကြပ်စေ၍ စစ်သားအချင်းချင်းခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်းအားဖြင့် ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်စေရန်လည်းကောင်း၊ ယခုမှဆိုက်ရောက်လာသောစစ်တပ်များနာမည်ပျက်၍ လူထုက ရွံမုန်းခြင်းမခံရစေ

ရန်လည်းကောင်း၊ စစ်သည်တော်များ အလွန်အမင်း သောက်စားမူးယစ်ခြင်း မှ ထိန်းသိမ်းရန်မှာထားလေ၏။ ထိုည၌ အိုင်ယာဂိုသည် မိမိကြိုတင် စီစဉ် ထားသည့် ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း အကြံဆိုးကြီးကို စတင်ဆောင်ရွက်လေ ၏။ အိုင်ယာဂိုသည် ဗိုလ်ချုပ်အားသစ္စာရှိ၍ ချစ်ခင်ခြင်းကိုဖော်ပြရန်ဟူသော ပရိယာယ်ဖြင့် ကဲ့ဆီယိုအားအရက်များမူးအောင် သောက်ဖို့သွေးဆောင်လေရာ၊ စောင့်ကြပ်သောအရံတပ်ကို အုပ်ချုပ်ရသောအရာရှိတစ်ယောက်အဖို့မှာ မူး ယစ်ခြင်းသည် ကြီးလေးသောပြစ်မှုတစ်ခုဖြစ်သည်။ ပထမ၌ ကဲ့ဆီယိုသည် အိုင်ယာဂို၏ ဖြားယောင်းခြင်းကို တွန်းလှန်နိုင်သော်လည်း အိုင်ယာဂို၏ ရိုးသား လွတ်လပ်ဟန်ဆောင်သော ပရိယာယ်ကိုမရိပ်မိသည်နှင့် တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မော့လေတော့၏။ ထိုအတောအတွင်း အိုင်ယာဂိုကလည်း အရက်များလှိုင်လှိုင် ကြီးထုတ်ပေး၍ တေးချင်းများသီဆိုကာဖျော်ဖြေပေး၏။ နောက်ဆုံး၌ ကဲ့ဆီယို မှာ မူးယစ်သောလူတို့၏ထုံးစံအတိုင်း လျှာသွက်လာ၍ ဒွဲစ်ဒီမိုးနား၏ ချောမော လှပခြင်းအကြောင်းများကို ချီးကျူးပြောဆိုကာ မကြာခဏ“တို့စ်” လုပ်လေ၏။ နောက်ဆုံး၌ကဲ့ဆီယိုမှာ သေအရက်၏သတ္တိကြောင့် စိတ်ကိုမထိန်းနိုင် မသိမ်း နိုင်ဖြစ်လာ၍ အိုင်ယာဂိုက ရန်တိုက်ပေးသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်လေ တော့သည်။ ဤတွင် မွန်တာနိုအမည်ရှိစစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက်က ရန်ပွဲ ကိုဖြန်ဖြေလေရာ၊ ကဲ့ဆီယိုသည် မွန်တာနိုကိုရန်လုပ်၍ ဓါးချင်းယှဉ်ခုတ်ကြ သည်တွင် မွန်တာနိုမှာ ဓါးထိသွားလေ၏။ ထိုအခါ အရံတပ်သားများသည် ဆူဆူညံညံဖြစ်ကြကုန်လေရာ၊ အိုင်ယာဂိုသည် (ရန်ပွဲအကြီးအကျယ်ဖြစ်သည့် အလား) ဗြိတိုက်ခေါင်းလောင်းကြီးထိုးကာ တပ်လှန့်လေတော့၏။ စစ်ဗိုလ်ချုပ် သည် ခေါင်းလောင်းသံကြား၍ ကတိုက်ကရိုက် ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် ကဲ့ဆီယို အားစစ်ဆေးမေးမြန်းလေရာ၊ ကဲ့ဆီယိုမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကိုမြင်ရ၍ အထိုက်အ လျောက် အမူးပြေပျောက်သော်လည်းရှက်တက်တက်ဖြစ်သည်နှင့် နှုတ်ဆိတ် လျက်ရှိ၏။ ဤတွင် အိုင်ယာဂိုသည် မပြောလိုဘဲလျက်နှင့် ပြောရသည့်အနေ မျိုးဖြင့် အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းလင်းပြောပြလေရာ၊ သူ၏စကားများမှာ ကဲ့ဆီယို ကို အပြစ်ပေါ်စေလိုသကဲ့သို့ ပြောဟန်ဆောင်သော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် အ ပြစ်ကြီးစေလိုသောစေတနာနှင့်ပြောခြင်းဖြစ်၏။ (မိမိကအရက်တိုက်ခြင်းကို မှု ဖော်ထုတ်၍ မပြောဘဲမြှုပ်ထားလေ၏။) အော်သယ်လိုမှာ စည်ကမ်းဥပဒေကို ကြပ်တည်းစွာလိုက်နာလေ့ရှိသော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်ရကား၊ ကဲ့ဆီယိုအားရာထူး မှ လျှောချခြင်းဖြင့် အပြစ်ပေးလိုက်ရလေ၏။

ဤနည်းအားဖြင့် အိုင်ယာဂို၏ ဝဋ္ဋနဉာဏ်မှာ အောင်မြင်ခဲ့လေပြီ။ မိမိမုန်တီးသော ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် ရာထူးမှလျော့ကျခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင်

ဤကိစ္စမှာ ဤမျှနှင့်မပြီးသေးဘဲ ထိုညဉ့်က အဖြစ်အပျက်ကိုရှေ့အဖို့တွင်လည်း ဆက်လက်အသုံးပြုဖို့ အကြံထုတ်လေတော့၏။

ကဲ့ဆီယိုသည် အမူးပြေသည့် နောက်၌ မိမိ၏မှားယွင်းမိသော အပြစ်ကို မိတ်ဆွေဟန်ဆောင်သော အိုင်ယာဂိုအား ညည်းတွားပြောဆိုလေ၏။ မိမိမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံ မည်ကဲ့သို့ အသနားခံ၍ ရာထူးပြန်ရအောင် ပြုလုပ်ရ မည်မသိကြောင်းလည်း ပြောပြ၏။ အလွန်အကြူး မူးယစ်အောင်သော်ခဲမိသော အရက် သမားတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုလည်း ရှုတ်ချပြောပြ၏။ ထိုအခါ အိုင်ယာဂိုသည် အရေးမကြီးသောပြစ်မှုတစ်ခုမျှသာဖြစ်၍ ပေါ့ပေါ့ ဆဆ သဘောထားဟန် လက္ခဏာနှင့် မိမိဖြစ်စေ၊ မည်သည့်လူစားမျိုးဖြစ်စေ၊ တခါတရံတွင် မူးအောင်သောက်မိလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအချိန်တွင် ညည်းတွားနေဖို့မလိုဘဲ သက်သာရာ သက်သာကြောင်းနည်းလမ်းကိုသာ ရှာကြံဖို့လိုကြောင်း၊ ယခုအခါ ၌ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်သည် ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်နေ၍ အော်သယ်လိုကိုကြိုးကိုင်နိုင်သော အခြေအနေရှိနေကြောင်း၊ ထိုဗိုလ်ချုပ်ထံ အသနားခံလိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကတော် အားချဉ်းကပ်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကတော် မှာ ပွင့်လင်း၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သော သဘောထားရှိသူဖြစ်သည့်အလျောက်၊ ဤကိစ္စမျိုးတွင် ကဲ့ဆီယိုအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့နှောင့်နှေးမည်မဟုတ်ကြောင်း သို့ဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ကဲ့ဆီယိုအပေါ်၌ အမျက်ပြေပျောက်၍ ရှေးနည်းအ တိုင်း ခင်မင်လေးစား လိမ့်ဖြစ်ကြောင်း အကြံပေးလေ၏။ အိုင်ယာဂိုပေးသော အကြံမှာ ကောင်းသော အကြံတစ်ခုဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် တကယ့်စေတနာကောင်းနှင့် ပေးသောအကြံ မဟုတ်ဘဲ ယုတ်မာသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့်ပေးသော အကြံဖြစ်ကြောင်းမှာ နောင်အခါ၌ ထင်ရှားပေလိမ့်မည်။

ကဲ့ဆီယိုသည် အိုင်ယာဂို၏အကြံကို လိုက်နာ၍ဗိုလ်ချုပ်ကတော်အား ချဉ်းကပ်လေရာ ဗိုလ်ချုပ်အတော်မှာ မှန်ကန်သောအမှုကိစ္စဆိုပါကဆောင် ရွက်ပေးချင်တတ်သော ဝါသနာရှိသည့်အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ထံသို့ အသနားခံရန် တာဝန်ယူလျက် ကဲ့ဆီယိုအတွက် အသက်ကိုအသေခံရစေဦးတော့၊ ဆောင် ရွက်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းကတိပြုလေ၏။ ၎င်းကတိအတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ကတော် သည် ဗိုလ်ချုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကဲ့ဆီယိုအတွက် စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ကျင်လည်စွာ အသနားခံလေရာ၊ ဗိုလ်ချုပ်မှာ ကဲ့ဆီယိုအပေါ်၌ အလွန်တရာ စိတ်ဆိုးခဲ့သည်မှန်သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကတော်၏ တောင်းပန်တိုးလှီးချက်ကို လက်မခံဘဲ မနေနိုင်အောင်ရှိလေတော့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကပြစ်မှုကျူးလွန်ထား သူ တစ်ယောက်အား ရှုတ်တရက်ချက်ချင်း ချမ်းသာပေးလိုက်လျှင် သင့်လျော်

မည်မဟုတ်သောကြောင့် အနည်းငယ်အချိန်ဆိုင်းဖို့ပြောသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကတော်က နောက်တစ်ညဖြစ်စေ၊ နောက်နေ့ နံနက်ဖြစ်စေ၊ အလွန်ဆုံးသဘက်ခါ နံနက်ဖြစ်စေ၊ ပြန်လည်ခန့်ထားဖို့နားပူလေ၏။ ထို့ပြင် ကဲ့ဆီယိုမှာ ပြုမိသောအမှားအတွက် နောင်တကြီးစွာရလျက်ရှိကြောင်း၊ သူ၏အပြစ်မှာလည်း ဤမျှလောက်ကြီးလေးစွာဒဏ်ပေးလောက်သော ပြစ်မှုမျိုးမဟုတ်ကြောင်းများနှင့်ထပ်လောင်းတောင်းပန်လေ၏။ ဗိုလ်ချုပ်က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်လျက်ရှိသေးရာတွင် ဒွဲစ်ဒီမိုးနားက “ဘယ့်နှယ်ပါလဲ၊ သခင်။ ကဲ့ဆီယိုအတွက်တောင်းပန်ရတာ ဒီလောက်တောင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဖြစ်သင့်ပါသလား။ ဟိုတုန်းက သခင်အတွက် ကျွန်မဆီလာပြီး အောင်သွယ်ပေးတဲ့လူဟာ ကဲ့ဆီယိုမဟုတ်ပါလား၊ တစ်ခါတစ်လေမှာ ကျွန်မကသခင်အပေါ်မှာ မကျေနပ်တဲ့အသံမျိုးနဲ့ တစ်ခွန်းတစ်လေပြောမိရာမှာ ကဲ့ဆီယိုကသခင်ဘက်ကနေပြီး အားတက်သရော ခုခံကာ ကွယ်ပြောပေးတာများကို ကျွန်မသတိရသေးတယ်။ ဒီလိုလူတစ်ယောက်အတွက် ကျွန်မကိုယ်တိုင်က အသနားခံရတာများကို သခင်ကဆိုင်းတိုင်းတိုင်းလုပ်နေရပါသေးသလား။ သခင်ကို ကျွန်မကအချစ်စမ်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ အချစ်စမ်းချင်တယ်ဆိုလျှင် ဒီထက်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာစမ်းရမှာပါသခင်” ဟုပြောလေ၏။

အော်သယ်လိုမှာ ဤမျှလောက် ကျင်လည်စွာ အသနားခံတတ်သော ဇနီးသည်အား ဘာကိုမျှမငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ ရှိလေတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ အော်သယ်လိုက ဒွဲစ်ဒီမိုးနား၏ အသနားခံချက်ကိုလက်ခံ၍ အချိန်ကာလကိုသာ မိမိဆုံးဖြတ်ပါရစေ၊ ကဲ့ဆီယိုအား ရာထူးပြန်၍ ခန့်ထားပါမည်ဟု ကတိပြုရလေ၏။

အော်သယ်လိုနှင့် အိုင်ယာဂိုတို့သည် ဒွဲစ်ဒီမိုးနား၏ အခန်းသို့ဝင်လာကြစဉ် ကဲ့ဆီယိုသည် ဒွဲစ်ဒီမိုးနားအား မိမိအတွက်အသနားခံပေးဖို့တောင်းပန်ပြီးနောက် အခြားတံခါးပေါက်မှထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြလေရာ၊ ပရိယာယ်များလှသော အိုင်ယာဂိုက သူ့ကိုယ်သူပြောသည့်အနေမျိုးနှင့် “ဘယ့်နှယ်ဟာ ပါလိမ့်” ဟုတီးတိုး ပြောလိုက်လေ၏။ အော်သယ်လိုသည် ဒွဲစ်ဒီမိုးနားနှင့် စကားပြောရန်ရှိသည့်အတွက် အိုင်ယာဂို၏ စကားကို ဂရုမစိုက်မိသော်လည်း နောက်နောင်၌ ထိုစကားကို အမှတ်ရမိလေသည်။ ဒွဲစ်ဒီမိုးနားထွက်သွားသည့်နောက်၌ အိုင်ယာဂိုက ဒွဲစ်ဒီမိုးနားအား အော်သယ်လို လူပျိုလှည့်စဉ်က ကဲ့ဆီယိုသည် ၎င်းတို့အကြောင်းကို သိပါ၏လောဟု မေး၏။ အော်သယ်လိုကမိမိတို့အကြောင်းကို ကဲ့ဆီယိုသိရုံသာမက အောင်သွယ်အဖြစ်နှင့်ပင် ဆောင်ရွက်ပေးဘူးကြောင်းပြောပြသောအခါ အိုင်ယာဂိုသည် သတင်းဆိုးတစ်ခုကြားလိုက်

mgvoe.com

ရသည့် အမှုအရာမျိုးနှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ “ ဟုတ်မှဟုတ်ကဲ့လားခင်ဗျာ ” ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ အော်သယ်လိုမှာ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာကြစဉ်က ဒွဲစ် ဒီမိုးနားနှင့် ကဲ့ဆီယိုတို့ကိုမြင်လိုက်ရ၍ အိုင်ယာဂိုကပြောလိုက်သောစကားကို သတိရသည်နှင့် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနှင့် ပြောခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု စဉ်းစားမိ လေ၏။ အော်သယ်လို၏အထင်မှာ အိုင်ယာဂိုသည် တည့်မတ်၍ ကြင်နာတတ် သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် မပြောသင့်၍ သာမပြောဘဲနေ သည်၊ ပြောချင်သောစကားရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်နှင့်အိုင်ယာဂိုအား သိသ လောက်ပြောသာပြောပါဟု တိုက်တွန်းလေ၏။

ထိုအခါ အိုင်ယာဂိုက မည်မျှလောက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော နန်း တော်အဆောက်အဦးကြီးပင်ဖြစ်စေကာမူ အညစ်အကြေးများ ဝင်တတ်ခြင်း ကဲ့သို့ မိမိစိတ်ထဲသို့လည်း မဖွယ်ရာသောအထင်အမြင်များ ဝင်လာခြင်း ဖြစ် နိုင်ကြောင်းနှင့်စကားခံပြီးနောက် မိမိ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောမိခြင်းကြောင့် အော်သယ်လို၌ စိတ်စနောင့်စနင်းဖြစ်ရလျှင် တော်မည်မဟုတ်ကြောင်း မိမိ၏ စိတ်အကြံကို အော်သယ်လိုသိရလျှင် စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုမရနိုင်ဘဲဖြစ်နိုင်ကြောင်း အနည်းငယ်မျှသော သင်္ကာမကင်းမှုကြောင့် လူကောင်းများ၌ နာမည်မပျက်စေ လိုကြောင်းများနှင့်ပြောလေ၏။ ထိုစကားများကို အော်သယ်လိုကြားရ၍ အလွန် သိချင်သောစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာရာတွင် အိုင်ယာဂိုသည် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကို လုံးဝ မလိုလားသည့်ဟန်နှင့် သင်္ကာမကင်းမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် ဝန်တိုမစ္ဆ ရိယစိတ်မျိုးကို လက်မခံဖို့သတိပေးလေ၏။ လူယုတ်မာအိုင်ယာဂိုသည် သင်္ကာ မကင်းသော စိတ်ထားမျိုး မဖြစ်စေဖို့သတိပေးခြင်းအားဖြင့် အော်သယ်လို၏ စိတ်၌သင်္ကာမကင်းမှု တိုး၍ဖြစ်ပေါ်စေအောင် ကျင်လည်စွာနူးဆွပေးလေရာ အော်သယ်လိုက “ ကျွန်ုပ်သိပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်၏မယားဟာ ချောတယ်၊ လှတယ်၊ အပေါင်းအသင်းခင်မင်တတ်တယ်၊ ပျော်တတ်ပါးတတ်တယ်၊ တေးချင်းဆိုတတ် တယ်၊ ကတတ်တယ်၊ သို့သော် သိက္ခာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖို့မှာတော့ ဒီအလုပ်တွေဟာ သိက္ခာရှိတာဘဲ၊ ကျွန်ုပ်၏မယားဖောက်ပြန်တယ်ဆိုခဲ့လို့ရှိ လျှင် ခိုင်လုံတဲ့အထောက်အထားလိုချင်တယ် ” ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အိုင် ယာဂိုသည် ဒွဲစ်ဒီမိုးနား၏မကောင်းသတင်းကို အော်သယ်လိုက အလွယ်တကူ လက်မခံခြင်းအတွက် ဝမ်းသာဟန်ဆောင်လျက် ခိုင်လုံသောသက်သေခံ အ ထောက်အထားမျိုးကို မိမိမပြုနိုင်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ဝန်ခံသော်လည်း ကဲ့ဆီယို နှင့် အတူရှိနေသည့်အခိုက်တွင် ဒွဲစ်ဒီမိုးနား၏ အမှုအရာကို အမှတ်မဲ့အကဲ ခတ်သင့်ကြောင်း၊ မိန်းမသားကို အလွယ်တကူလည်း သင်္ကာမကင်းမဖြစ်စေ ဘဲ၊ အလွန်အမင်းလည်း စိတ်မချသင့်ကြောင်း၊ အိတလီ အမျိုးသမီးများအ

mgvoe.com

ကြောင်းကို(လူမျိုးတူခြင်းဖြစ်၍) မိမိ ကောင်းကောင်းသိကြောင်း၊ ဝင်နစွမြို့တော်၌ အမျိုးသမီးများ“နောက်မီးလင်း” ကြခြင်းကို မိမိသိရကြောင်းပြောပြပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ဒွဲစ်ဒီမိုးနားမှာ အော်သယ်လိုနှင့်လက်ထပ်ခြင်းကိစ္စတွင် ဘခင်ကိုလိမ်လည်လှည့်စားရာရောက်ကြောင်း၊ ဘယ်မျှလောက် ပီပီရီရီလှည့်စားတတ်ပါသနည်းဟူမူ၊ ဘခင်ဖြစ်သူက စုန်းအတတ်ဖြင့် ပြုစားခြင်းခံရသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်ရလောက်အောင် တတ်နိုင်ကြောင်းပြောပြလေ၏။ ဤနောက်ဆုံးအကြောင်းပြချက်သည် အော်သယ်လို၏စိတ်ကို ထိခိုက်စေ၏။ အကြောင်းမူကားမွေးသဘင်တစ်ယောက်လုံးကို လှည့်စားတတ်သော အမျိုးသမီးသည် လင်ယောက်ျားကိုလည်း လှည့်စားနိုင်တန်ရာသည်ဟု တွေးစရာဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

အိုင်ယာဂိုသည် အော်သယ်လိုအား တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖြစ်အောင် ပြောမိခြင်းအတွက် အပြစ်လွတ်ပါရန် တောင်းပန်သေးရာ၊ အော်သယ်လိုသည် အတွင်း၌ တုန်လှုပ်သော်လည်း ဂရုမစိုက်ဟန်ဆောင်လျက် ပြောရန်ရှိသမျှကို မချွင်းမချန်ပြောဖို့ တိုက်တွန်းလေ၏။ ထိုအခါ အိုင်ယာဂိုသည် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကဲ့ဆီယိုအကြောင်းကို မကောင်းပြောဖို့မလိုလားဟန်ဆောင်လျက် ဆက်လက်ပြောပြပြန်သည်မှာ ဒွဲစ်ဒီမိုးနားသည် အမျိုးတူခြင်းဖြစ်သော သတို့သားများ၏မေတ္တာကို လက်မခံဘဲ၊ မူးလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သော အော်သယ်လိုနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့ခြင်းကို ဇောက်ထားခြင်းအားဖြင့် ခေါင်းမာသောမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက် ဦးခေါင်းအေးအေးနှင့် စဉ်းစားမိရာတွင် ရုပ်ရည်ချောမောလှပ၍ အမျိုးတူခြင်းဖြစ်သော အိတာလျံသတို့သားများနှင့် အော်သယ်လိုတို့ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရှုတန်ရာပေကြောင်းပြောပြ၍ နောက်ဆုံး၌ကဲ့ဆီယိုအားရာထူးပြန်ခန့်ခြင်းကို အချိန်ဆိုင်းထားပါလျှင် ဒွဲစ်ဒီမိုးနားသည် သူ့အတွက်မည်မျှလောက်နားပူနားဆာ ပြုလုပ်ခြင်းကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြလေ၏။ အိုင်ယာဂိုသည် ရှေးဦးစွာ ကဲ့ဆီယိုအား ဒွဲစ်ဒီမိုးနားထံသို့ ချဉ်းကပ်ရန်အကြံပေး၍ ဒွဲစ်ဒီမိုးနား၏ သနားကြင်နာတတ်သော သဘောထားကိုပင် ပျက်ဆီးရာပျက်ဆီးကြောင်းသို့ တွန်းပို့တတ်သည့် ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်မှာကား၊ အကယ်ပင်အံ့ဩလောက်ပါပေ၏။

ခွဲခါနီးတွင် အိုင်ယာဂိုသည် အော်သယ်လိုအား မိမိ၏ဇနီးနှင့်ပတ်သတ်၍ ခိုင်လုံသော အထောက်အထား မတွေ့ရှိရသေးမီအတောအတွင်း၌ အပြစ်ကင်းမဲ့ဖြူစင်သောဇနီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သဘောထားရန် အကြံပေးလေရာ၊ အော်သယ်လိုကလည်း သည်းခံ၍စောင့်ကြည့်ပါမည်ဟု ကတိပြု

လေ၏။ စင်စစ်သော်ကား လှည့်စားခြင်းခံရသော အော်သယ်လိုမှာ ထိုအချိန်မှစ၍ စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုရတော့သည် မရှိချေ။ ဘိန်းသည်လည်းကောင်း၊ ဆေးခြောက်သည်လည်းကောင်း၊ အိပ်ဆေးအမျိုးမျိုးသည်လည်းကောင်း၊ အော်သယ်လိုအားယခင်ကကဲ့သို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်စေရန်မတတ်နိုင်ဘဲရှိ၏။ အလုပ်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်ရခြင်းသည်လည်း အော်သယ်လိုအားငြီးငွေ့စေ၏။ လက်နက်စွဲကိုင် တိုက်ခိုက်ရခြင်းအလုပ်၌လည်း ပျော်ပိုက်ခြင်းမရှိတော့ချေ။ စစ်သားအစုအဝေးကို မြင်ရခြင်း၊ အောင်လံကို မြင်ရခြင်း၊ စစ်အခင်းအကျင်းကို မြင်ရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဘင်သံ ခရာသံကြားရခြင်း၊ စစ်မြင်းဟိသံကို ကြားရခြင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ အော်သယ်လိုအားရင်ခုန်လှုပ်၍ စိတ်တက်ကြွခြင်းဖြစ်ခဲ့ဘူးသော်လည်း၊ ယခုအခါ၌မူ ထိုကဲ့သို့ မဖြစ်တော့ဘဲ စစ်သားတို့ ဂုဏ်ယူလေ့ရှိသော အချင်းအရာများ၌ ဂုဏ်မယူတတ်တော့သည့်ပြင် စစ်တိုက်ရသည့်အလုပ်မျိုးနှင့်ပတ်သတ်၍ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့လျက်ရှိတော့၏။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် မိမိ၏ဇနီးသည် သစ္စာရှိသည်ဟုထင်၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ဖောက်ပြန်သည်ဟု ထင်မိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အိုင်ယာဂိုသည် တည့်မတ်သည်ဟု ထင်မိ၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ထိုကဲ့သို့ မထင်မိချေ။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဤအကြောင်းအရာများကို မိမိလုံးဝမသိဘဲ နေရခြင်းက ကောင်းဦးမည်ဟု စဉ်းစားမိ၏။ ဒွဲစ်ဒီမိုးနားက ကဲ့ဆီယိုအားချစ်ကြိုက်ဘိသည်ထားဘိဦး၊ မိမိမသိရလျှင် မိမိအဖို့ ကောင်းသည်ဟု စဉ်းစားမိ၏။ ဤကဲ့သို့ အတိအကျမဆုံးဖြတ်နိုင်သဖြင့် စိတ်ယောက်ယက်ခတ်ဖြစ်လျက်ရှိစဉ်၊ တစ်နေ့သ၌ အော်သယ်လိုသည် အိုင်ယာဂို၏ လည်မျိုကို ကိုင်ညှစ်လျက် ဒွဲစ်ဒီမိုးနားက ဖောက်ပြန်ကြောင်းကို လုံလောက်သော သက်သေခံအထောက်အထား ပြနိုင်လျှင်ပြုမပြနိုင်လျှင် ယခုချက်ချင်းသတ်ပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ကာ အကြပ်ကိုင်လေ၏။ အိုင်ယာဂိုသည် မိမိ၏တည့်မတ်ရိုးသားခြင်းကို အလွဲထင်ရချေမည်လောဟု စိတ်ဆိုးဟန်ပြုလျက် ဒွဲစ်ဒီမိုးနား၏ လက်ထဲ၌ စတော်ဘယ်ရီသီးများ ယက်ထည့်ထားသော လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်ကို တစ်ခါတစ်ရံတွင် မြင်ဘူးပါ၏လောဟု အော်သယ်လိုအားမေး၏။ အော်သယ်လိုက ၎င်းလက်ကိုင်ပုဝါမှာ မိမိက ဒွဲစ်ဒီမိုးနားအား ပထမဦးဆုံးပေးဘူးသည့် လက်ဆောင်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ပြောရာတွင် အိုင်ယာဂိုက “အဲဒီလက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ ကဲ့ဆီယိုမျက်နှာသုတ်တာကို ကျွန်တော်ယနေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ဤတွင် အော်သယ်လိုက “ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ခဲ့လို့ရှိလျှင် သင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို လက်စားမချေရဘဲ ကျုပ်မနေဘူး။ ပထမဆုံးအလုပ်က ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားအတိုင်း မှန်ကန်ကြောင်းကို သက်သေခံ ပြတဲ့သဘောနဲ့ ကဲ့ဆီယိုကို သုံးရက်အတွင်း

သေအောင် သတ်ပစ်ရမယ်။ ဟိုကောင်မကိုတော့ ဘယ်လိုအပြစ်ပေးရမယ် ဆိုတာကို ကျုပ်အကြံထုတ်ဦးမယ်”ဟု ပြောလေ၏။

သင်္ကာမကင်းဖြစ်၍ မစ္ဆရီယ သဘောဝင်လျက်ရှိသူတစ်ယောက်အဖို့မှာ အသေးအဖွဲ့ အချင်းအရာများသည် ကျမ်းကြီး ကျမ်းဂန်သဖွယ် ခိုင်လုံသော သက်သေအထောက်အထားများဖြစ်လာတတ်၏။ ကဲ့ဆီယို၏လက်ထဲ၌ မယား၏လက်ကိုင်ပုဝါ ကို တွေ့ရသည်ဆိုလျှင်ပင် နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်ဖို့ အကြောင်း အခိုင်အမာဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချတော့၏။ ၎င်းလက်ကိုင်ပုဝါကို မည်သည့်နည်းနှင့်ရသနည်းဟု ကဲ့ဆီယိုအားစစ်ဆေးမေးမြန်းဖို့ပင် လိုသည်မထင်တော့ချေ။ ဒွဲစ်ဒီမိုးနားသည် ကဲ့ဆီယိုအား မည်သည့်အခါကမျှ ထိုလက်ကိုင်ပုဝါကို လက်ဆောင်မပေးခဲ့ဘူးသည့်အပြင် သစ္စာရှိသောမယားဖြစ်သည့်အလျောက် လင်ယောက်ျားက အမြတ်တနိုးပေးထားသောပစ္စည်းကို အခြားယောက်ျား တစ်ဦးတစ်ယောက်သို့ လက်ဆောင်ပေးခြင်းအားဖြင့် လင်ယောက်ျားအား ပြစ်မှားစော်ကားမည့် မိန်းမစားမျိုးလည်းမဟုတ်ချေ။ ကဲ့ဆီယိုနှင့် ဒွဲစ်ဒီမိုးနားနှစ်ယောက်စလုံးပင် အော်သယ်လိုအား ပြစ်မှားခြင်းလုံးဝကင်းစင်သူများဖြစ်ကြ၏။ စင်စစ်သော်ကား ဆိုးရွားယုတ်မာသော အိုင်ယာဂိုသည် ကောက်ကျစ်ညစ်ပတ်သော အကြံအစည်များကို မအိပ်မနေကြစည်တတ်သည့်အတိုင်း၊ သဘောကောင်းသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သော သူ၏မယားအား လက်ကိုင်ပုဝါပုံစံ ကူးယူလို၍ဟု ပြောစေကာ ဒွဲစ်ဒီမိုးနားထံမှ လက်ကိုင်ပုဝါကို ငှားရမ်းစေပြီးနောက် ကဲ့ဆီယိုမြင်လောက်သော နေရာ၌ချထားခြင်းအားဖြင့် ဒွဲစ်ဒီမိုးနားက လက်ဆောင်ပေးခြင်းဖြစ်လေဟန် ဂုံးချောနိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အော်သယ်လိုသည် ဒွဲစ်ဒီမိုးနား၏ အဆောင်သို့ဝင်၍ ခေါင်းကိုက်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ (တကယ်လည်းခေါင်း... ထိုက်သည်) နားထင်၌ ကပ်ထားရန်အတွက် လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်ငှားသဖြင့် ဒွဲစ်ဒီမိုးနားက လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်ထုတ်ပေးသောအခါ “ဒီဟာမလိုချင်ဘူး။ ကျုပ်ပေးထားတဲ့ဟာ လိုချင်တယ်”ဟု ပြော၏။ ၎င်းလက်ကိုင်ပုဝါမှာ (ကွန်ပီတို့သိရပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း) ဒွဲစ်ဒီမိုးနားလက်ဝယ်၌ မရှိဘဲ ဖြစ်နေရာ အော်သယ်လိုက “ဘယ်နှယ်လဲ၊ ပေါ့လျော့လှချေတကား... ”ဟု ပြောပြီးနောက် ထိုလက်ကိုင်ပုဝါမှာ အိဂျစ်ရှင်းမိန်းမကြီးတစ်ယောက်က မိမိ၏မိခင်အား ပေးခဲ့သော လက်ကိုင်ပုဝါ ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းမိန်းမကြီးမှာ စုန်းမကြီးဖြစ်၍ သူတစ်ပါး၏ စိတ်အကြံကိုသိကြောင်း၊ လက်ကိုင်ပုဝါကိုကောင်းစွာသိမ်းထားလျှင် လူချစ်လူခင် ပေါများ၍ လင်ယောက်ျားကလည်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးလိမ့်မည်ဟု မိန်းမကြီးကမိခင်အားမှာ

ထားခဲ့ကြောင်း။ လက်ကိုင်ပုဝါ ပျောက်ဆုံးသွားသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်ယောက်
 ယောက်သို့ ပေးပစ်လိုက်သူဖြစ်စေ၊ လင်ယောက်ျားက မချစ်တော့ဘဲ မုန်းလာ
 တတ်သည်ဖြစ်ကြောင်း။ မိခင် သေခါနီးတွင် မိမိအားပေးခဲ့၍ လက်ထပ်သော
 အခါ၌ ဇနီးအားလက်ဆောင်ပေးရစ်ဖို့ မှာထားခဲ့ကြောင်း၊ မိခင်၏အမှာအတိုင်း
 ဇနီးအားပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ကိုင်ပုဝါကို သတိဝိရိယနှင့် သိမ်းဆည်း၍
 မျက်လုံးကိုဂရုစိုက်သကဲ့သို့ ဂရုစိုက်စေလိုကြောင်း ပြောလေ၏။ ဒွဲစ်ဒီမိုးနား
 သည် ထိတ်လန့်လာ၍ “ဟုတ်ရဲ့လားသခင်”ဟု မေးရာ အော်သယ်လိုက “ဒီ
 အတိုင်းမှာခဲ့ပါတယ်”ဟု ပြန်ပြောပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ထိုလက်ကိုင်ပုဝါမှာ
 ဆေးစိရင်ထားသော လက်ကိုင်ပုဝါဖြစ်ကြောင်း လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ခန့်
 က ပရောဖက်မကြီးတစ်ယောက် စိရင်ခဲ့သောလက်ကိုင်ပုဝါကို ယက်လုပ်သော
 ပိုးမျှင်များမှာ တစ်သီးတစ်ခြားစိရင်ထားသည့် ပိုးကောင်များမှ ထုတ်ယူရသော
 ပိုးမျှင်များဖြစ်ကြောင်း၊ ပိုးမျှင်များကို အရောင်ဆိုးရာ၌လည်း မပုပ်မသိုးအောင်
 ဆေးစိမ်းထားသည့်သမီးကညာများ၏ နှလုံးသားဖြင့် ဆေးဆိုးယူရကြောင်းနှင့်
 ပြောပြလေရာ၊ ဒွဲစ်ဒီမိုးနားမှာ လက်ကိုင်ပုဝါ၏ အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သော သတ္တိထူး
 များအကြောင်းကို ကြားရ၍ သေလုဘနန်း ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ အကြောင်းမူ
 ကား ဒွဲစ်ဒီမိုးနားသည် မိမိ၏လက်ဝယ်၌ လက်ကိုင်ပုဝါ မရှိတော့သောအဖြစ်
 ကိုသိ၍ လင်ယောက်ျား၏ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းမခံရတော့ဘဲ ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဟု
 စိုးရိမ်ပူပန်မိသောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုအခါ အော်သယ်လိုသည် တစ်စုံတစ်ခု အရမ်းပြုလိုက်တော့မည်
 ကဲ့သို့ အလန့်တကြား ထုလိုက်ပြီးနောက် လက်ကိုင်ပုဝါ တောင်းပြန်လေရာ၊
 ဒွဲစ်ဒီမိုးနားသည် လက်ကိုင်ပုဝါ မပေးနိုင်ဘဲ ရှိသည်နှင့် လင်ယောက်ျားအား
 နက်နဲသောအကြောင်းအရာများကိုချည်း မစဉ်းစားစေဘဲ အာရုံပြောင်းလွှဲပေး
 လိုသည်ဖြစ်၍ လက်ကိုင်ပုဝါအကြောင်းကို ပြောပြီးမှ ကဲ့ဆီယိုအတွက် မိမိ၏
 အသနားခံသောကိစ္စကို အချိန်ဆွဲလို၍ဖြစ်သည်ဟု မိမိရိပ်မိကြောင်းနှင့် ပြီး
 ရယ်ကာ ပြောပြီးလျှင်(အိုင်ယာဂိုက ကြိုတင်ပြောထားသည့်အတိုင်း) ကဲ့ဆီယို
 အကြောင်းကို ချီးကျူးပြောဆိုလေရာ အော်သယ်လိုမှာ ရပ်တည်မှု မရအောင်
 စိတ်စေလာသည်နှင့် အခန်းပြင်သို့ဖြုန်းကန်ထွက်သွားလေရကား ဒွဲစ်ဒီမိုးနား
 မှာ မိမိအပေါ်၌မယုံသင်္ကာ ဖြစ်လျက်ရှိလေပြီဟု စိုးရိမ်ပူပန်မိလေ၏။

ဒွဲစ်ဒီမိုးနားသည် ဘယ်သို့ပြုရမည်ဟု မကြံတတ်အောင် ဖြစ်နေရာ
 မှ သဘောထားမြင့်မြတ်သော လင်ယောက်ျား အော်သယ်လိုအား မိမိ အကဲ
 ခတ်မှားလေပြီတကားဟု မိမိကိုယ်ကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချလျက် ဝင်နုစွမြို့တော်မှ
 မကောင်းသတင်း တစ်စုံတစ်ရာ ကြားရသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အစိုးရ

ကိစ္စတစ်ခုခုကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ စိတ်နောက်ကျိ ရှာဟန်တူ၍ ခါတိုင်း ကဲ့သို့ မကြည်ရှင်နိုင်ရှာခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးတောပြီးနောက် ယောက်ျား များမှာ နတ်သိကြားများမဟုတ်သောကြောင့်လင်မယားအဖြစ်နှင့် နေထိုင်သော အခါတွင် လက်ထပ်သောနေ့မှာကဲ့သို့ မယား၏အလိုသို့ တစ်လိုက်တည်းလိုက် နေဖို့ မမျှော်လင့်ထိုက်ကြောင်းများနှင့် မိမိကိုယ်ကို ဖျောင်းဖျပြောဆိုလျက်ရှိ လေ၏။

အော်သယ်လိုသည် ဒွဲစ်ဒီမိုးနားနှင့် နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံသော အခါ၌ မိမိအပေါ်၌သစ္စာဖောက်ကြောင်းပြောရန် နာမည်ကိုမဖော်ဘဲ အခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်အား ချစ်ခင်စုံမက်လျက်ရှိသည်ဟု ဖွင့်ဟစွပ်စွဲကာ မျက်ရည်များကျလာလေရာ ဒွဲစ်ဒီမိုးနားက “ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ သခင်၊ တယ်ကံ ဆိုးတဲ့နေ့ပါတကား၊ ဘာကြောင့် ငိုရတာလဲသခင်” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ အော်သယ်လိုက မိမိမှာဆင်းရဲမွဲတေခြင်း၊ အနာရောဂါစွဲကပ်ခြင်း၊ အသရေ ပျက်ခြင်းစသော အဖြစ်ဆိုးများကို သည်းခံနိုင်သော်လည်း ချစ်လှသောမယား၏ သစ္စာဖောက်ခြင်းမူကား အသည်းနှလုံးကွဲလောက်အောင် နာလှကြောင်းပြော ပြ၍ ဒွဲစ်ဒီမိုးနားအား အဆင်းလှ၍ ရနံ့မွှေးသော်လည်း တန်ဖိုးမရှိသော ပေါက် ပင်နှင့် နှိုင်းပြီးလျှင် လူ့ပြည်၌ မမွေးဖွားဘဲနေပါက ကောင်းလိမ့်မည်ထင် ကြောင်း ပြောလေ၏။ ထို့နောက် အော်သယ်လိုထွက်သွားသောအခါ ဒွဲစ်ဒီမိုး နားမှာ မိမိအပေါ်၌ အလွဲထင်ခြင်းအတွက် တအံ့တဩဖြစ်ကာ ထိုင်းမှိုင်းတွေ ဝေလာသည်နှင့် အစေခံကိုခေါ်၍ အိပ်ရာခင်းစေပြီးလျှင် လက်ထပ်သည့်ည ကုခင်းသော အိပ်ရာလွှမ်းကို ခင်းကျင်းစေပြီး၍ နို့စို့ကလေးများကို သွန်သင် သည့်အခါ သိမ်မွေ့သောနည်းဖြင့်သာ သွန်သင်ရကြောင်း၊ လင်တော်မောင်က မိမိအား အပြစ်ဆိုခြင်းမှာ ကလေးသူငယ်သဘောနှင့် သွန်သင်ဆုံးမခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေကြောင်း စသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရှာလေသည်။

ဒွဲစ်ဒီမိုးနားသည် အိပ်ရာပေါ်၌လဲလျောင်းကာ လင်တော်မောင် ဝင် လာလိမ့်မည်ဟု စောင့်မျှော်ရင်း အိပ်ပျော်သွားလေရာ . . . အော်သယ်လိုသည် ဇနီးကို အဆုံးစီရင်ရန် အကြံဆိုးနှင့် ဝင်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် ကုတင်ပေါ်၌ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော ဒွဲစ်ဒီမိုးနားကိုမြင်သောအခါ၊ သွေးထွက်အောင်ပြုလုပ် ၍မတော်၊ ကျောက်သလင်းကဲ့သို့ ဖွေးဖွေးဖြူသော အသားပေါ်တွင်လည်း အ မာရွတ်ထင်အောင် လုပ်၍မတော်ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။ သို့ရာတွင် အဆုံးစီရင် ဖို့မူကား ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ ဤမိန်းမအား အရှင်ထားခဲ့လျှင် မိမိအား ဒုက္ခ ပေးသကဲ့သို့ အခြားယောက်ျားများကိုလည်း ဒုက္ခပေးဦးတော့မည်ဟု သဘော ပိုက်ထားလေသည်။ ထို့နောက် အော်သယ်လိုသည် နောက်ဆုံးနမ်းခြင်းအဖြစ်

နှင့် နမ်းရှုပ်လေရာ အလွန်ချိုမွှေးလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ နမ်းရင်း ငိုကြွေးမိလေ၏။

အော်သယ်လို၏ နမ်းရှုပ်ခြင်းများကြောင့် ဒွဲဒွဲဒွဲနားသည် လန်နိုး လာ၍ အော်သယ်လိုအား ကြည့်လိုက်ရာတွင် အောက်နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ မျက်လုံးများ ကလယ်ကလယ် ဖြစ်လျက်ရှိခြင်းကို မြင်ရ၍ ဤသို့သော အချင်း အရာမျိုးမှာ အော်သယ်လိုအဖို့၌ စိတ်ကြမ်းဝင်သောအခါမျိုး၌သာ ဖြစ်တတ်ခြင်းကိုလည်း ဒွဲဒွဲဒွဲနားသိ၏။ ဤတွင် အော်သယ်လိုက သတ်တော့မည့်အကြောင်း၊ လူကိုသတ်သော်လည်း ဝိညာဉ်ကို မသတ်လိုသောကြောင့် ဘုရားရှိခိုးပြီး သေဖို့ပြင်ဆင်ရန်ပြောလေ၏။ အပြစ်ကင်းမဲ့သော ဒွဲဒွဲဒွဲနားသည် ပြုသမျှခံရတော့မည်ကိုမြင်၍ အသက်ကို ချမ်းသာပေးပြီး မိမိ၏အပြစ်ကို ဖော်ထုတ်ပြောပြရန်တောင်းပန်ရှာ၏။ ထိုအခါ အော်သယ်လိုက ကဲ့ဆီယို၏အမည်ကို ထုတ်ပြော၍ လက်ကိုင်ပုဝါပေးကြောင်းစွပ်စွဲလေရာ အပြစ်လုံးဝမရှိဘဲလျက် အထင်လွဲခံရသော ဒွဲဒွဲဒွဲနားသည် မိမိ၌ လုံးဝအပြစ်မရှိကြောင်းများနှင့် ပြောပြတောင်းပန်အသနားခံမည်ပြုဆဲတွင် အော်သယ်လိုသည် နားမထောင်တော့ဘဲ အိပ်ရာလွှမ်းဖြင့် ဒွဲဒွဲဒွဲနားအား ရစ်ပတ်ကာ မွန်းသတ်လိုက်လေတော့၏။

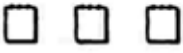
ထိုခဏ၌ အိုင်ယာဂိုက လူသတ်သမားတစ်ယောက်ကို ငှား၍ အသတ်ခိုင်းသဖြင့် သွေးသံရဲရဲရှိနေသော ကဲ့ဆီယိုအား အိမ်ထဲသို့သွင်းလာကြလေ၏။ လူသတ်သမားသည် ကဲ့ဆီယိုအား သေအောင်မသတ်နိုင်ဘဲ ဒဏ်ရာရရုံမျှလောက်သာ လုပ်နိုင်လေရာ အိုင်ယာဂိုသည် တစ်ခါတည်းနှုတ်ပိတ်စေရန်အကြံဖြင့် လူသတ်သမားကို သတ်ပစ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် လူသတ်သမား၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ စာတစ်စောင်တွေ့ရှိလေရာ ၎င်းစာ၌ အိုင်ယာဂို၏ယုတ်မာသော အကြံအစည်နှင့်တစ်ကွ ကဲ့ဆီယို၏ အပြစ်ကင်းစင်သောအဖြစ်ကို ယုံမှားသံသယရှိလောက်အောင် ဖော်ထုတ်ရှင်းလင်းရေးသားထားလေသည်။ ကဲ့ဆီယိုသည် အော်သယ်လိုထံသို့လာ၍ အိုင်ယာဂိုအားသတ်ခိုင်းလောက်အောင် မိမိ၌ မည်သည့်ပြစ်ချက်ရှိပါသနည်းဟု မေးလေ၏။

အဖြစ်အပျက်အချင်းအရာကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ သိရှိရသောအခါ အော်သယ်လိုမှာ မိုးကြိုးထိမှန်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၍ မိမိမှာလူသတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်နေကြောင်း၊ မိမိ၏ဇနီး ဒွဲဒွဲဒွဲနားမှာလည်း မည်သည့်အပြစ်မျှမရှိဘဲ မိမိအပေါ် အခါခပ်သိမ်း သစ္စာရှိခဲ့သော မယားဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်နှင့် လူပြည်တွင် အသက်ရှင်လျက်မနေလိုတော့ဘဲ မိမိ၏ခါးဦးပေါ်သို့ ပစ်လဲယင်းဒွဲဒွဲဒွဲနား၏အလောင်းပေါ်သို့ထိုးချကာအသက်ကုန်ဆုံးရလေတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ လက်လွတ်စပ်ယယ် ပြုလုပ်သော အခြင်းအရာကို အနီးရှိ လူများ မြင်ကြရသောအခါ အလွန်တရာ ထိတ်လန့်အံ့သြခြင်းဖြစ်ကြရ၏။ အကြောင်းမူကား အော်သယ်လိုမှာ လူယုတ်မာ အိုင်ယာဂို၏ ဝက်နွှာဇာဏ်ဖြင့် လှည့်စားဖျက်ဆီးခြင်း မခံရမီအခါက အလွန်တရာ သံတင်းမွှေး၍ ချစ်ခင်မြတ် နိုးတတ်သော လင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချေသည်ဟု သိခဲ့ကြရသောကြောင့် ပေတည်း။

အော်သယ်လိုကား စူးစမ်းဆင်ခြင်မှု မရှိဘဲအရမ်းချစ်မိသော လင် ယောက်ျားမှန်ပေသည်။ ယောက်ျားပြီသသော အော်သယ်လိုသည် မိမိ၏အ မှားကိုမြင်သောအခါ၌ အလွယ်တကူနှင့် မျက်ရည်ကျတတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘဲလျက် မျက်ရည်များမဆည်နိုင်အောင် ကျခဲ့လေသည်။ အော်သယ် လိုကွယ်လွန်သောအခါ၌ ၎င်း၏တစ်သက်လုံးတောက်ပပြောင်လက်ခဲ့သော ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် သူရသတ္တိတို့ကို လူအများတို့က သတိရလျက်ကျန်ရစ်ခဲ့ ၏။ ၎င်း၏ရာထူး၌ ဆက်ခံလုပ်ကိုင်သော စစ်ဗိုလ်ချုပ်အိုင်ယာဂိုအား ဥပဒေ အရ အဆုံးစီရင်ရန် အပြစ်ပေး၍ နှမြောဘွယ်ကောင်းလှသော စစ်ဗိုလ်ချုပ် အော်သယ်လို အကြောင်းကိုလည်း ဝဲင်နစွမြို့တော်အစိုးရထံသို့ အစီရင်ခံစာ ပို့လိုက်လေသတည်း။

သွေးသောက်၊ အမှတ် (၁၆၇)၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၅၉ ခုနှစ်။

ခက်ထန်သော မိန်းမစွာကို ဆုံးမခြင်း

အိတလီပြည် ပါဒူဝါမြို့၌ ဘက်တစွတာအမည်ရှိ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်တွင် ကက်သရင်းနှင့် ဘလန်ကာတည်းဟူသော သမီးနှစ်ယောက်ရှိ၏။ သမီးအကြီးကက်သရင်းမှာ အလွန်တရာမာနကြီး၍ ခက်ထန်သောသဘောရှိသည့်အလျောက် လူအများတို့က နှုတ်သီးကောင်းသော ကက်သရင်းဟု ခေါ်ကြ၏။ လူပျိုများသည် သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးသော ညီမဘလန်ကာကို လိုချင်ကြသော်လည်း ဘခင်သူဌေးကြီး ဘက်တစွတာက အစ်မအကြီး ကက်သရင်းကို ရှေးဦးစွာ နေရာချထားပြီးမှ ဘလန်ကာကို လင်ပေးစားမည်ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။ ကက်သရင်းမှာ ၎င်း၏ ခက်ထန်တင်းမာ၍ နှုတ်သီးကောင်းသော ဝါသနာအတွက်ကြောင့် လင်ရဖို့မဖြစ်နိုင်သလောက်ရှိနေခဲ့ရာ၊ အစ်မအကြီး စွဲကာမှ ညီမကို လင်ပေးစားမည် ဆိုခြင်းအားဖြင့် ညီမအတွက်လုံးဝလမ်းပိတ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းအတွက် လူအများကသူဌေးကြီးကို အပြစ်ဆိုကြလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ပီထဂူချီယို အမည်ရှိ လူပျိုတစ်ယောက်သည် အိမ်ထောင်ဘက်ရှာရန်အတွက် ပါဒူဝါမြို့သို့ ရောက်လာလေရာ၊ ထိုသူသည် ကက်သရင်း၏ခက်ထန်တင်းမာ၍ နှုတ်သီးကောင်းခြင်းတို့ကြောင့် စိတ်မပျက်ဘဲ ရုပ်ရည်ချောမော၍ ပစ္စည်းပေါ်ခြင်းအကြောင်းကိုလည်း သိရသည်နှင့် ၎င်းမိန်း

မကို ရအောင်ယူပြီး နူးနပ်ပျော့ပြောင်းအောင် ဆုံးမယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလေ၏။ စင်စစ်မှာ ကက်သရင်းကို နူးညွတ်ပျော့ပြောင်းလာအောင် ဆုံးမပဲ့ပြင်ပေးနိုင်လောက်သည့် အရည်အချင်းမျိုးနှင့် ပတ်သတ်၍လည်း ပီထဂူချီယိုကဲ့သို့ ပြည့်စုံလုံလောက်သူရှားပေလိမ့်မည်။ ထိုသူသည် ကက်သရင်းကဲ့သို့ပင် စိတ်ကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ပြင်၊ ပညာကြီးခြင်း၊ နှလုံးပြည့်ဝခြင်း၊ ရွှင်ပြခြင်း၊ တန်နုပွတ္တိဉာဏ် ထက်မြက်ခြင်းတည်းဟူသော အရည်အချင်းများနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ထိုသူသည် ဒေါသကြီးဟန်ဆောင်ဖို့ လိုအပ်သောအခါများတွင် အဟုတ်တကယ်ဒေါသဖြစ်နေသကဲ့သို့ ပြုမူပြောဆိုနိုင်သော်လည်း ဝမ်းထဲ၌မူ ကြည်ကြည်လင်လင် ရွှင်ရွှင်ပြပြနှင့် ပြုံးပြုံးကလေးနေတတ်သူဖြစ်၏။ ဒေါသကို ဒေါသနှင့် တိုက်ခြင်းအားဖြင့် အကျိုးမရှိယုံသာမက ရန်ဖြစ်ရုံမျှသာ ရှိခြင်းကိုလည်း သိမြင်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဒေါသချင်းမပြိုင်မူ၍ သိမ်မွေ့သော နည်းတစ်မျိုးဖြင့် တိုက်တတ်သူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်လက်မမျှ အလျှော့ပေးခြင်းကား မရှိ လိုသောအရာကိုရအောင် ယူတတ်သူဖြစ်လေသည်။

ပီထဂူချီယိုသည် ကက်သရင်း၏အိမ်သို့ လူပျိုလှည့်ရန်သွားရောက်ရာတွင် ရှေးဦးစွာ ဘခင်ဘက်တစ္ဆေတစ်ခုချင်းကပ်၍ ခွင့်တောင်း၏။ ပီထဂူချီယိုက သမီးချောကက်သရင်း၏ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ နူးညံ့ပျော့ပြောင်းခြင်းတို့ကြောင့် သတင်းမွှေးလှသဖြင့် ဗာရီနာမြို့မှ လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ပြော၏။ ဘခင်ဘက်တစ္ဆေတစ်ခုသည် ကက်သရင်းကို လက်လွှတ်ချင်လှပြီဖြစ်သော်လည်း သတင်းမွှေးလှပါသည် ဆိုသည့်အတိုင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံလျက်ရှိစဉ် ကက်သရင်းအား ဂီတသင်ပြလျက်ရှိသောစောင်းဆရာသည် အခြားသော အခန်းမှပြေးထွက်လာ၍ မိမိ၏ဦးခေါင်းကို ကက်သရင်းက စောင်းနှင့်ရိုက်လွှတ်ကြောင်းတိုင်တန်းလေ၏။ ဘက်တစ္ဆေတစ်ခု ဖြစ်ပျက်ပုံ အကြောင်းအရာကို မေးမြန်းစုံစမ်းရာတွင် တပည့်မကက်သရင်း၏စောင်းတီးပုံ နေရာမကျသေးခြင်းကို ဝေဖန်မိသဖြင့် မိမိအားဘဝင်မြင့်သည်ဟုဆိုကာ ဦးခေါင်းကိုစောင်းနှင့်ရိုက်ပါသည်ဟု စောင်းဆရာကပြောပြလေ၏။ စောင်းဆရာ၏ တိုင်တမ်းချက်ကို ကြားရသောအခါ ပီထဂူချီယိုက “တယ်ပြီးသတ္တိကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပေတကား၊ ကျွန်တော်တော့ သိပ်ပြီးအားရတယ်ခင်ဗျာ။ တွေ့စမ်းချင်ပါဘိတယ်” ဟု ဝင်ပြောပြီးနောက် ဆက်လက်၍ “သူဌေးကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော့်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေရှိနေတဲ့အတွက် နေ့တိုင်းလာဖို့ မတတ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘခင်ကိုလည်း သူဌေးကြီး သိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဘခင်ကွယ်လွန်တဲ့နောက် သူ၏ အမွေအနှစ်ပစ္စည်းအားလုံးကို ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း ဆက်ခံရရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ခုမေးပါရစေ။ သူဌေး

ကြီးရဲ့ သမီးကသဘောကျလို့ လက်ထပ်ကြတဲ့အခါမှာ သူဌေးကြီးက ဘယ်
 လောက်လက်ဖွဲ့မှာလဲ ခင်ဗျား” ဟု မေးလေ၏။ သမီးကို လူပျိုလှည့်မည့် လူ
 လင်ပျိုတစ်ယောက်အဖို့ရာ၌ ၎င်းမေးခွန်းမှာ တုံးတံတိရှိလွန်းလှသည်ဟု သူဌေး
 ကြီးယူဆသော်လည်း၊ သမီးကိုစွဲလိုလှသည့် အတွက်ကြောင့် လက်ထပ်သောနေ့
 ၌ ကရောင်းဒဂီးနှစ်သောင်း လက်ဖွဲ့မည့်အကြောင်း၊ မိမိကွယ်လွန်သောအခါ
 ၌လည်း အမွေပစ္စည်းတစ်ဝက်ပေးမည့်အကြောင်း ပြောလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ သ
 ဘောတူညီချက်ရရှိကြပြီးနောက် သူဌေးကြီးသည် သမီးထံသို့သွား၍ အဖြစ်အ
 ပျက်ကို ပြောပြပြီးလျှင် ပီထဂူချီယိုအား လက်သင့်ခံ၍ စကားပြောရန် စေလွှတ်
 လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ပီထဂူချီယိုသည် ကက်သရင်းအား မည်ကဲ့သို့
 လူပျိုလှည့်ရမည်ကို စိတ်ကူးလျက်ရှိ၏။ ပီထဂူချီယိုစဉ်းစားမိသည်မှာကား
 “ကက်သရင်းဝင်လာတဲ့အခါမှာ ငါကခက်ထန်ထန်ပြော၍ လူပျိုလှည့်မည်။
 ငါ့ကိုဆူပူပုတ်ပုတ်လုပ်လျှင် ကြီးကြာသံ၊ကရဝိတ်သံကဲ့သို့သာယာလှပပေတယ်
 လို့ ချီးကျူးမည်။ ငါ့ကိုမျက်မှောင်ကြုတ်ပြုလျှင် ဆီးနှင်းခတဲ့နှင်းဆီပန်းပွင့်ကဲ့
 သို့ ကြည့်၍ကောင်းလှတယ်လို့ ပြောမည်။ ငါ့ကို စကားမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေ
 လျှင်လည်း လိမ္မာရေးခြား စကားတတ်လှပါပေတယ်လို့ ချီးမွမ်းမည်။ ငါ့ကို
 မောင်းထုတ်လျှင်လည်း အလိုရှိသလောက် နေတော်မူပါလို့ ပင့်ဖိတ်သည့်အ
 လား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောမည်” စသည်ဖြင့် စီမံကိန်းရေးဆွဲလျက် ရှိလေ၏။
 ကက်သရင်းသည်ဟန်ကြီးပန်ကြီးအမူအယာနှင့် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသောအ
 ခါ ပီထဂူချီယိုက “မင်္ဂလာရှိတဲ့နံနက်ခင်းပါ။ ကိတ်ရေ မင်းနာမည်ဟံ့ ဒီလို
 ဘဲ ခေါ်ကြတယ်ဟုတ်လား” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ၊(ကိတ်'ဟူသည်မှာ ကက်သ
 ရင်းဟူသော နာမည်ကို မလေးမစားအတိုချုံး၍ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏) ကက်
 သရင်းသည် မိမိအားဤကဲ့သို့ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို မနှစ်သက်သည်နှင့် ပမာမခန့်
 အမူအယာမျိုးဖြင့်၊ “ကျုပ်ကိုစကားပြောလျှင် ကက်သရင်းလို့ ခေါ်တတ်ပါစေ”
 ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ပီထဂူချီယိုက “မုသားမသုံးပါနဲ့ မိန်းကလေး၊
 လူတွေက မင်းကို ကိတ်လို့ခေါ်သူကခေါ်တယ်၊ ချစ်စရာ ကိတ်ကလေးလို့
 ခေါ်သူက ခေါ်တယ်၊ နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးမလေးလို့ ခေါ်သူက ခေါ်တယ်၊
 ကျုပ်အားလုံး သိပါတယ်၊ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာတော့ ခရစ်ယန်လောကတစ်ခုလုံး
 မှာ၊ မင်းအချောဆုံး အလှဆုံးလို့ ဖြစ်နေပါတယ်၊ ရောက်လေရာ အရပ်ဒေသ
 တိုင်းမှာ အင်မတန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရယ်လို့ သ
 တင်းမွှေးလှလေတော့၊ လူပျိုလှည့်ရအောင် ကျုပ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်” ဟု
 ပြောလေ၏။

ပိထဂူချီယိုနှင့် ကက်သရင်းတို့ အချီအချာပြောကြသော စကားလုံးများမှာ လူပျိုနှင့် အပျို ပြောနေကြသော စကားလုံးမျိုးမဟုတ်သဖြင့် အတော်ထူးဆန်းသော လူပျိုလှည့်နည်း ဖြစ်နေတော့၏။ ကက်သရင်းသည် နှုတ်သီးကောင်းလှသည်ဟု နာမည်ကြီးသည့်အတိုင်း ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောလေသမျှကို ပိထဂူချီယိုသည် ဒေါသနှင့် မတုန်ပြန်မူ၍ အလွန်တရာ နှုတ်ချီပါပေသည် စသည်များဖြင့်သာ ချီးကျူးစကားပြောလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ပိထဂူချီယိုသည် ဘခင်သူဌေးကြီး၏ ခြေသံကြား၍ (လူပျိုလှည့်ခြင်းကိစ္စကို အတိုချုံးပြီး လက်စသိမ်းလိုက်တော့သည့် အမူအယာမျိုးဖြင့်) “စကားမရှည်ကြပါစို့နဲ့ ကက်သရင်း၊ မင်းအဖေက မင်းကိုကျပ်နဲ့ သဘောတူပြီးဖြစ်လို့မို့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေတောင် သတ်မှတ်ပြီးပါပြီ၊ သို့မို့ကြောင့် မင်းကဘာပြောလို့ ဘယ်နှယ်လုပ်နေနေ မင်းနဲ့ကျပ်နဲ့ လက်ထပ်ကြရမှာကတော့ မတိမ်းမရှောင်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကြီးဖြစ်နေပါပြီ” ဟု ပြောလေ၏။

သူဌေးကြီး ဝင်လာသောအခါ ပိထဂူချီယိုက ကက်သရင်းသည် မိမိ၏ စကားကို ကြည်ဖြူစွာနှင့် လက်ခံပြီးကြောင်း၊ လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့၌ လက်ထပ်ကြရန်ကိုပင် သဘောတူ သတ်မှတ်ပြီးကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ကက်သရင်းသည် ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ရကြောင်း ငြင်းဆိုလျက် “လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဒီလူနဲ့လက်ထပ်မှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလူကြီးစင်တင် သတ်တာကိုတော့ မြင်ချင်တာအမှန်ပါဘဲ” ဟု ပြောပြီးနောက် ထိုကဲ့သို့ ရူးသွပ်သောလူတစ်ယောက်နှင့် ပေးစားချင်သည့်အတွက် ဘခင်အား ဆူပူ ပြစ်တင်လေ၏။ ဤတွင် ပိထဂူချီယိုက သူဌေးကြီးအား ရှက်ရမ်းရမ်း၍ ပြောသောကက်သရင်း၏စကားကို မယုံကြည်စေလိုကြောင်း၊ ဘခင်၏ ရှေ့မှောက်၌ ဤကဲ့သို့ မချစ်ကြိုက်ချင်ယောင်ဆောင်ဖို့ မိမိတို့တိုင်ပင်ထားကြကြောင်း၊ ဘခင်ကွယ်ရာ၌ မိမိတို့နှစ်ဦးမှာ ကြင်နာစွာနှင့် ချစ်ရည်သွေးသော စကားမျိုးကိုသာ ပြောကြကြောင်း ပြောပြပြီးနောက် ကက်သရင်းဘက်သို့ လှည့်လျက် “လက်ပေးစမ်းပါကွယ် ကိတ်ရယ်၊ ဝင်းနစ်မြို့တော်ကြီးသွားပြီး မင်းဝတ်ဖို့ မင်္ဂလာဝတ်စုံ သွားဝယ်ချေပါဦးမယ်၊ မင်္ဂလာအခမ်းအနား ပြင်ဆင်ဖို့ ကိစ္စကိုတော့၊ သူဌေးကြီးကိုဘဲ ကျွန်တော်လွဲခဲ့ပါရစေတော့ခင်ဗျား၊ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော့မယားသားသားနားနား၊ သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်၊ လှလှပပကြီး ဝတ်စားဆင်ယင်ဖို့ကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်။ ကိုင်း... ကိတ်ရေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ လက်ထပ်ကြမှာမို့ မောင့်ကိုကစ်(စ်)ပေးလိုက်ဦးလေ” ဟု ပြောလေ၏။ တနင်္ဂနွေနေ့၌ မင်္ဂလာအခမ်းအနားသို့ လာရောက်ကြသော ပရိသတ်များသည် နေအိမ်သို့ စုံလင်စွာရောက်ရှိကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း သတို့သားမပေါ်လာသေးဘဲ

ရှိနေရာ၊ ကက်သရင်းမှာ မိမိအား တမင်သက်သက် ပြက်ရယ်ပြုကာ အရှက် ခွဲခြင်းဖြစ်လေသည်ဟု ငိုယိုလျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး၌ ပီထဂူချီယို ရောက်လာ ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကက်သရင်းဖို့ ဝယ်ယူခဲ့မည်ဟု ကတိပြုထားသည့် မင်္ဂလာ ဝတ်စုံလည်းမပါ။ သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း သတို့သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သားသား နားနား ဝတ်စားဆင်ခြင်းမရှိဘဲ၊ အခမ်းအနားပွဲ တစ်ခုလုံးကို ပြက်ရယ်ပြုသည့် သဘောနှင့် တော်ရိလျော်ရိ ဝတ်ဆင်လာခဲ့လေ၏။ ပီထဂူချီယိုသည် နောက် လိုက်တပည့်တစ်ယောက် ခေါ်လာခဲ့ရာ၊ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်စလုံးမှာ မြင်း စုတ်ကလေးတစ်စီးစီ စီးလျက် ပေါက်လာကြလေ၏။

အမြင်မတော်သော ပရိသတ်များက ပီထဂူချီယိုအား အကြည့်ရခက် သည်နှင့် အဝတ်သစ်များလဲလှယ်ဆင်မြန်းဖို့ တိုက်တွန်းကြလေသော်လည်း သတို့သားက ကက်သရင်းသည်မိမိနှင့် လက်ထပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဝတ်နှင့် လက်ထပ်မည်မဟုတ်ကြောင်း ပြော၏။ ဧည့်သည်များသည် ပီထဂူချီယိုအား တိုက်တွန်းတောင်းပန်၍ မရဘဲရှိရာ လက်လျှော့ကာဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သို့ လက်ထပ်ရန်သွားကြရလေ၏။ လက်ထပ်အခမ်းအနားတွင်လည်း သတို့ သားသည် သွပ်ချောင်ချောင် ပြုမူလျက်ရှိ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးက ပီထဂူချီယိုအား ကက်သရင်းကို မယားအဖြစ်ပေါင်းသင်းလိုပါသလောဟုမေးရာတွင် သတို့သား သည်“ဟုတ်ပါသည်ခင်ဗျား” ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်သဖြင့် ဘုန်း တော်ကြီးမှာ အလန့်တကြား ဖြစ်စေကာ၊ စာအုပ်ကြီးကို လက်မှလွှတ်ချလိုက် မိ၏။ ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးသည် စာအုပ်ကြီးကို ကုန်း၍ကောက်ယူစဉ် သတို့သားက လက်နှင့်ပုတ်ချလိုက်သဖြင့် ဘုန်းကြီးရောစာအုပ်ပါ ကြမ်းပေါ်သို့ ကျသွားလေ၏။ ထို့နောက်ဆက်လက်၍ ခရစ်ယာန်ထုံးစံအတိုင်း သတို့သား အားလည်းကောင်း၊ သတို့သမီးအားလည်းကောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးက အမေးအ ဖြေများပြုလုပ်လေရာ၊ သတို့သားသည် မိမိ၏ အလှည့်တွင် ကြမ်းပြင်ကိုခြေ နှင့် ဆောင့်ကာ ကျယ်လောင်စွာ ကျမ်းသံစွာပြုလေရကား၊ စိတ်ကြီးလှသော ကက်သရင်းကိုယ်တိုင်မှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လာ၍ တစ်ကိုယ်လုံးဆတ်ဆတ် ခါလျက်ရှိ၏။ လက်ထပ် အခမ်းအနားပြီးဆုံး၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ မထွက်ရ သေးမီပင် သတို့သားသည် ဝိုင်အရက် တောင်းယူ၍ဧည့်ပရိသတ်အပေါင်း ကျန်းမာချမ်းသာစေကြောင်းဖြင့် ကျယ်လောင်စွာဆုတောင်းကာ ‘တို့စ်’ လုပ် ပြီးနောက် ဖန်ခွက်ထဲ၌ ကျန်သော ဝိုင်အရက်ကို တံခါးစောင့်၏မျက်နှာသို့ တည့်တည့်ကြီး ပက်လိုက်လေ၏။ ဤသို့ပြုရခြင်းမှာ အခြားအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်၊ တံခါးစောင့်၏ မုတ်ဆိတ်မွှေးမှာ ထူထူထဲထဲ မဟုတ်ဘဲ ပါးပါးလျားလျား ရှိနေသည့်အတွက်ကြောင့် မြေဩဇာထက်သန်စေရန် ရေအံစား ဝိုင်အရက်

ဖြင့် သွန်းလောင်းပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောသေး၏။ ဤမျှလောက် ထူးဆန်းသော လက်ထပ်ပွဲကို ဧည့်ပရိတ်သတ်တို့ ကြိုရခဲကြပေလိမ့်မည်။ စင်စစ်သော်ကား ပီထဂူချီယိုသည် ထိုကဲ့သို့ ပရမ်းပတာပြုလုပ်ခြင်းမှာ ခက်ထန်လှသော ကက်သရင်းအား နူးညံ့ပျော့ပြောင်းအောင် ဆုံးမဖို့ စိတ်ကူးထားသည့် မိမိ၏ လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း ပလ္လင်ခံသော သဘောမျှဖြစ်သည်။ နေအိမ်သို့ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ဘခင်သူဌေးကြီးသည် ဧည့်သည်များအတွက်စားပွဲကြီးတည်ခင်း ပြင်ဆင်ထားသော်လည်း ပီထဂူချီယိုသည် စားပွဲထိုင်ဖို့အချိန်မရှိ၊ မိမိ၏ ဒေသသို့ချက်ချင်းပြန်တော့မည်ဟုဆိုကာ ကက်သရင်းအားဆွဲခေါ်လေ၏။ ယောက္ခမကြီးကတား၍ သတို့သမီးကက်သရင်းက ဒေါသတကြီးနှင့် မလိုက်ပါရစေနှင့်ဦးဟု ငြင်းသော်လည်းမရဘဲ၊ မိမိ၏မယားကို မိမိပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိသည်ဆိုကာ ဆွဲခေါ်သွားလေရာ၊ ဧည့်ပရိတ်သတ်တို့မှာ ပီထဂူချီယို၏ ခက်ထန်တင်းမာသော အမူအယာကို လန့်ကြသည်နှင့် တားဆီးရန်မဝံ့ကြချေ။

ပီထဂူချီယိုသည် ကက်သရင်းအား မြင်းစုတ်ကလေးတစ်စီးပေါ်သို့ တင်၍ ၎င်းတို့ ဆရာတပည့်မှာလည်း မြင်းစုတ်ကိုယ်စီစီးပြီးလျှင် ရွံ့နွံတစ်လှည့် ခဲတစ်လှည့်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းသော လမ်းများတစ်လျှောက် ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းခရီး၌ ကက်သရင်း၏မြင်းပိန်မကလေးသည် မကြာခဏ ခလုပ်တိုက်၍ ဟပ်ထိုးလဲတော့မည်ပြုသည့် အခါများတွင် ပီထဂူချီယိုသည် မနိုင့်တနိုင်နှင့် ရုန်ရရှာသော မြင်းပိန်ကလေးအား အစိမ်းလိုက် ဝါးစားတော့မည့်နှယ်၊ ငေါက်အော်ရေရွတ်ကြိမ်းမောင်းလေ၏။ သူ၏အပြုအမူကို မြင်ရလျှင် ဤလူကဲ့သို့ ဒေါသကြီးသောလူသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိမည်မဟုတ်ဟူ၍ပင် ထင်ရလောက်ပေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ ပီထဂူချီယိုသည် မြင်းပိန်ကလေးနှင့် သူ၏ တပည့်တို့ကို တစ်လှည့်စီရေရွတ်ကြိမ်းမောင်းကာဖြင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ ခရီးသွားကြရပြီးနောက် သူ၏နေအိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြ၏။ ပီထဂူချီယိုသည် ကက်သရင်းအား ကြင်နာလှသောအမူအယာနှင့် ဧည့်ခံသော်လည်း၊ သူ၏စိတ်ထဲ၌ ကား ဤညအဖို့ရာ၌ ကက်သရင်းအားအနားလည်းမပေး၊ စားစရာလည်း မကျွေးဘဲ ထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သော်လည်း မကြာမီ အစေခံများသည်၊ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို သားသားနားနားတည်ခင်းပြင်ဆင်ကြ၍၊ လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် စားပွဲ၌ထိုင်မိကြသည်တွင် ပီထဂူချီယိုသည် စားစရာများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အပြစ်ရှာကာ၊ ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတွင် စားပွဲတစ်ခုလုံးကို သိမ်းလိုက်ရန်အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း ပီထဂူချီယိုက မကောင်းတကောင်းချက်ပြုတ်ထားသော အစားအစာများကို ဇနီးသည်

အား ကျွေးမွေးခြင်းအားဖြင့် ဘေးဥပါဒ် မဖြစ်စေလိုကြောင်းများနှင့် တွင်တွင် ကြီးပြောပြလျက်ရှိလေသည်။ ကက်သရင်းမှာ အပန်းလည်းမဖြေရ၊ အစာလည်း မစားရဘဲ၊ အိပ်ရာသို့ဝင်ရလေတော့ရာ၊ ပီထဂူချီယိုသည် အိပ်ရာကိုနေရာတ ကျ မခင်းကျင်းမပြင်ဆင်တတ် ကောင်းလောဟု အစေခံများအား ဆူပူကြိမ်း မောင်းကာ ခေါင်းအုံးနှင့်မွေ့ယာတို့ကို ကြမ်းပေါ်သို့ ဖြန့်ကျဲလွှင့်ပစ်လိုက်လေရ ကား၊ ကက်သရင်းမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ငိုက်ရလေတော့သည်။ သို့နှင့်လည်း ချောချောမောမော စိတ်ချလက်ချ ငိုက်ရသေးသည်မဟုတ်ချေ။ ခရီးပန်းလှသော ကက်သရင်းသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ လစ်ခဲနဲဖြစ်၍ မှေးကနဲအိပ်ပျော်တော့မည် ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပီထဂူချီယိုသည် အိပ်ရာကိုမျှ နေရာကျအောင်မခင်း တတ်သော အစေခံများဟူ၍ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် အလန့်တကြား ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းပြန်ရာတွင် ကက်သရင်းမှာ မှေးသောမျက်လုံးများ ပြူးကျယ်၍ ထွက်လာရလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့၌လည်း ပီထဂူချီယိုသည် ယမန်နေ့ကနည်းတူ ပြုမူ ပြန်၏။ သို့ရာတွင် ကက်သရင်းအားမူ ကြင်နာသော အမူအယာနှင့် ချိသာသော စကားတို့ကိုသာ ပြောလေသည်။ ကက်သရင်းက စားစရာများကို စားမည်ပြု သော အခါ၌မူကား၊ ပီထဂူချီယိုသည် ကောင်းမွန်စွာ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ခြင်း မပြုကောင်းလားဟု အပြစ်အမျိုးမျိုးပြောကာ ယခင်နည်းအတိုင်းကြမ်းပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်လေ၏။ နောက်ဆုံး၌ မာန်မာန ထောင်လွှားခဲ့လှသော ကက်သရင်းမှာ အစေခံများအား စားစရာများ တိတ်တဆိတ်ယူပေးဖို့ တောင်းပန်ပြောဆိုရလေ တော့သည်။ သို့ရာတွင် အစေခံများမှာ ပီထဂူချီယိုက သွန်သင်ထားပြီးဖြစ်သော ကြောင့်၊ မိမိတို့၏ သခင်အမိန့်မရဘဲ မည်သည့်အရာကိုမျှ မပေးဝံ့ကြောင်းနှင့် ငြင်းဆန်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ကက်သရင်းက “ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြတာလဲကွယ် တို့ ငါ့ကို အငတ်ထားပြီး သတ်ချင်လို့ လက်ထပ်ယူလေရောလားကွယ်တို့၊ ငါ တို့အဖေ အိမ်ပေါက်မှာ လာတောင်းတဲ့ သူတောင်းစားကိုတောင်မှ စားစရာက လေးပေးပါသေးတယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီကမှ ဘယ်တော့မှ ဘာတစ်ခုမတောင်းဘူး တဲ့ ငါလိုမိန်းမတစ်ယောက်လုံးကို အစာမကျွေးဘဲ အငတ်ထားလိုထား၊ မအိပ် နိုင်အောင်ဆူလိုဆူ၊ ငါ့မှာ ခေါင်းတွေ မူးနေပါပြီကွယ်တို့၊ ဒီဟာတွေ အားလုံး ထက် အခံရအခက်ဆုံးကတော့ ဒီအစာတွေစားပြီး ဒီအိပ်ရာမှာအိပ်လိုက်ရ လျှင် ငါဘဲ သေရတော့မလိုလို၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါ့ကို မသေစေရအောင် အင်မ တန် မေတ္တာ ကရုဏာကြီးနဲ့ သူကကာကွယ်စောင့်ရှောက် ပေးနေရသလိုလို လုပ်လိုက်ချင်သေးတယ်၊ အဲဒီဟာက အခံရအခက်ဆုံးပါပဲကွယ်တို့” ဟု တစ် ယောက်တည်း ညည်းတွားရေရွတ်လေတော့၏။

ထိုခဏ၌ ပိထဂူချီယိုသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၍ (လုံးဝအစာငတ်၍ သေစေလိုသော ရည်ရွယ်ချက် မရှိသည့်အလျောက်) အစာအနည်းငယ် ဆောင်ယူခဲ့လျက် “နှုတ်ချိုလှတဲ့ ကျုပ်နှုမကြီးတစ်ယောက် ဘယ်လိုများနေပါသလဲဗျား၊ ဒီမှာလေ ကျုပ်နှုမကြီးစားဖို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်စိတ်တိုင်းကျချက်ယူလာခဲ့တဲ့ အမဲသားကလေး စားစမ်းပါအံ့၊ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိလောက်ပြီမဟုတ်လား၊ ဒီလောက်ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ လင်တစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်ထိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကျေးဇူးတင်စကား တစ်ခွန်းတစ်လေမျှ ပြောဖော်မရဘူးလား၊ ဪ... နှုမကြီးက အမဲသားမကြိုက်တတ်ဘူး ထင်တယ်၊ ဒီလိုဆိုလျှင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စီမံခဲ့ရတာတွေဟာ ခဲလေသမျှသဲရေကျ ဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့လေ” ဟု ဆိုကာ အစေခံတစ်ယောက်အား အမဲသားပန်ကန်ကို ပြန်ယူသွားဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကက်သရင်း၏ ထောင်လွှားသောမာနမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကြောင့် ကျိုးနိမ့်လျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ (ဝမ်းထဲ၌ စိတ်ဆိုးလျက်ရှိသော်လည်း) “နေပါစေရှင်၊ တောင်းပန်ပါရစေ” ဟုဆိုရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဤမျှလောက်နှင့် မကျေနပ်သေးသော ပိထဂူချီယိုက “ကျေးဇူးပြုခြင်းခံရတတ်သည်ဆိုလျှင် ကျေးဇူးတင်စကားပြောကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးမတင်ချင်လျှင် ကျုပ်ချက်ခဲ့တဲ့အမဲသားကိုလည်း မစားပါနဲ့” ဟု ပြောသည်နှင့် ကက်သရင်းသည် မပြောချင်ငြော့နှင့်ပင် “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်” ဟု ပြောရလေ၏။ ဤတွင် ပိထဂူချီယိုက “ဒီလိုမှပေါ့ချစ်နှုမလေးရယ်” ဟု ဆိုကာ အမဲသားအနည်းငယ်ကို ကျွေးလေ၏။ ထို့နောက် ပိထဂူချီယိုက “ကိုင်းချစ်နှုမလေးရေ၊ နှုမတို့အိမ်ကို ဒီတစ်ခါသွားလျှင် အကောင်းဆုံးပိုးဖဲအဝတ်တွေ၊ လက်ဝတ်လက်စားတွင်၊ စိန်တွေရွှေတွေနဲ့ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် သားသားနားနားကြီး သွားကြရမယ်ကွဲ့” ဟုပြောကာ ကက်သရင်းအတွက် အဝတ်အစားများတိုင်းထွာ ချုပ်လုပ်ရန်ဆို၍ အပ်ချုပ်သမားနှင့် အထည်သည်တစ်ယောက်ကို ခေါ်သွင်းလိုက်လေ၏။ အထည်သည်လည်း အဝတ်အထည်အမျိုးမျိုးတို့နှင့် ဝင်လာလေရာ၊ ပိထဂူချီယိုသည် စားလျက်တန်းလန်းရှိနေသေးသော အမဲသားပန်းကန်ကို အစေခံတစ်ယောက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်၍ “တယ်ပြီးဝလွယ်တာကိုး” ဟု ပြော၏။ ထို့နောက် အထည်သည်သည် ပိုးထည်ဖဲထည် အမျိုးမျိုးတို့နှင့်အတူ ကက်သရင်းအတွက် မှာထားသော ဦးထုပ်တစ်လုံးကိုပြုလေရာ၊ ပိထဂူချီယိုသည် ဦးထုပ်ကိုကိုင်ကြည့်လျက် “ဘယ်လိုဦးထုပ်လဲ ယာဂုထဲထည့်ပြုတ်လာတဲ့ ဦးထုပ်လား၊ အရွယ်ကလည်း သစ်ကျားသီးခွံလောက်ရှိရဲ့၊ ဘယ်နှယ်လုပ် ဆောင်းဖြစ်မှာလဲ၊ ဒီထက်ကြီးကြီးလုပ်လာမှပေါ့” ဟုဆိုကာ ပြန်ပေးလိုက်ရာတွင် ကက်သရင်းက “ကျွန်

မကြိုက်ပါတယ် ဒီဟာကိုဘဲယူပါရစေ၊ မိန်းမတွေအားလုံး ဒီလိုဟာမျိုးကို ဆောင်းကြပါတယ်” ဟု ပြောသောအခါ၊ ပီထဂူချီယိုက “မင်းကသူများနဲ့ မတူဘူး၊ သူများနဲ့တူတဲ့အခါကျတော့မှ ဒီဟာမျိုးဆောင်းနိုင်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ကက်သရင်းသည် အမဲသားအနည်းငယ်စားလိုက်ရပြီဖြစ်၍ ခွန်အားပြည့်တင်းလာသည်နှင့် ခပ်ထန်ထန်ဖြစ်လာကာ “ဘယ်နှယ်လဲရှင် ကျွန်မတော့ ဘာမျှ မပြောရတော့ဘူးလား၊ ကျွန်မလည်း နို့စို့နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်လောက်မကတဲ့လူတွေတောင် ကျွန်မပြောတာကို နားထောင်ကြရပါတယ်၊ ရှင်နားမကြားချင်လျှင် နားဆို့ထားလိုက်ပါတော့လား” ဟု ပြော၏။

ပီထဂူချီယိုမှာ အပြန်အလှန် ရန်တွေ့ခြင်းထက် အရာရောက်သော နည်းလမ်းကောင်းတစ်ခုကို တွေ့ထားသည်ဖြစ်၍ ကက်သရင်း၏ခက်ထန်သော စကားလုံးများကို အလျဉ်းဂရုမစိုက်ဘဲ “ချစ်နှမပြောတာမှန်တယ်၊ ဒီဦးထုပ်က အလကားဦးထုပ်ဘဲ၊ ဒီလိုဦးထုပ်မျိုးကို မကြိုက်ဘူးလို့ ချစ်နှမပြောတဲ့အတွက် နှမကို အထင်ကြီးပြီးပိုချစ်လာတယ်” ဟု ပြော၏။

ကက်သရင်းကလည်း “ချစ်ချင်ချစ်၊ မချစ်ချင်ချစ်နေ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီဦးထုပ်ကိုဘဲ ကြိုက်တယ်၊ ဒီဦးထုပ်ရလျှင်ရ၊ မရလျှင် ဘယ်ဦးထုပ်မှ မလိုချင်ဘူး” ဟု ပြော၏။

ပီထဂူချီယိုသည် ကက်သရင်း၏ စကားကိုနားမလည်ချင်လျက်ပြုလျက် “ဪ... နှမကဂါဝန်ကို ကြည့်ချင်တယ်လား” ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ အပ်ချုပ်သည်လည်း လှပစွာချုပ်ယူခဲ့သော ဂါဝန်တစ်ထည်ကို ထုတ်ပြလေ၏။

ပီထဂူချီယိုသည် ကက်သရင်းအတွက်ဦးထုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဂါဝန်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝယ်ပေးရန်ကြံရွယ်ချက် မရှိသည့်အလျောက် မနှစ်သက်သော အမူအရာနှင့် ဂါဝန်ကိုကြည့်လျက် “မြတ်စွာဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ၊ ဘယ်လို ရုပ်ဖျက်တဲ့ အဝတ်ကြီးမျိုးပါလိမ့်ကွယ်တို့၊ ဒီဟာက လက်မောင်းတဲ့လား၊ ဘုရား... ဘုရား၊ အမြောက်ပြောင်းဝကြီးလား အောက်မေ့ရတယ်၊ ဌာပနာသွတ်တဲ့ ပုံကြီးလို့ မွန်းမံချယ်လှယ်ထားလိုက်ချေသေးဗျား” ဟု မဲ့ရွဲ့ကာပြောလေ၏။

ထိုအခါ အပ်ချုပ်သမားက “ခင်ဗျား မှာထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ခေတ်ဆန်ဆန် ချုပ်ပေးပါဆိုလို့ ချုပ်ခဲ့တာပါပဲခင်ဗျာ” ဟုပြော၍ ကက်သရင်းကလည်း ၎င်းဂါဝန်ထက် ပုံပန်းကျသော ဂါဝန်ကိုမိမိမမြင်ဘူးကြောင်း ပြောလေ၏။

ဂါဝန်ကို ကက်သရင်းသဘောကျသည် ဆိုလျှင်ပင် ပီထဂူချီယိုသည် မဝယ်ဘဲ နေဖို့ စိတ်ထဲ၌ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ပီထဂူချီယို၏ စိတ်ထဲ၌ အပ်ချုပ်သည်နှင့် အထည်သည်တို့အား ၎င်းတို့၏ပစ္စည်းများအတွက် ငွေပေး၍ ဝယ်ပြီးလျှင် မိမိ၏ထူးဆန်းသော အမူအရာအတွက် ရှင်းလင်းပြောပြလိုသော်လည်း ပစ္စည်းများကိုလည်းမဝယ်ယူ၊ ရှင်းလင်းပြောပြခြင်းလည်းမပြု

mgvoe.com

ဘဲ၊ ၎င်းတို့အား ဟစ်အော်ငေါက်ငန်းကာ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းပြုတော့မည့် ဟန်နှင့်အခန်းထဲမှမောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ပီထဂူချီယိုသည် ကက်သရင်းဘက်သို့လှည့်လျက် “ကိုင်း... လာဟော့၊ ကက်သရင်း၊ မင်းဖေဖေတို့ အိမ်ကို ခါးကအဝတ်နဲ့ဘဲ တော်သလိုသွားကြပါစို့ကွယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ပီထဂူချီယိုသည် ခရီးသွားရန် အတွက်မြင်းများပြင်ဖို့ အမိန့်ပေးရာ၊ ထိုအချိန်မှာ နေ့လည်ဖြစ်သော်လည်း၊ နံနက် ၇ နာရီမျှသာ ရှိသေးလေဟန်နှင့် ဘခင်သူဌေးကြီးအိမ်သို့ ညစာစားမှီ ဆိုက်ရောက်စေရမည်ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ကက်သရင်းသည် ပီထဂူချီယို၏စိတ်လိုက်မာန်ပါရှိလှသော အမူအရာကို စိမ့်၍ ကြောက်လာသည်နှင့် “ကျွန်မပြောပါရစေရှင်၊ ယခု ခုနှစ်နာရီထိုးနေပါပြီ၊ အဖေတို့အိမ်ကို ညစာစားဖို့ အချိန်မှီရောက်မယ်မထင်ပါဘူး” ဟု မရဲတရဲနှင့် ပြောလေရာ၊ ပီထဂူချီယိုကမူကား၊ ကက်သရင်းအားဘခင်အိမ်သို့ ခေါ်မသွားမှီ မိမိပြောသမျှစကားတို့ကို အကြွင်းမဲ့လက်ခံလိုက်လျောသည်အထိ လုံးဝနှိမ်နင်းပေးရမည်ဟု ကြံရွယ်ထားသည့်အတိုင်း၊ နေကိုလည်းကောင်း၊ အချိန်ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိကအစိုးရလေဟန်ဖြင့် မိမိပြောသလို၊ ကက်သရင်း လိုက်ပြောရမည်ဟု ဆိုကာ “ဘယ်နှယ်လုပ်တာလဲ- ရှင်မ၊ ကျုပ်ပြောလေသမျှ၊ လုပ်လေသမျှကို ရှင်မကကန့်လန့်တိုက်ပြီး ပြောနေပါကောလား။ ဒီလိုဆိုလျှင် ကျုပ်တို့ ဒီတစ်နေ့ခရီးမထွက်သေးဘူး။ ကျုပ်ပြောသလို လိုက်ပြီးပြောတတ်တဲ့ အခါကျတော့မှ ခရီးထွက်ရမယ်” ဟု ပြော၏။ သို့ဖြစ်၍ ကက်သရင်းမှာ ပီထဂူချီယိုပြောသလို လိုက်၍ပြောတတ်ဖို့ တစ်နေ့လုံးလုံး လေ့ကျင့်ရပြန်၏။ ပီထဂူချီယိုသည် ကက်သရင်း၏ ခက်ထန်မောက်မာသောသဘောကို လုံးဝကျိုးနွှဲအောင် မနှိမ်နင်းနိုင်မချင်း ဘခင်၏အိမ်သို့ မသွားသေးဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ သင့်တော်လောက်ပြီထင်၍ ခရီးထွက်လာကြသောအခါ၌ပင် ပီထဂူချီယိုက “လသာသည်” ဟု ပြောခြင်းကို ကက်သရင်းက “နေပူတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ရှင်” ဟု ထင်မြင်ချက် ပေးမိခြင်းအတွက်ကြောင့် အိမ်သို့ လှည့်ပြန်မည်ပြုလုပ်သေး၏။

ပီထဂူချီယိုက “ကလန်အဆန်မပြောနဲ့ ရှင်မ၊ ကျုပ်က ‘လ’ ဆိုလျှင် ‘လ’ ဖြစ်ရမယ်၊ ‘ကြယ်’ ဆိုလျှင် ‘ကြယ်’ ဖြစ်ရမယ်။ ဟုတ်တာမဟုတ်တာ နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာဖြစ်ရမယ်။ နို့မဟုတ်လျှင် ရှေ့ဆက်မသွားဘူး၊ ဒီနေရာကလှည့်ပြန်မယ်” ဟုဆိုကာ၊ လှည့်ပြန်တော့မည်ကဲ့သို့ ပြုသေး၏။ ထိုအခါ ကက်သရင်းမှာ မာနထောင်လွှားသော ကက်သရင်းလည်းမဟုတ်တော့၊ နှုတ်သီးကောင်းသော ကက်သရင်းလည်းမဟုတ်နိုင်တော့ဘဲ၊ အလွန်တရာ ကျိုးနွှဲသော မယားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီးလျှင် “ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်

mgvoe.com

ရှင်၊ ဒီလောက်ဝေးဝေးရောက်လာကြပြီးမှတော့ ပြန်မလှည့်ကြပါစို့နဲ့၊ ရှေ့ဆက် ပြီးသွားကြပါစို့ရှင်၊ နောက်နောင်ကိုတော့ ရှင်က 'နေ'ဆို'နေ' ပါဘဲ၊ 'လ'ဆို 'လ'ပါဘဲ၊ ဒါမှမဟုတ်သေးလို့ ရှင်က'ဖယောင်းတိုင်' လို့ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်မက 'ဖယောင်းတိုင်' ပါဘဲလို့ ကျမ်းကိုင်ပြီးပြောပါတော့မယ်ရှင်"ဟု ပြောလေ၏။ ပီထဂူချီယိုသည် ကတိပြုရုံနှင့် မယုံသေးဘဲ၊ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်လို သေးသည်နှင့် "ကျုပ်က'လ'ပါလို့ပြောနေတယ်" ဟုဆိုလိုက်ရာ ကက်သရင်းကလည်း "ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'လ'မှန်းကျွန်မသိပါတယ်" ဟု ပြန်ပြော၏။

"မဟုတ်တာမပြောနဲ့ 'နေ' မမြင်ဘူးလား"ဟု ပြောလျှင် ကက်သရင်းက "မှန်ပါတယ်ရှင်'နေ'ကြီးကို ကျွန်မမြင်ပါတယ်၊ ရှင်က'နေ'ဆိုလျှင်'နေ'- 'နေ' မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် 'နေ'မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ပြောချင်တာပြော ကျွန်မအားလုံး လိုက်နာတယ်၊ ယခုလဲ လိုက်နာတယ်၊ တစ်သက်လုံးလည်း လိုက်နာပါတော့ မယ်ရှင်"

ဤတွင်မှ ပီထဂူချီယိုသည် ဆက်လက်၍ခရီးထွက်ခဲ့ပြန်လေ၏။ လမ်းခရီး၌ ပီထဂူချီယိုသည် ကက်သရင်း၏နူးညွတ်ပျော့ပြောင်းခြင်းမှာ ကြာရှည်ခံပါမည်လောဟု စမ်းသပ်လိုသေးသည်နှင့် ဘိုးကြီးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရာတွင် 'မိန်းမပျို' ကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် ကက်သရင်းအား "တယ်ချောတဲ့ မိန်းကလေးဘဲဟေ့နော်"ဟု ပြောကာ အဘိုးကြီး၏ ရှု့တွဲရွတ်တွဲသော ပါးများကို ဖောင်းပွနီမြန်းသော ပါးများသဖွယ်ချီးကျူး၍ ကြယ်နှစ်ပွင့်ကဲ့သို့ တောက်ပသော မျက်လုံးများဟူ၍လည်း ပြောပြီးလျှင်အဘိုးကြီးကို ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ဖို့ ကက်သရင်းအား တိုက်တွန်းလေ၏။ ကက်သရင်းသည် အဘိုးကြီးအား ပီထဂူချီယိုနည်းတူ ချီးမွမ်းလျက် "တယ်ပြီးချောတဲ့ ကုမ္မာရီအပျိုဖျန်းကလေးပါတကား၊ ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိသနော်၊ ဘယ်မှာနေလို့ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ မိန်းကလေးရယ်၊ ဒီလို ချောတဲ့လှတဲ့ သမီးကလေးမျိုးကို မွေးရတဲ့ မိခင်ဘခင်များဟာလဲ သိပ်ကံကောင်းတာပဲနော်" ဟု ကံရားရေသွန်ပြောလေတော့သည်။

ယို။ "ဘာတွေလျှောက်ပြောနေသလဲ ကက်သရင်း ရူးများနေတော့ သလား၊ ဒီဟာက မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး၊ ပါးရေတွေ တွန့်လိမ်နေတဲ့ ဘိုးကြီးအို ခါးကုန်းကြီးကွဲ့"

ရင်း။ "ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့လေ၊ မျက်စိတွေဘာဖြစ်ပါလိမ့်၊ ကျွန်မမှားလို့ တောင်းပန်ပါတယ် အဘိုးရယ်... ၊ နေပူလွန်းလို့ မျက်စိတွေကျိန်းပြီး အံလွဲလွဲအချော်ချော် မြင်နေလို့ ခေါ်မိခေါ်ရာ ခေါ်မိခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ သီးခံပါရှင်"

ယိုး “အဘိုး- ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခရီးဆုံလျှင် အတူတူ သွားကြရအောင်အဘိုးရယ်”

အဘိုး။ “ကောင်းပါလေ၊ အမိတို့ မောင်တို့ရယ်၊ အဘိုးနာမည်က ဗင် ဆင်ရှိပါတဲ့၊ ပါဒူဝါမြို့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိလေတော့ သူ့ဆီသွားလည်မလို့ ပါ၊ အမိတို့ မောင်တို့ရယ်”

ပီထဂူချီယိုသည် ဤအဘိုးကြီးကား ကက်သရင်း၏ညီမ ဘလန်ကာ ကို လက်ထပ်မည့် လူဆင်ရှိ၏ ဘခင်ဘင်ဆင်ရှိ ဖြစ်ကြောင်းသိ၍ သူဌေးသမီး နှင့် လက်ထပ်မည့် သူ၏သားအကြောင်းကို အဘိုးကြီးဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောပြလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ပီထဂူချီယို ဇနီးမောင်နှံနှင့် အဘိုးကြီးတို့သည် အတူ တကွ ဆက်လက် ခရီးသွားကြ၍ သူဌေးကြီး ဘက်တစ္စတာ၏နေအိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြရာတွင် ဘလန်ကာနှင့်လူဆင်ရှိတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ အတွက် ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားခြင်းကို တွေ့ရလေ၏။ သူဌေးကြီး ဘက်တစ္စ တာသည် သမီးအကြီး ကက်သရင်းအိမ်ထောင်ကျပြီဖြစ်၍ ဘလန်ကာအား လက်ထပ်ခွင့် ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပီထဂူချီယိုတို့လူစုသည် အိမ်တွင်းသို့ဝင်သွားကြသောအခါ သူဌေး ကြီးသည် ၎င်းတို့အား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခရီးဦးကြိုပြုလေရာ၊ ၎င်းနေအိမ် ၌ မကြာသေးမီက လက်ထပ်ကြသည့် လင်မယားတစ်စုံလည်း ရောက်ရှိနေလေ သည်။

ဘလန်ကာ၏ယောက်ျား လူဆင်ရှိသည်လည်းကောင်း၊ မကြာသေးမီ က လက်ထပ်သည့် ဟော်တင်ဆီယိုသည်လည်းကောင်း၊ ပီထဂူချီယို၏ဇနီး ကက်သရင်း၏ တင်းမာခက်ထန်သော သဘောကိုသိကြသူများဖြစ်၍ ပီထဂူချီယို၏ ကံဆိုးခြင်းကို ပြက်ရယ်ပြုလိုကြသည့်ပြင် မိမိတို့၏ဇနီးများ စိတ်နှလုံးပြည့်ဝခြင်းကို အသားယူကာ အလွန်တရာ နှစ်သိမ့်ကျေနပ်လျက်ရှိကြ ၏။ ပီထဂူချီယိုသည် သူငယ်ချင်းများ၏ ပြက်ရယ်ပြုခြင်းကို မည်သို့မျှ တုန့်ပြန် ခြင်းမပြုဘဲ၊ စားပွဲစားပြီး၍ မိန်းမများ အခြားအခန်းသို့ ထသွားကြသည့်တိုင် အောင် ဆိတ်ဆိတ်နေသေး၏။ အမျိုးသမီးများသည် စားသောက်ပြီး၍ အခြား အခန်းသို့ ထသွားကြသောအခါ၌မူ ယောက္ခမကြီး ဘက်တစ္စတာကိုယ်တိုင် လူငယ်များနှင့် ရောနှောကာ၊ ပီထဂူချီယိုအား ကျီစယ်လေရာ၊ ပီထဂူချီယိုက မိမိ၏မယားသည် လူဘင်ရှိနှင့် ဟော်တင်ဆီယိုတို့၏ မယားများထက် လင်၏စ ကားကို နားထောင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်တွင် ယောက္ခမကြီး ဘက်တစ္စတာ က “မဟုတ်ဘူးငါ့သား၊ မင်းမယားဟာ ငါ့သမီးပါဘဲ၊ ဒီအထဲမှာတော့ မင်းမယား အဆိုးဆုံးဘဲကွဲ့၊ ငါသိပါတယ်” ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ-ပီထဂူချီယိုက “ဘယ်ဟုတ်

မှာလဲ၊ သတ္တိရှိလျှင် လောင်းချင်တယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်မယားကို ကိုယ်ခေါ်ကြည့်ရအောင် ခေါ်လိုက်လျှင် ခေါ်လိုက်ခြင်းထလာတဲ့ မိန်းမကအနိုင်ယူတမ်းလေ၊ ကိုင်းဘယ်လောက် လောင်းဝံ့ကြသလဲ”ဟု မေးလိုက်ရာ လူနှစ်ယောက်တို့သည် လည်း မိမိတို့မယားများ၏ ကျိုးနွံခြင်းကို စိတ်ချလျက်ရှိသည်နှင့် သေချာပေါက်ထား၍ ကရောင်းဒဂါး နှစ်ဆယ်လောင်းစားရန် သဘောတူကြလေ၏။ ပီထဂူချီယိုက ဤမျှလောက်သောငွေကို ခွေးချင်းပြိုင်ရာ၌ပင် လောင်းစားကြ၍ မယားချင်းပြိုင်သော ဤကိစ္စတွင် ထိုလောင်းကြေးထက် အဆပေါင်းနှစ်ဆယ်မျှ ပို၍ လောင်းသင့်ကြောင်း ပြောရာတွင် လူငယ်နှစ်ယောက်တို့လည်း ကရောင်းဒဂါး တစ်ရာစီလောင်းရန် သဘောတူကြလေ၏။

ရှေးဦးစွာ ဘလန်ကာ၏ယောက်ျား လူဆင်ရှိသည် ဘလန်ကာထံသို့ အစေခံတစ်ယောက်လွှတ်၍ ခေါ်စေရာ မကြာမီအစေခံ ပြန်လာ၍ “အလုပ် ရှုပ်နေသောကြောင့် မလာနိုင်သေးပါ”ဟု ဘလန်ကာ မှာလိုက်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ဤတွင် ပီထဂူချီယိုက “အလုပ်ရှုပ်နေသတဲ့ ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်မယားအပေါ်မှာ တယ်ပြီးဩဇာကောင်းတဲ့ လူပါတကား”ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ အခြားလူများက “ကက်သရင်းကို ခေါ်တဲ့အခါကျတော့- ဒီထက်ဆိုးဆိုးရွားရွား မပြောရလိုက်လျှင် တော်ပေတာပေါ့”ဟု ဆိုကာ၊ ရယ်မောကြလေ၏။ ထို့နောက် ဟော်တင်ဆီယိုသည် အစေခံအား “သွားစမ်း ငါ့မယားကို ငါ့ဆီလာဖို့တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ပြောစမ်းချေ” ဟုဆိုကာ စေလွှတ်လိုက်ရာ၊ ပီထဂူချီယိုက “ဟား-ဟား... တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့ ဒီလိုချော့ခေါ်လျှင်တော့ လာမှာပေါ့လေ”ဟု ပြော၏။ ဟော်တင်ဆီယိုကလည်း “ခင်ဗျာ အလှည့်ကျတော့ တောင်းပန်လို့ တောင်လာရဲ့လားလို့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ဗျာ”ဟု ပြန်ပြော၏။ မကြာမီ အစေခံပြန်လာ၍ ဟော်တင်ဆီယိုက “ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ ပါမလားဘူးလား” ဟု မေးရာ အစေခံက “မပါလာဘူးဆရာ၊ တွေ့ချင်လျှင် သူ့ဆီလာခဲ့ပါလို့ မှာလိုက်တယ်”ဟု ပြောလေ၏။ ဤတွင် ပီထဂူချီယိုက “တစ်ယောက်ထက် တစ်ယောက် ဆိုးနေပါပြီကောလား”ဟု ရယ်ကာမောကာပြောလျက် အစေခံအား “ဟေ့လူမင်းသခင်မဆီသွားပြီး ငါကခုချက်ချင်းလိုက်လာဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောစမ်းချေ”ဟု စေခိုင်းလိုက်သဖြင့် အခြားလူများလည်း လာမည်မထင်သောကြောင့် ပြုံးစိစိလုပ်နေကြစဉ်၊ သူဌေးကြီး ဘက်တစွတာက “မိုးကြိုးကျားသားကွယ်တို့ ကက်သရင်းလိုက်လာတယ်ဟေ့”ဟု ပြောလိုက်၏။ ကက်သရင်းသည် ပီထဂူချီယိုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လျက် “ကျွန်မကိုခေါ်တယ်ဆို ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်”ဟု ရိုသေစွာမေးလေ၏။ ပီထဂူချီယိုက “မင်းညီမ ဘလန်ကာနဲ့ ဟော်တင်ဆီယိုရဲ့ မိန်းမတွေကောကွဲ့”ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကက်သရင်းက “သူတို့နှစ်

ယောက် ဧည့်ခန်းထဲက မီးဖိုနားမှာထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြပါတယ်ရှင်” ဟု ပြောသည်နှင့် ပီထဂူချီယိုက “သွားစမ်းဟေ့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ချက်ချင်း လာခဲ့လို့ ခေါ်စမ်းချေ”ဟု ပြောသည်တွင် ကက်သရင်းလည်း ချက်ချင်းပြန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ လူစင်ရှိုက “အံ့ဩစရာကြီး ဖြစ်နေပါပြီကော” ဟုဆိုရာ ဟော်တင်ဆီယိုကလည်း “ဟုတ်ပါပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်များပါ လိမ့်”ဟု ပြောလိုက်၏။ ပီထဂူချီယိုက “ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ရမှာလဲဗျ၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်း၊ သင့်မြတ်ခြင်း၊ ဩဇာညောင်းခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာခြင်း ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေပေါ့ဗျ” ဟုပြောလေ၏။ ကက်သရင်း၏ဘခင် သူဌေးကြီးသည် သမီး၏ပြောင်းလဲခြင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက် “နေရာကျလိုက်လေ ငါသားရယ်၊ လောင်းကြေးကို မင်းနိုင်ပြီဟေ့၊ ဒါတင်မက သေးဘူး ငါသမီးကို ပြုပြင်ပေးတဲ့အတွက် ငါကကရောင်းဒဂီး နှစ်သောင်းထပ် ပြီး လက်ဖွဲ့လိုက်ဦးမယ်ကွ” ဟုပြောရာ ပီထဂူချီယိုက “နေပါဦး အဖေရဲ့ ကျွန်တော်က ဒီလောက်မကဘူး အစွမ်းပြချင်ပါသေးတယ်၊ အဖေ့သမီးဟာ ဘယ်လောက်များ ကျိုးနွံပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိလှတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်ပြပါ ရစေဦး”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုခဏ၌ ကက်သရင်းသည် မိန်းမနှစ်ယောက်တို့ကို ခေါ်လျှက် ဝင်လာလေရာ ပီထဂူချီယိုက “မြင်ကြရဲ့လား သူ့ကိုယ်တိုင် လာရုံ မကသေးဘူး ဆုံးမခက်လှတဲ့ မယားတစ်စုံကိုတောင် ပါအောင်ခေါ်ခဲ့နိုင်တယ် ဟုတ်လား၊ ဟေ့ကက်သရင်း မင်းဆောင်းထားတဲ့ ဦးထုပ်ဟာ မင်းနဲ့မလိုက်ပါ ဘူးကွယ်၊ လွင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကက်သရင်းသည် ဦးထုပ်ကို ချက်ချင်းချွတ်၍ ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ဤတွင် ဟော်တင်ဆီယို၏ မယားက “ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတော့ ကျွန်မတို့မရောက်ပါရစေ နဲ့” ဟု ပြော၍၊ ဘလန်ကာကလည်း “မယားဝတ္ထရားဆိုတာ ဒီလိုများဖြင့် ခက်ရချေရဲ့ရှင်တို့”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘလန်ကာ၏ ယောက်ျားက “မခက်နဲ့ ရှင်မရေ့ သူလိုမကျိုးနွံတဲ့အတွက် ကျုပ်မှာ ငွေတစ်ရာဆုံးရှုံးသွားရ ပြီ”ဟု ပြောသဖြင့် ဘလန်ကာက “ကျုပ်ကိုတင်စားပြီး အလောင်းအစားလုပ် တာက မောင်ဘဲမိုက်တာမဟုတ်လား ကြံကြံစည်စည်တော်” ဟုပြန်ပြော၏။ ဤတွင် ပီထဂူချီယိုက ကက်သရင်းအား “ကိုင်းနှမရေ့ လင်သားအပေါ်မှာ မယားဝတ္ထရား ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ဟောဒီကမိန်းမနှစ်ယောက်ကို သိသွား အောင်ပြောပြလိုက်စမ်းပါကွယ်”ဟု ခိုင်းလိုက်ရာ ကက်သရင်းသည် လင် ယောက်ျား၏စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ထိုက်ခြင်းတည်း ဟူသော မ ယားတို့၏ ဝတ္ထရားအကြောင်းကို နှုတ်လျှာ သွက်လက်စွာနှင့် ပြောပြလေရကား ကြားရသူအပေါင်းတို့မှာ အံ့အားသင့်စွာနှင့် ငေးလျက်ရှိကြလေ၏။ ထိုအချိန်

မှစ၍ ကက်သရင်းမှာ “နှုတ်သီးကောင်း”ဆိုသော နာမည်ဆိုးပျောက်၍ ပါဒူ
ဝါတစ်မြို့လုံးတွင် လင့်ဝတ္တရားကို နားအလည်ဆုံး အကျေပွန်ဆုံးသော မယား
တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် သတင်းမွှေးလျက် ရှိပါလေတော့သတည်း။

သွေးသောက်၊ အမှတ် (၁၆၈)၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၆၀ ခုနှစ်။

mgyoe.com

mgyoe.com

ရိုမီယိုနှင့် ဂျူလီယက်

ဗာရွန်နာမြို့၌ ကပူလက်နှင့် မွန်တေဂူအမည်ရှိ အလွန်ကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးနှစ်ယောက်ရှိ၏။ ၎င်းတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် အကြီးအကျယ် ရန်ငြိုးဖွဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ သူဌေးကြီးအချင်းချင်းသာမက ၎င်းတို့၏အိမ်သူအိမ်သားများ၊ ဆွေမျိုးညာတိများ၊ ကျေးကျွန်ခြွေရံများတိုင်အောင် တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် လွန်စွာမုန်းတီးလျက် ရှိကြ၏။ မည်မျှလောက် မုန်းတီးကြပါသနည်းမူ မွန်တေဂူ၏ အစေခံတစ်ယောက်သည် ကပူလက်၏ အစေခံတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံမိကြသည်ဖြစ်စေ၊ ကပူလက်၏ အိမ်သူအိမ်သား တစ်ယောက်နှင့် မွန်တေဂူ၏ အိမ်သူအိမ်သားတစ်ယောက် မတော်တဆ တွေ့ဆုံမိကြသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် ပက်ပက်စက်စက် ပြောဆိုကြရုံမျှမက တစ်ခါတစ်ရံတွင် သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ကြရသည့်တိုင်အောင် သတ်ပုတ်ခုတ်ထစ်တတ်ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ မတော်တဆ တွေ့ဆုံမိကြရာမှ ဖြစ်သွားရသော ရန်ပွဲများကြောင့် ဗာရွန်နာမြို့၏ ငြိမ်းချမ်းဆိတ်ငြိမ်သော လမ်းများမှာ မကြာခဏ ပွက်ပွက်ရိုက်မျှ ဆူညံသွားရလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ သူဌေးကြီးကပူလက်သည် ညစာစားပွဲကြီးတစ်ခု တည်ခင်းကျွေးမွေးရာ ဗာရွန်နာမြို့ပေါ်မှ အထက်တန်းစား မိန်းမချော မိန်းမလှများနှင့် ဂုဏ်အသရေရှိသည့် ဧည့်သည်တော်များအား ပင့်ဖိတ်ထား၏။ သို့ဖြစ်၍

တရွန်နာမြို့မှ နာမည်ကျော် မိန်းမချော၊ မိန်မလှအားလုံးသည်လည်း ညစာစားပွဲသို့ လာရောက်ကြရာ မွန်တေဂူ၏ အဆက်အနွယ် ဆွေမျိုးသားချင်းမဟုတ်သူ အားလုံးတို့အား ကောင်းမွန်စွာ ကြိုဆိုညှော်ခံကြ၏။ ကပူလက်၏ ထမင်းစားပွဲကြီးသို့ သူဌေးကြီး မွန်တေဂူ၏သား ရိုမိယိုကချစ်ကြိုက်လျက်ရှိသော မိန်းမချော ရိုဇာလင်လည်းလာရောက်၏။ ၎င်းထမင်းစားပွဲသို့ မွန်တေဂူ၏ အဆက်အနွယ်တစ်ယောက် လာရောက်ခဲ့လျှင် ဘေးအန္တရာယ်မကင်းသည် မှန်သော်လည်း ရိုမိယို၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဘင်ဗိုလီယိုသည် ရိုမိယိုအား လိုက်ခဲ့ရန် သွေးဆောင်လေ၏။ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ သူငယ်ချင်း ရိုမိယိုအား ရိုဇာလင်ကို တွေ့မြင်ရုံသာမက တရွန်နာမြို့ပေါ်မှ လက်ရွေးစင်အချောအလှ မိန်းမပျိုများနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် သူငယ်ချင်းက အလွန်လှပသည်ထင်ရသော ရိုဇာလင်မှာ ငန်းတစ်ကောင်အဖြစ်မှ ကျီးကန်းတစ်ကောင် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရပါလိမ့်မည်ဟု ပြောပြ၏။ ရိုမိယိုသည် သူငယ်ချင်း ဘင်ဗိုလီယို၏စကားကို အယုံအကြည်မရှိသော်လည်း ချစ်လှသော ရိုဇာလင်ကို တွေ့မြင်လိုသည့်အတွက်ကြောင့် ထမင်းစားပွဲသို့ လိုက်ပါရန် သဘောတူလေ၏။ ရိုမိယိုမှာ ရိုဇာလင်အပေါ်၌ အသဲစွဲမတတ် ချစ်ခင်စုံမက်သည်ဖြစ်၍ မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ဖြစ်ရုံမျှမက အပေါင်းအဖော်များနှင့် ခွဲခွာ၍ ရိုဇာလင် အကြောင်းကို တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားစိတ်ကူးနေတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ ရိုဇာလင်ကမူ ရိုမိယို၏ မေတ္တာကို တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိရုံသာမက မျက်နှာသာပေးခြင်းပင် မရှိခဲ့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဘင်ဗိုလီယိုက အဟုတ်တကယ် ချောမောလှပသော အထက်တန်းစား မိန်းမပျိုများကို ရိုမိယိုမြင်ရခြင်းအားဖြင့် သူငယ်ချင်း၏ 'တဘီးလိမ့်' အချစ်ရောဂါကို ကုသနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။

ကပူလက်၏ ညစာစားပွဲကြီးသို့ ဘင်ဗိုလီယိုနှင့် ရိုမိယိုတို့ သွားရောက်ကြ၍ ၎င်းတို့၏ သူငယ်ချင်း မာကူရို အမည်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက်လည်း လိုက်ပါလာ၏။ ၎င်းတို့အားလုံးမှာ မျက်နှာဖုံးများ တပ်ဆင်လျက်ရှိကြလေ၏။ **စိမ်ရှင်**သူဌေးကြီး ကပူလက်သည် လူငယ်သုံးယောက်တို့အား ခရီးဦးကြိုပြု၍ **ဖိနပ်**မပေါက်သော ခြေထောက်ရှိသည့် မိန်းမပျိုဟူသမျှသည် ၎င်းတို့နှင့် တွဲဖက်၍ ကကြပါလိမ့်မည်ဟု ပြော၏။ သူဌေးကြီး ကပူလက်မှာ အူရွှင်လျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိငယ်စဉ်က ထမင်းစားပွဲများသို့ မျက်နှာဖုံးတပ်၍ သွားခဲ့ဘူးကြောင်း၊ သို့မှသာလျှင်မိန်းမများအား မိမိတို့ပြောလိုရာကို တီးတိုးစကား ပြောနိုင်ခွင့်ရှိကြောင်းများနှင့် ရယ်မောကာပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကပွဲအစပြုလေရာ ရိုမိယိုသည် အလွန်တရာချောမောလှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ခဲ့၏။ ရိုမိယို၏စိတ်ထဲမှ ထိုမိန်းမသည်

မီးရှူးတိုင်များကိုပင် ပို၍တောက်ပအောင် သင်ပေးနိုင်လိမ့်မည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လူနက်တစ်ယောက်၏ လက်တွင်ဝတ်ဆင်ထားသော ပတ္တမြားကျောက်ကဲ့သို့ တောက်ပလှပေသည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လူ့ပြည်နှင့်မတန်သော လှပခြင်းမျိုး ဖြစ်ချေသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကျီးကန်းများအလယ်၌ ချိုးဖြူတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ထိုမိန်းမပျို၏ ရုပ်အဆင်းနှင့် ကိုယ်ဟန်အမူအယာတို့သည် အခြားသော မိန်းမများ၏အလယ်၌ ရှု၍မဝနိုင်အောင် တင့်တယ်လှပပေသည် ဟူ၍လည်းကောင်း မှတ်ထင်မိတော့လေ၏။ ရိုမိယိုသည် ဤအကြောင်းကို သူ၏သူငယ်ချင်း ဘင်ဗိုလီယိုအား အားရပါးရ ချီးကျူးပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် သူ့ဌေးကြီးကပူလက်၏ တူတစ်ယောက်ဖြစ်သော တိုင်းဘောသည် ကြားမိလေရာ ရိုမိယို၏အသံ ဖြစ်သည်ဟုသိလေ၏။ တိုင်းဘောမှာ စိတ်ဆတ်၍ ဒေါသကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်တွင် ဤထမင်းစားပွဲသို့ မွန်တေဂူ အဆက်အနွယ်တစ်ယောက်က မျက်နှာဖုံးတပ်ကာ ရုပ်ဖျောက်လာ၍ ဝေဖန်ပြောဆိုချေမည်လော ဟု မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ တိုင်းဘောသည် ရိုမိယိုအား ဆူပူကြိမ်းမောင်းရုံသာမက အသေသတ်မည်ပင် ပြုသေး၏။ သို့ရာတွင် သူ့ဌေးကြီးကပူလက်မှာ မိမိ၏နေအိမ်၌ ခိုက်ရန်မဖြစ်စေလိုသည် တစ်ကြောင်း၊ ဧည့်သည်တော်များအား ရိုသေလေးစားသည် တစ်ကြောင်း၊ ရိုမိယိုမှာလည်း သိပ်သည်းသော အမူအရာရှိသည့် လူကောင်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ဗာရွန်နာတစ်မြို့လုံးက ပြောကြ၍ လူဂုဏ်တန် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် တိုင်းဘော၏ ဆူဆူပူပူပြုမူခြင်းကို ဟန့်တား၍ ထားလိုက်၏။ သို့ဖြစ်၍ တိုင်းဘောမှာ ဦးကြီး၏ စကားကြောင့် မိမိ၏စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားလိုက်ရသော်လည်း ရိုမိယို၏ ကျွေးကျော်စော်ကားခြင်းအတွက် တစ်ချိန်တစ်ခါ၌ တစ်နေရာရာတွင် ဆုံးမရဦးမည် ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလေ၏။

ကပွဲရပ်နားသောအခါ ရိုမိယိုသည် အဆိုပါမိန်းမချော ရပ်လျက်ရှိသော နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လျက် အနီးသို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မိန်းမပျိုလက်ကို ဖြည်းညှင်းစွာကိုင်ကာ မိမိသည် ဤလက်ကလေးကို ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးကဲ့သို့ ရိုသေလေးစားပါကြောင်း၊ မိမိ၏ ကိုင်တွယ်မှုကြောင့် ယုတ်နိမ့်သွားသည်ဆိုပါလျှင် မိမိမှာ အပြစ်ကျူးလွန်မိသော ဘုရားဖူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်ကလေးကို နမ်းရှုတ်ခြင်းအားဖြင့် အပြစ်ဒဏ် ထမ်းလိုပါကြောင်းနှင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုက “သင်၏ရိုသေလေးစားပုံမှာ အလွန်အဆင်ပြေ၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါပေသည်။ ရိုသေလေးစားခြင်း ခံရသူများမှာ လက်များရှိကြသည်သာ ဖြစ်၍ ကြည်ညိုလေးစားသူက ထိရုံသာထိခွင့်

ရိုသည်။ နမ်းရှုတ်ခြင်းကား မပြုထိုက်ပါ”ဟု ပြန်ပြော၏။ ထိုအခါ ရိုမိယိုက “ရိုသေလေးစားခြင်း ခံရသူများ၌ နှုတ်ခမ်းများ ရှိသည်ပင် မဟုတ်ပါလော... ” ဟု မေး၏။ (ကစ်စ်ပေးခြင်းကို ဆိုလိုသည်။) မိန်းမပျိုက “နှုတ်ခမ်းများရှိခြင်း ကားမှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဆုတောင်းရွတ်ဆိုခြင်း အတွက်သာ အသုံးပြုရ ပါသည်... ”ဟုပြန်ပြော၏။ ရိုမိယိုက “ကောင်းလှပါပြီ ခင်ဗျာ... သို့ဆို လျှင် ကျွန်တော် ဆုတောင်းရွတ်ဆိုပါရစေ... ကျွန်တော် စိတ်အားမငယ်ရ လေအောင် ကျွန်တော်၏ ဆုတောင်းအတိုင်း ဖြည့်တော်မူပါ” ဟုပြောလေ၏။ မိမိတို့၏ အချစ်ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန်အတွက် ဤနည်းဖြင့် အစပြုလျက်ရှိ ကြစဉ် မိန်းမပျိုအား မိခင်ကခေါ်သွားလေရာ ရိုမိယိုသည် ထိုသားအမိနှစ် ယောက်မှာ မည်သူမည်ဝါတို့ ဖြစ်လေသည်ဟု စုံစမ်းသဖြင့် အတုမရှိအောင် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုမှာ သူဌေးကြီး ကပူလက်၏သမီး ဂျူလီယက်ဖြစ် ကြောင်းသိရှိရလေ၏။ ဤတွင်မှ ရိုမိယိုမှာ မိမိတို့ မွန်တေဂူအမျိုးအနွယ်နှင့် ကမ္ဘာရန်ကြီးဖြစ်သော ကပူလက်အမျိုးအနွယ် တစ်ယောက်အား ချစ်ကြိုက်မိ ချေပြီတကားဟု သိရလေတော့၏။ ရိုမိယိုမှာ ဤအတွက်ကြောင့် စိတ်ဒုက္ခဖြစ် ရသော်လည်း မိန်းမပျိုအား မချစ်ကြိုက်ဘဲမနေနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ဂျူလီ ယက်မှာလည်း မိမိနှင့် စကားပြောခဲ့သောလူငယ်မှာ မွန်တေဂူ အမျိုးအနွယ် ဖြစ်သော ရိုမိယိုဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်တွင် ရိုမိယို၏မေတ္တာကို တုံ့ပြန်လျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ ရိုမိယိုကဲ့သို့ပင် စိတ်ဆင်းရဲရလေ၏။ ဂျူလီယက်သည် အမျိုးအ နွယ်အားဖြင့် ရန်သူကြီး တစ်ယောက်ဟူ၍ မှတ်ယူထိုက်သည့် လုလင်ပျိုတစ် ယောက်အား မချစ်ကြိုက်ဘဲ မနေနိုင်အောင်ရှိသည် ဆိုခြင်းမှာ အလွန်တရာ ခိုင်မြဲ နက်နဲသောချစ်ကြိုက်မှုကြီး ဖြစ်ရချေမည်ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

သန်းခေါင်တိုင် ရောက်လတ်သော်... ရိုမိယိုသည် သူငယ်ချင်းများ နှင့်အတူ ထမင်းစားပွဲကြီးမှ ထွက်ခွာသွား၏။ သို့ရာတွင် ရိုမိယိုမှာ မိမိ၏နှလုံး သည်းပွတ်ကို ဖြုတ်၍ထားခဲ့ခြင်းကဲ့သို့ ရှိနေသည်ဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းများနှင့် ခွဲခွာပြီးလျှင် ဂျူလီယက်၏ အိမ်နောက်ဖေး ဥယျာဉ်နံရံကို ကျော်လွှားကာ ဝင်သွားလေ၏။ များမကြာမီ ဂျူလီယက်သည် နေအိမ်အထပ်ထပ် ပြုတင်း ပေါက်တစ်ခုမှ ပြုထွက်လာရာ ၎င်း၏မျက်နှာသည် အရှေ့အရပ်မှ ပြုထွက် လာသည့် နေမင်းသဖွယ် ထွန်းလင်းတောက်ပ ဘိတော့သည်ဟူ၍ ရိုမိယိုမှတ် ထင်မိ၏။ ထိုအခိုက်၌ ဥယျာဉ်ထဲသို့ လရောင်ထိုးဝင်လျက်ရှိရာ... ရိုမိယို၏ စိတ်ထဲ၌ လမင်းသည် နေမင်းကဲ့သို့ ထွန်းတောက်သည့် ဂျူလီယက်၏ မျက်နှာ ကြောင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရှာသည်ဟူ၍ပင် တွေးထင်မိ၏။

ထိုခဏ၌ ဂျူလီယက်သည် လက်ပေါ်တွင် မေးတင်လျက်ရှိရာ ရိုမိ

ယို၏စိတ်ထဲ၌ ဂျူလီယက်၏ပါးပြင်ကို ထိလျက်ရှိသော လက်အိတ်မှာ ကံကောင်းလှပေသည်ဟု အောက်မေ့ကာ၊ မိမိကိုယ်တိုင် လက်အိတ်ကလေးဖြစ်လိုက်ချင်တော့၏။ ဂျူလီယက်သည် မိမိအား ကြားမြင်သူမရှိဟု မှတ်ထင်သည့်အလျောက်၊ ပင့်သက်ရှုကာ “ဪ-ငါ့နှယ်နော်”ဟု ညည်းတွားလိုက်မိရာတွင် ရိုမီယိုသည် ဂျူလီယက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ ရိုးတိုးရွတ်ဖြစ်လာသည်နှင့် ဂျူလီယက်မကြားစေဘဲ ပြောလိုက်စမ်းပါဦး နတ်သမီးကလေးရယ်၊ တစ်ခွန်းလောက် ထပ်ပြီးပြောလိုက်စမ်းပါဦး။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ လူသားနဲ့ မတန်တဲ့ကောင်းကင်ဘုံက နတ်သမီးကလေး တစ်ယောက်ရယ်လို့ ထင်မိပါတော့တယ်”ဟု ဖြည်းညှင်းစွာ ပြောလိုက်မိ၏။ ဂျူလီယက်သည် မိမိအား မြင်ကြားသူမရှိဟု မှတ်ထင်သည်နှင့် ညဦးခိုက်တွင်မှ စတင်ချစ်ကြိုက်ခဲ့မိသော လုလင်ပျိုအား တသကာဖြင့် “ဪ-ရိုမီယို-ရိုမီယို၊ ခုနေခါ ဘယ်ဆီများရောက်နေရှာပါလိမ့်နော်၊ ကျွန်မကိုချစ်ရင် ရှင်နာမည်နဲ့အမျိုးအနွယ်ကိုပါ စွန့်ပစ်လိုက်ပါတော့လားရှင်။ ရှင်က မစွန့်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်မကို ချစ်ကြောင်းဖော်ထုတ်ပြီး၊ သစ္စာပြုရုံကလေးပြုပါ။ ကျွန်မက အမျိုးအနွယ်ရော နာမည်ပါစွန့်ပစ်လိုက်ပါမယ်” ဟုပြောလိုက်၏။ ရိုမီယိုမှာ အားတက်ဖွယ်သော ဤစကားကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် တုံ့ပြန်၍ ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ဆက်လက်၍ ကြားလိုသေးသဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေခဲ့၏။ ဂျူလီယက်သည် မိမိ၏စိတ်ထဲ၌ရှိသော အချင်းအရာများကို တစ်ယောက်တည်းဖော်ထုတ်ကာ ညည်းညူရင်း ရိုမီယိုအား မွန်တေဂူအမျိုးအနွယ် တစ်ယောက်ဖြစ်ရချေသလောဟု ပြစ်တင်ကာ၊ အခြားလူတစ်ယောက်ဖြစ်စေလိုကြောင်း၊ အကယ်၍ သူ၏နာမည်ကို စွန့်ပစ်နိုင်သည်ဆိုပါလျှင်၊ ဘာမျှတန်ဖိုးမရှိသော ငှင်းနာမည်အစား မိမိတစ်ကိုယ်လုံးကို ရနိုင်ကြောင်းနှင့် ရော်ရမ်းပြောဆိုမိလေ၏။ ရိုမီယိုမှာလည်း ဤမျှလောက် ချစ်ခင်ကြင်နာသော စကားလုံးများကို ကြားရသည်တွင် မိမိ၏စိတ်ကို ချုပ်တည်းရန် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ၊ မိမိကြားလောက်အောင် ပြောဆိုသော စကားလုံးများ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ၊ မိမိအားရိုမီယိုဟု မခေါ်ဘဲ ချစ်သဲဟုခေါ်လိုသည်ဖြစ်စေ၊ မှည့်ခေါ်လိုသောနာမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်နိုင်ပါကြောင်းများနှင့် အသံထုတ်ကာ ပြောလိုက်လေ၏။

ဂျူလီယက်သည် ဥယျာဉ်ထဲမှ ယောက်ျားသံကြားရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွား၏။ မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အချိန်ဖြစ်၍ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟု မသိနိုင်ဘဲ စိတ်ထဲ၌ရှိသော အချင်းအရာကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုမိသည့်အတွက် ရိုမီယိုသည် ဂျူလီယက်၏ မေတ္တာကိုသိရှိသွားခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ရိုမီယိုက နောက်တစ်ကြိမ် စကားပြောလိုက်သော အခါ၌မူကား စကားလုံးများစွာ မကြား

m g လိုက်ရသေးမိတပင် ဂျူလီယက်သည် ရိုမိယိုဖြစ်ကြောင်းကို ချက်ချင်းပင် သိရှိ၍ ဥယျာဉ်နံရံကို ကျောက်လွှားကာ တက်ခဲ့ခြင်းအတွက် ပြစ်တင်ပြောဆိုလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျူလီယက်၏ အိမ်သူအိမ်သားများသည် မွန်တေဂူအဆက်အနွယ်ဖြစ်သော ရိုမိယိုအား တွေ့ရှိခဲ့လျှင် အသက်ဆုံးအောင်စီရင်ကြမည် ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

“အလိုလေးဗျာ၊ နှမရဲ့မျက်စိနဲ့ စိမ်းစိမ်းကားကား ကြည့်လိုက်မည်ကို လူပေါင်းနှစ်ဆယ်က ဓါးတွေနဲ့ ဝိုင်းခုတ်မှာထက် ကြောက်ပါသေးတယ်ဗျာ။ နှမကမောင့်ကို ကြင်နာစွာနဲ့တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင် လူပေါင်းနှစ်ဆယ်က ရန်မူတာကို မောင်မကြောက်ပါဘူး။ နှမရဲ့မေတ္တာကို မခံယူရဘဲ အသက်ရှင်နေရခြင်းထက် ရန်သူနှစ်ဆယ်က ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံလိုပါသေးတယ်”

“ဒီနေရာ ရောက်အောင် ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လာသလဲ။ ဘယ်သူက လမ်းညွှန်လိုက်ပါသလဲ”

“ဘယ်သူကမှ လမ်းမညွှန်ပါ။ မေတ္တာစိတ်ဓာတ်က လမ်းညွှန်လိုက်ပါတယ်။ မောင်ဟာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးမှာ သွားလာတတ်တဲ့ ရေကြောင်းပြာတာ တစ်ယောက်မဟုတ်သော်လည်း၊ မောင်နဲ့ နှမဟာ သမုဒ္ဒရာကြီးခြားနားနေစေကာမူ မတွေ့တွေ့အောင် စွန့်စားပြီးရှာမည့်သူဖြစ်ပါတယ်”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ဂျူလီယက်၏ မျက်နှာမှာ နီမြန်းသွားခဲ့၏။ အကြောင်းမူကား ဂျူလီယက်သည် ရိုမိယိုအပေါ်၌ မေတ္တာသက်ဝင်ကြောင်းကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိရုံမျှမက ရိုမိယိုသိအောင် ထုတ်ဖော်ဝန်ခံမိခြင်းကို သတိရမိသောကြောင့်ပေတည်း။ ဂျူလီယက်သည် မိမိပြောခဲ့မိသော စကားများကို ပြန်လည်ရုတ်သိမ်းလိုသော်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးများ၏ ထုံးစံမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်က လူပျိုလှည့်သည့်အခါတွင် ဝမ်းထဲ၌ မည်မျှပင် ချစ်ကြိုက်စေကာမူ မကြိုက်လေဟန်နှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ငြင်းဆန်မှသာလျှင် ယောက်ျားများက အညှာလွယ်လွန်းသည်ဟု မမှတ်ယူဘဲ ချစ်ခင်မြတ်နိုးတတ်ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဂျူလီယက်သည် တကိုယ်တည်း ရှိနေသည်အထင်နှင့် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုမိခဲ့သော စကားများအတွက် ဝမ်းနည်းမိ၏။ အကြောင်းမူကား လူတို့၏သဘာဝမှာ အလွယ်တကူရနိုင်သော ပစ္စည်းကိုတန်ဖိုးထားဘဲ၊ ခဲယဉ်းလေလေ၊ အမြတ်တနိုးသိမ်းပိုက်ချင်လေလေ ဖြစ်တတ်သောကြောင့်ပေတည်း။ သို့ရာတွင် ဂျူလီယက်အဖို့မှာကား ထိုကဲ့သို့ ပရိယာယ်ဟန်ဆောင်မှု ပြုနိုင်ခွင့် မရှိတော့ချေ။ မိမိတစ်ကိုယ်တည်း ရှိနေသည်အထင်နှင့် ဖော်ထုတ်ပြောဆိုမိခဲ့သော မေတ္တာစကားတို့ကို ရိုမိယိုကြားခဲ့ရပြီးလေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖန်တီးခဲ့သည့်

ဤအခြေအနေတွင် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံခြင်းသည်သာလျှင် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း ဖြစ်သည်အလျောက် ဂျူလီယက်သည် ရိုမီယိုကြားခဲ့ရသည့် မိမိ၏စကားများအတိုင်း ဟုတ်မှန်ကြောင်းကို ဖွင့်ဟဝန်ခံပြီးနောက် မိမိအား အညှာလွယ်လွန်းသည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မဖွယ်ရာသောစိတ်သဘောမျိုးရှိသည် ဟူ၍လည်းကောင်း မယူဆဘဲ အခြေအနေက ဖန်တီးလာသည့်အလျောက် မိမိ၏မေတ္တာကို ရိုမီယိုသိသွားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန် တောင်းပန်လေ၏။ ထို့နောက် ဂျူလီယက်က ဆက်လက်၍ မိမိပြုမူပုံမှာ အထက်တန်းအမျိုးသမီးတို့၏ အိန္ဒြေနှင့် မညီညွတ်ဟူ၍ ပြစ်တင်ဖွယ်ရှိသော်ငြားလည်း၊ အလွန်အိန္ဒြေကြီး၍ ပရိယာယ်ဟန်ဆောင်တတ်သော အမျိုးသမီးများထက် မေတ္တာစစ်မှန်ခြင်းကို ထင်ရှားအောင်ဖော်ပြပါမည်ဟု ပြောလေ၏။

ရိုမီယိုကဤမျှလောက် ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံသည့် ဂျူလီယက်အပေါ်၌ အထင်သေးမှုမျိုးကို ဘယ်သောအခါမှ စိတ်ကူးမထည့်ပါကြောင်းနှင့် ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ကာ သစ္စာပြုမည်လုပ်သည်တွင် ဂျူလီယက်က ကျိန်ဆိုဖို့မလိုကြောင်းပြောကာ ဟန့်တားလိုက်၏။ စင်စစ်သော်ကား ဂျူလီယက်သည် ရိုမီယို၏မေတ္တာကို လက်ခံခြင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်သည်မှန်သော်လည်း ရုတ်တရက်ရှောင်တခင် ဖြစ်ခဲ့ရသော ထိုညဉ့်၏ အဖြစ်အပျက်များမှာ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုနည်းလွန်း၍ လျှင်မြန်လွန်းအားကြီးသည်ဟု အောက်မေ့သည်နှင့် ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲရှိ၏။ ရိုမီယိုက မေတ္တာကိုတောင်းခံခြင်းမပြုမီ မိမိက (တစ်ကိုယ်တည်းရှိနေသည် အထင်နှင့်) ဖွင့်ဟဝန်ခံသကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်းအတွက် ရှက်ဖွယ်ရာဖြစ်ရသည် မှန်သော်လည်း၊ မိမိ၏စကားကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရန် မဖြစ်နိုင်စေကာမူ၊ ရုပ်သိမ်းလိုပါကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ ရုပ်သိမ်းရာတွင်လည်း မချစ်မကြိုက်ဘဲလျက်နှင့် ချစ်ကြိုက်ပါသည်ဟု ပြောမိသောကြောင့် မဟုတ်၊ ချစ်ကြိုက်ပါကြောင်းကို တစ်ဖန်ထပ်၍ ပြောလိုသောကြောင့်မျှသာဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိ၏မေတ္တာမှာ သမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ ကျယ်ဝန်း၍ သမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ပင် နက်နဲလှပါကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုကဲ့သို့ ချစ်ရေးဆိုလျက်ရှိကြစဉ် ဂျူလီယက်နှင့် အတူအိပ်ရသော အထိန်းတော်ကြီးသည် အိပ်ချိန်လွန်နေပြီဟုဆိုကာ ဂျူလီယက်အားအိပ်ရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ဂျူလီယက်သည် ပြုတင်းပေါက်သို့ တဖန်ပြေးလာ၍ ရိုမီယိုအား စကားသုံးလေးခွန်းပြောလိုက်သေး၏။ ၎င်းစကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ရိုမီယိုသည် မိမိအားရိုးသားစွာ ချစ်ကြိုက်၍ လက်ထပ်မည်ဖြစ်ပါလျှင် နက်ဖြန်နံနက်တွင် ရိုမီယိုထံ စေတမန်တစ်ယောက် လွှတ်လိုက်မည့်အကြောင်း၊ စေတမန်အား လက်ထပ်ဖို့အချိန်နှင့် နေရာကို ပြောလိုက်ဖို့အကြောင်း မှာထားပြီးလျှင်၊ မိမိ

၏စည်းစိမ်ကို ရိုမိယိုသို့အပ်နှင်း၍၊ ကမ္ဘာအစွန်းသို့ရောက်အောင် ရိုမိယိုနောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ပါမည့်အကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း အထိန်းတော်ကြီးသည် ဂျူလီယက်အား အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်လျက်ရှိရာ ဂျူလီယက်မှာ ပြုတင်းပေါက်နှင့် အိပ်ရာတို့ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကူးချည်၊ သန်းချည် ဖြစ်နေတော့၏။ ဂျူလီယက်၏ စိတ်ထဲ၌ ရိုမိယိုအပေါ်တွင် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ကိုင်ထားသော ငှက်ကလေးအပေါ်တွင် သူငယ်မကလေးတစ်ယောက် သဘောထားခြင်းကဲ့သို့သာ ရှိတော့၏။ သူငယ်မသည် ငှက်ကလေးကို ကြိုးတန်းလန်းနှင့် လွတ်လိုက်၍ ငှက်ကလေးသည် နှစ်ခုနဲ့သုံးခုနဲ့မျှ ပြေးလွှားလျက်ရှိစဉ် သူငယ်မသည် ငှက်ကလေးကို ကြိုးဖြင့်ပြန်၍ ဆွဲခေါ်လိုက်ခြင်းကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ ဂျူလီယက်သည် ရိုမိယိုနှင့် မခွဲခွာနိုင်ရှိသကဲ့သို့ ရိုမိယိုသည်လည်း မခွဲခွာနိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။ ၎င်းတို့၏နားထဲ၌ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တုံ့ပြန်ပြောဆိုကြသော စကားသံများသည် အသာယာဆုံးသော တူရိယာတီးမှုတ်ခြင်းကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ကား သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ကာ ခွဲခွာကြရလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ကား အရုဏ်တက်လျက်ရှိဖြစ်ရာ ရိုမိယိုမှာ ဂျူလီယက်နှင့်တွေ့ဆုံရပုံ အချင်းအရာများကို ပြန်လှန်တွေးတောရသည်နှင့် အိပ်ချင်စိတ် မရှိသဖြင့် နေအိမ်သို့မပြန်ဘဲ ဘုန်းတော်ကြီးလောရင့်နှင့် တိုင်ပင်ရန် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် နံနက်စောစောထ၍ ဘုရားဝတ်ပြုလျက်ရှိရာမှ ရိုမိယိုကိုမြင်သောအခါ ဤလူငယ်ကား တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ရည်းစားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ချစ်ရေးဆိုခြင်းအားဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း တွေးထင်မိ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် တစ်နည်းအားဖြင့် မှန်အောင်တွေးတတ်သော်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့်ကား မှားသေး၏။ ဘုန်းတော်ကြီးအထင်ကား၊ ရိုမိယိုသည် ရိုဇာလင်နှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်ဟု တွေးထင်ခြင်းကား မှားခဲ့လေပြီ။ ရိုမိယိုက ဂျူလီယက်နှင့် ချစ်ကြိုက်လျက်ရှိကြောင်းကို လျှောက်ထား၍ ထိုနေ့၌ပင် ၎င်းတို့အားလက်ထပ်ပေးဖို့ တောင်းပန်သောအခါတွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် အလွန်အံ့ဩသော အမူအရာနှင့် လက်များကိုမြှောက်ကာ မျက်လုံးများကို အထက်သို့လှန်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ အကြောင်းမူကား ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရိုမိယိုနှင့် ရိုဇာလင်တို့အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်၍ မိမိ၏မေတ္တာကို တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိကြောင်းနှင့် ရိုမိယိုက ညည်းညူတိုင်တန်းခြင်းများကို ကြားခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်နှင့် ရိုမိယို၏ မေတ္တာကူးခုန်ပြောင်းလဲခြင်းမြန်လွန်းလှသည်ဟု ယူဆသောကြောင့်ပေတည်း။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးက လူငယ်များ၏မေတ္တာသည် အသဲနှလုံး၌မတည်ဘဲ

မျက်လုံး၌ တည်ဟန်ရှိသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သို့ရာတွင် ရိုမိယိုက မိမိအား မချစ်သောရိုဇာလင်ကို ချစ်ကြိုက်ရချေမည်လောဟု ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင်က မိမိအား မောင်းမဲဘူးခြင်းကို လျှောက်ထားပြီးလျှင် မိမိနှင့် ဂျူလီယက်တို့မှာ အပြန်အလှန်ချစ်ကြိုက်စုံမက်ကြသော သမီးရည်းစားများ ဖြစ်ကြပါသည်ဟု လျှောက်ထားရာတွင်မှ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း လက်ထပ်ပေးရန် သဘောတူလေ၏။ ထို့ပြင် ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ဂျူလီယက်နှင့် ရိုမိယိုတို့ထိမ်းမြား လက်ထပ်လိုက်ရပါမူကား ကပူလက် အဆက်အနွယ်များနှင့် မွန်တေဂူ အဆက်အနွယ်တို့ ကမ္ဘာ့ရန်ဘက် ဖြစ်ခဲ့ကြသော အရေးမှာလည်း ပြီးငြိမ်းတန်ကောင်းပါ၏ဟု မျှော်လင့်လေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကပူလက်နှင့် မွန်တေဂူတို့ မသင့်မတင့်ဖြစ်ကြခြင်းကို မလိုလားသည်ဖြစ်၍ နှစ်ဦးနှစ်ဘက်တို့အား သင့်မြတ်အောင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖြန့်ဖြေစကားပြော၍ တရားဟောခဲ့ဘူးသော်လည်း မအောင်မြင်ဘဲရှိခဲ့၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူဌေးကြီးနှစ်ဦးတို့ သင့်မြတ်ခြင်းကို မျှော်လင့်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ရိုမိယိုအားလည်း အလွန်တရာ ကြင်နာချစ်ခင်၍ မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ ရှိသည့်အကြောင်းကြောင့်၊ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးရန် သဘောတူခဲ့လေ၏။

ရိုမိယိုမှာ ဘုန်းတော်ကြီး၏ သဘောတူညီမှု ရရှိသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိနေရာ ဂျူလီယက်မှာလည်း ရိုမိယိုထံသို့ စေလွှတ်လိုက်သည့် စေတမန်ထံမှ အကြောင်းခြင်းရာကို သိရှိရသည်ဖြစ်၍ လက်ထပ်ရန်အတွက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ စောစောစီးစီး ရောက်လာလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးမှာလည်း ရိုမိယိုနှင့် ဂျူလီယက်တို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းအတွက်ကြောင့် မွန်တေဂူအမျိုးနှင့် ကပူလက်အမျိုးတို့ သင့်သင့်မြတ်မြတ် ဆက်ဆံနိုင်ကြပါစေသတည်းဟု ဘုရားသခင်အား ဆုတောင်းလျက်ရှိလေ၏။

လက်ထပ်ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဂျူလီယက်သည်အိမ်သို့ ပြန်သွား၍ ယမန်ညဉ့်က တွေ့ဆုံကြသည့် ဥယျာဉ်ထဲတွင် ရိုမိယိုနှင့် တွေ့ဆုံကြဖို့ အချိန်းအချက် ပေးထားကြသည့်အတိုင်း နေဝင်ပါစေတော့ဟူ၍ ဆုတောင်းလျက် ရှိလေတော့သည်။ ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခု၌ အဝတ်အစားသစ် ဝတ်ရလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပွဲနေတိုင်း ရောက်ပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းတတ်သော ကလေးသူငယ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဂျူလီယက်မှာလည်း ညတိုင်ရောက်ပါစေတော့ဟူ၍သာ ဆုတောင်းလျက်ရှိလေတော့၏။

ထိုနေ့မွန်းတည့်ချိန်ကပင် ရိုမိယို၏မိတ်ဆွေများဖြစ်သော ဘင်ဗိုလီယိုနှင့် မာကူရှိတို့သည် ဗာရွန်နာမြို့ရှိလမ်းပေါ်၌ လျှောက်သွားလျက်ရှိကြစဉ် စိတ်မြန်သော တိုင်းဘောဦးဆောင်လာသည့် ကပူလက် အမျိုးသားအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့

mgvooe.com

နှင့် ဆုံမိကြလေ၏။ တိုင်းဘောမှာ သူဌေးကြီးကပူလက်၏ ညစာစားပွဲ၌ ရိုမိယိုနှင့် ရန်ဖြစ်ချင်သော လူငယ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ တိုင်းဘောသည် မာကူရိုကို မြင်သောအခါ မွန်တေဂူမိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သော ရိုမိယိုနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရချေမည်လောဟု တုံးတံကြီးစွပ်စွဲလိုက်၏။ မာကူရိုမှာလည်း တိုင်းဘောကဲ့သို့ပင် စိတ်ဆတ်သော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် တိုင်းဘော၏ စွပ်စွဲချက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။ သူငယ်ချင်း ဘင်ဗိုလီယိုသည် လူငယ်နှစ်ယောက်တို့၏ ခိုက်ရန်ဖြစ်မည့် အရေးကြောင့် ကြေအေးအောင်ပြောသော်လည်း မရတော့ဘဲ ရန်ဖြစ်ကြတော့မည် ပြုဆဲတွင် ရိုမိယိုသည်လည်း ထိုလမ်းသို့ လျှောက်လာသည်ဖြစ်၍ ဒေါသကြီးသော တိုင်းဘောသည် မာကူရိုအားထားခဲ့၍ ရိုမိယိုဘက်သို့လှည့်ပြီးလျှင် “ဟေ့- လူယုတ်မာကြီး” ဟူ၍ အရှက်တကွဲခေါ်လိုက်လေ၏။ ရိုမိယိုသည် ဂျူလီယက်နှင့် ဆွေမိုးတော်စပ်၍ ဂျူလီယက်က ခင်မင်လေးစားဟန်ရှိသည့် တိုင်းဘောနှင့် ခိုက်ရန်မဖြစ်ရအောင် တိမ်းရှောင်လိုသည်ပြင် မွန်တေဂူမိုးဖြစ်သော ရိုမိယိုသည် ပင်ကိုယ်အားဖြင့် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိ၍ သိမ်မွေ့သော စိတ်သဘောရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် ကပူလက်အမျိုးများနှင့် ရန်ဖြစ်ခြင်းကိစ္စတွင် ဘယ်အခါမျှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ အခြားအကြောင်းတစ်ရပ်မှာလည်း သူ၏ရည်းစားဂျူလီယက်မှာ ကပူလက်အမည်ခံသူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ ရိုမိယို၏စိတ်ထဲ၌ ကပူလက်ဟူသော အမည်သည် ဒေါသဖြစ်စေဖို့မဟုတ်၊ အမှက်ပြေပျောက်ဖို့သာ ရှိသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ရိုမိယိုသည် တိုင်းဘောအား ကြေရာကြေကြောင်းပြောကာ၊ မိမိကိုယ်တိုင် မွန်တေဂူအမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်ငြားလည်း၊ ကပူလက်ဟူသော နာမည်ကို နှုတ်ဖြင့်ခေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့် အရသာတစ်မျိုးရှိသကဲ့သို့ တိုင်းဘောအား “ကောင်းသော ကပူလက်” ဟူ၍ ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါ်ဝေါ်နှုတ်ဆက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မွန်တေဂူဟူသော အမည်ကို ငရဲသဖွယ် ရွံ့မုန်းသော တိုင်းဘောသည် ရိုမိယို၏ သိမ်မွေ့သော အမူအယာကို လက်မခံဘဲ၊ သူ၏ခါးရှည်ကို ဆွဲထုတ်လေ၏။ မာကူရိုမူကား တိုင်းဘောနှင့် ရန်မဖြစ်လိုသည့် ရိုမိယို၏လျှို့ဝှက်သော အကြောင်းရင်းကို မသိရှာသည်ဖြစ်၍၊ ရိုမိယို၏ သီးခံခြင်းကို ဂုဏ်နိမ့်သော အရှုံးပေးမှုတစ်ခုဟူ၍ ယူဆသည်နှင့် တိုင်းဘောအား ယုတ်နိမ့်သော အမည်များဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ကာ၊ မိမိနှင့်ဆက်လက်ရန်ဖြစ်ဖို့သာ ကြိုးစားသဖြင့် တိုင်းဘောနှင့် မာကူရိုတို့ ထိုးသတ်ကြလေရာ ရိုမိယိုနှင့် ဘင်ဗိုလီယိုတို့က ဖြန်ဖြေကြသည့်အထဲမှာပင်၊ မာကူရိုမှာ သေလောက်သော ဒဏ်ရာရ၍ ကျသွားလေ၏။ ရိုမိယိုမှာ သူငယ်ချင်းမာကူရို ကျဆုံးခြင်းကို မြင်ရသည့်ခါ၌ကား၊ မိမိ၏ဒေါသကို ချုပ်တည်းရန် မတတ်နိုင်တော့

mgvooe.com

ဘဲ၊ မိမိအား တိုင်းဘောက ခေါ်ဝေါ်ဘူးသည့်အတိုင်း၊ တိုင်းဘောအား “ဟေ့-
 လူယုတ်မာ” ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်လိုက်လေတော့၏။ ဤတွင် တိုင်းဘောနှင့် ရိုမိယို
 တို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြပြန်ရာ တိုင်းဘောကျဆုံးလေ၏။ ၎င်းတို့တိုက်ပွဲမှာ ဗာရွန်
 နာမြို့လယ်ခေါင်ကြီးတွင် မွန်းတည့်အချိန်ကြီး၌ ဖြစ်ကြရခြင်းဖြစ်သောကြောင့်
 သတင်းပြန့်နှံ့ပြီးလျှင်၊ မြို့သူမြို့သားတစ်စုတို့ ဝိုင်းအံ့ရောက်လာကြရာ ၎င်းတို့
 အထဲတွင် သူဌေးကြီး ကပူလက်လင်မယားနှင့် မွန်တေဂူလင်မယားတို့ လည်း
 ပါလာလေ၏။ နောက်များ မကြာမီ မင်းသားကြီးကိုယ်တိုင် ရောက်လာ၍ တိုင်း
 ဘော၏ လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးသည့် မာကူရိုနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သည့်အပြင်၊
 မွန်တေဂူအမျိုးနှင့် ကပူလက်အမျိုးတို့ မကြာခဏခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားခြင်းကြောင့်၊
 သူ၏အုပ်ချုပ်ရေးကို အနှောင့်အယှက် ပြုသည်ဟု ယူဆသည်ဖြစ်၍ ဤရန်
 ပွဲတွင် အပြစ်ရှိသူအား ပြင်းထန်စွာ အရေးယူမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလာခဲ့၏။
 ဘင်ဗိုလီယိုမှာ ဤရန်ပွဲတွင် မျက်မြင်သက်သေတစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား၊
 မင်းသားကြီးသည် ၎င်းအားဖြစ်ပျက်ပုံ အချင်းအရာကို စေ့စုံစွာ လျှောက်ထား
 ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ ဘင်ဗိုလီယိုသည် သူငယ်ချင်းရိုမိယိုအား မထိခိုက်စေ
 ဘဲ ရန်ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းအရင်းကို တတ်နိုင်သမျှ မှန်ကန်စွာလျှောက်ထား
 သော်လည်း၊ မိမိ၏ သူငယ်ချင်းများအား တတ်နိုင်သမျှ ဖော့၍ပြော၏။ သူဌေး
 ကတော်ကြီး လေဒီကပူလက်မှာ မိမိ၏တူတစ်ယောက် ဖြစ်သောတိုင်းဘော
 ကျဆုံးခြင်းအတွက် မခံချင်လှသည်နှင့် လက်စားချေရန် အကြံပြုလျက် မင်း
 သားကြီးအား တရားသဖြင့် အရေးယူဖို့အကြောင်း၊ ရိုမိယို၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်
 သော ဘင်ဗိုလီယိုသည်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို မယုံကြည်သင့်ကြောင်း။ ဘင်ဗိုလီ
 ယိုမှာ မျက်နှာလိုက်သည့် သက်သေတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း စသည်များဖြင့်
 မင်းသားအား တင်လျှောက်လေ၏။ သူဌေးကတော်ကြီး လေဒီကပူလက်မှာ
 ရိုမိယိုသည် ဂျူလီယက်နှင့် လက်ထပ်ပြီးဖြစ်၍၊ မိမိ၏သားမက်တော်နေကြောင်း
 မသိသည်နှင့် ရိုမိယိုအပြစ်ရဖို့ ဖိနှိပ်ကာ လျှောက်လဲလျက် ရှိလေ၏။ အခြား
 တစ်ဘက်တွင်လည်း သူဌေးကတော်ကြီး လေဒီမွန်တေဂူက တိုင်းဘောသည်
 မာကူရိုကို သတ်သူဖြစ်၍ ဥပဒေအရ အသက်ဆုံးရှုံးခြင်း ခံထိုက်သူ ဖြစ်သော
 ကြောင့်၊ တိုင်းဘောအား သတ်ခြင်းအတွက် မိမိ၏သား ရိုမိယို၌ အပြစ်ဒဏ်
 ခံရဖို့ မထိုက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် သားအတွက် ကာကွယ်လျှောက်လဲလေ၏။
 မင်းသားကြီးသည် သူဌေးကတော်ကြီး နှစ်ဦးတို့၏ ကိုယ့်ဘက်ယက်ကာ
 လျှောက်လဲခြင်းများကို လက်မခံဘဲ အဖြစ်အပျက်ပေါ်တွင် အခြေတည်၍
 စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးနောက် စီရင်ချက်ချလေ၏။ ၎င်းစီရင်ချက်အရမှာ ရိုမိယို
 သည် ဗာရွန်နာမြို့၌ နေထိုင်ခွင့်မရှိဘဲ ပြည်နှင့်ဒဏ် ခံရလေတော့၏။

လွန်ခဲ့သော နာရီအနည်းငယ်က လက်ထပ်ပြီးခဲ့သော ဂျူလီယက်အဖို့မှာ ထိုသတင်းအတွက်ကြောင့် နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်ရုံသာမက မင်းသားကြီး၏ စီရင်ချက်အတိုင်း ဆိုပါလျှင်၊ လင်ဖြစ်သူ ရိုမီယိုနှင့် ပေါင်းသင်းဖို့မရှိတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း ခွဲခွာရချေတော့မည်။ ဂျူလီယက်သည် ၎င်းသတင်းကို ကြားသိရသောအခါ၊ ပထမ၌ မိမိ၏ မောင်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ကို သတ်ရချေမည်လောဟု ရိုမီယိုအပေါ်၌ ဒေါသဖြစ်မိ၏။ ဂျူလီယက်သည် ရိုမီယိုအား ရုပ်ရည် ချောလှသလောက် အနိုင်ကျင့်တတ်သူ တစ်ယောက်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နတ်သားနှင့်တူသော သူရဲတစ်ယောက်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝံပုလွေသဘာဝရှိသော သိုးတစ်ကောင်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပန်းပွင့်နှင့်တူသော မျက်နှာရှိ၍ မြွေစိတ်ရှိသူ တစ်ယောက်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဆန့်ကျင်ဘက် အမည်များဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်၊ စိတ်ထဲတွင် အချစ်နှင့် ဒေါသ တွဲဖက်ယှဉ်ပြိုင်လျက် ရှိကြောင်းသိနိုင်လေ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌မူကား အချစ်သည် အနိုင်ရ၍ ရိုမီယို၏လက်ချက်ဖြင့် သေရသော တိုင်းဘောအတွက် ဝမ်းနည်းမိခြင်းမှသည် တိုင်းဘော၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်မသွေရသည့် မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည်အတွက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းသို့ ကူးပြောင်းလာလေတော့၏။ ထို့နောက်တွင်မူကား ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရသော ရိုမီယိုအတွက် နှလုံးပူပန်ခြင်းကြောင့် မျက်ရည်များ ယိုစီးကျလေ၏။ ရိုမီယိုပြည်နှင့်ဒဏ် ခံရခြင်းတည်းဟူသော အချင်းအရာသည် တိုင်းဘောပေါင်း မြောက်များစွာ သေရခြင်းထက် နှမြောဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ဂျူလီယက် ယူဆလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်သည့်နောက်၌ ရိုမီယိုသည် ဘုန်းတော်ကြီးလောရင့်၏ တိုက်ခန်းထဲ၌ ခိုအောင်းလျက်ရှိရာ မင်းသား၏ စီရင်ချက်ကို ကြားသိရသော အခါ၌ ပြည်နှင့်ဒဏ်အမိန့်သည် သေရခြင်းထက်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည်ဟု ယူဆမိ၏။ ရိုမီယိုအဖို့မှာ ဗာရွန်နာမြို့ရိုးအပြင်ဘက်၌ နေစရာ ကမ္ဘာမြေမရှိဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဂျူလီယက်ရှိသော အရပ်သည်သာလျှင် ကောင်းကင်ဘုံဖြစ်၍၊ ထိုမှတစ်ပါးသော အရပ်ဒေသဟူသမျှမှာ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း သက်သက်ဖြစ်သည့် ငရဲပြည်ဖြစ်လေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရိုမီယို၏ ပူဆွေးခြင်းကို တရားဓမ္မဖြင့် ဖြေဆည်ပေးရန် ကြိုးစားရှာ၏။ သို့ရာတွင် ဖျတ်ဖျတ်လူးပူလောင်လျက် ရှိသော ရိုမီယိုသည် မည်သည့်တရားဓမ္မကိုမျှ နားမဝင်ဘဲ လူရူးကဲ့သို့ မိမိဆံပင်ကိုဆွဲဖြစ်၍ တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်လွှဲကာ လူးလိမ့်လျက်ရှိ၏။ ဖင်းကဲ့သို့ အမြင်မကောင်းအောင် ရှိနေခိုက်တွင် ဂျူလီယက်ထံမှ အမှာစကားရောက်လာ၍ အနည်းငယ် သက်သာရာရသည်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် အခွင့်ကောင်းယူကာ ရိုမီယို၏ ယောက်ျား

မပီသသော အမူအယာကို ပြစ်တင်ပြောဆိုလေ၏။ တိုင်းဘောကို သတ်ခဲ့ပြီး နောက် မိမိကိုယ်ကိုလည်း သတ်ဦးမည့်အပြင် မိမိအသက်ရှင်ပါမှ ရှင်နိုင်မည် ဖြစ်သော ဇနီးဂျူလီယက်အားလည်း အသေသတ်ဦးမည့်ပုံ ပေါ်လျက်ရှိသည်ဟု ပြောလေ၏။ ဆက်လက်၍ ဘုန်းတော်ကြီးက လူ၏ကိုယ်ကာယသည် သတ္တိ၏ ထောက်ခံခြင်း မရှိလျှင် ဖယောင်းသဖွယ် ပျော့အိအိ ဖြစ်တတ်ကြောင်း၊ စင်စစ် မှာ သေစားသေစေဟူသော အပြစ်ဒဏ်မျိုး မပေးဘဲ ပြည်နှင့်ဒဏ်မျှလောက် ပေးခြင်းမှာ မင်းသား၏ထောက်ထားသက်ညှာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်းဘော၏ လက်ချက်ဖြင့် မသေရဘဲ တိုင်းဘောကိုသတ်၍ အသက်ရှင်လျက်ရှိခြင်းသည် ဝမ်းသာဖွယ်ရာတစ်မျိုး ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂျူလီယက်လည်း အသက်ရှင်လျက်ရှိ ၍ မိမိ၏ဇနီးဖြစ်ရခြင်းသည် စိတ်ချမ်းသာဖွယ်ရာ တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအ ချင်းအရာများကို နှလုံးမသွင်းဘဲ စိတ်ကောက်ပြီး အရမ်းမဲ့ပြုမူသော မိန်းက လေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရိုမိယိုပြုမူလျက်ရှိကြောင်း၊ စိတ်ပျက်အားလျော့သော သူတို့ မည်သည် စိတ်ဒုက္ခကြီး ရောက်၍ သေရတတ်ကြောင်း စသည်များဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးက ဟောပြောလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ စကားကြောင့် ရိုမိယို မှာ အနည်းငယ်သက်သာရာရ၍ စိတ်တည်ငြိမ်ခြင်း ရှိသောအခါတွင် ဘုန်း တော်ကြီးက ရိုမိယိုအား ယနေ့ညတွင် ဂျူလီယက်ထံသို့ သွား၍ နှုတ်ဆက်ပြီး နောက် မင်တူဝါမြို့သို့ သွားရောက်နေထိုင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ပြီးခြင်းကို ဘုန်းတော်ကြီးက သင့်လျော်သောအခါတွင် ဖော်ထုတ် ကြေငြာလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကပူလက်အမျိုးနှင့် မွန်တေဂူအမျိုးတို့ ရန်ငြိုးပြေ ပျောက်ဖွယ်ရှိကြောင်း၊ ထိုအခါတွင် မင်းသားကလည်း အပြစ်ဒဏ်မှချမ်းသာ ပေး၍ ဗာရွန်နာမြို့သို့ ဝမ်းမြောက်စွာ ပြန်လာနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်များ ဖြင့် ဟောပြောချလေ၏။ ရိုမိယိုသည် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အကြံပေးချက်ကို နားဝင်သည်ဖြစ်၍ ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာပါတော့မည်ဆိုကာ ဂျူလီယက် ထံသို့ ထွက်လာလေ၏။ ရိုမိယို၏အကြံမှာ ထိုတစ်ညအဖို့တွင် ဂျူလီယက်နှင့် အတူနေ၍ မိုးသောက်ချိန်တွင် မင်တူဝါမြို့သို့ တစ်ကိုယ်တည်းထွက်သွားပြီး လျှင် ဘုန်းတော်ကြီးထံမှ အဖြစ်အပျက် အကျိုးအကြောင်းများ ရေးသားပေး ပို့သည့်စာများကို စောင့်မျှော်ရန်ဖြစ်လေသည်။ ထိုည၌ ရိုမိယိုသည် ဂျူလီယက် ၏ မေတ္တာဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်းကို ကြားခဲ့ရသည့် ဥယျာဉ်မှ ဂျူလီယက်၏အခန်းသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက်ကာ ဂျူလီယက်နှင့် အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ ထိုည၌ သည်ကား လက်ထပ်ပြီးခါစဖြစ်သော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်အဖို့ စိတ်အချမ်း သာဆုံးနှင့် အပျော်ရွှင်ဆုံးသောညဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဇနီးမောင်နှံအတူနေရ သဖြင့် ခံစားရသောကြည်ရွှင်မှုမှာ နံနက်တွင်ခွဲခွာရမည့်အရေးနှင့် ထိုနေ့၌

ဖြစ်ပျက်သော အချင်းအရာများ အကြောင်းကို တွေးတောလိုက်သောအခါတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းနှင့် ရောစပ်လျက်ရှိတော့၏။ ဇနီးမောင်နှံတို့အဖို့မှာ ထို ညဉ့်သည် တိုတောင်းလွန်းလှသည်ဟု ထင်မိကြ၏။ ဂျူလီယက်သည် မိုးစွေ ငှက်၏ နံနက်အချိန် မြူးတူးအော်မြည်သံကို ကြားရသောအခါ ညအချိန်တွင် အော်မြည်တတ်သော နိုက်တင်ဂေးငှက်သံဟု မှတ်ထင်မိ၏။ သို့ရာတွင် စင်စစ် အားဖြင့် မိုးစွေငှက်၏ နံနက်ချိန် အော်မြည်သံဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်တွင် သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိသည်ဟုဆိုကြသော ထိုငှက်သံသည် မသာမယာ ငြီးငွေ့ ဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟု ထင်မိ၏။ အရှေ့မျက်နှာမှ တိုးထွက်လာသည့် နေရောင် ခြည်တို့သည်လည်း ဇနီးမောင်နှံတို့ ခွဲခွာဖို့ အချိန်တန်ပြီဟု သတိပေးလျက် ရှိလေပြီ။ ခွဲခါနီး၍ ရိုမီယိုသည် ဂျူလီယက်အား ရင်လေးစွာနှင့် နှုတ်ဆက်၍ မင်တူဝါမြို့မှ တစ်နာရီလျှင် စာတစ်စောင်ကျ နေ့စဉ်မှန်မှန် ရေးပါမည်ဟု ကတိပြုသွား၏။ ရိုမီယိုသည် ဂျူလီယက်၏ အခန်းပြတင်းပေါက်မှ ဥယျာဉ်ထဲ သို့ဆင်း၍ မြေကြီးပေါ်၌ ရပ်လျက်ရှိစဉ်၊ ရင်လေးလှသော ဂျူလီယက်၏ မျက် စေ့ထဲ၌ သင်းခိုင်းအောက်တွင် မြှုပ်ထားသည့် အလောင်းကဲ့သို့ မြင်မိတော့၏။ ရိုမီယိုကလည်း ဂျူလီယက်ကို ဤနည်းအတိုင်းပင် မြင်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး ၌ ရိုမီယိုမှာ မိုးသောက်ချိန်လွန်သည့်နောက်၊ ဗာရွန်နာမြို့တွင်း၌ တွေ့ရှိသွား ပါမူကား အသက်သေရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဥယျာဉ်ထဲမှ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်လာခဲ့ရလေတော့၏။

ဤအဖြစ်အပျက်မှာ ကံဆိုးသော ဇနီးမောင်နှံတို့၏ ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းသော ဇာတ်လမ်းအစမျှသာဖြစ်၏။ ရိုမီယိုထွက်သွားပြီးသည့်နောက်၊ ရက်ပေါင်းများစွာ မကြာသေးမီ ဘခင်သူဌေးကြီးကပူလက်သည် ဂျူလီယက် အား သတို့သားတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ရန်စီမံလေ၏။ ဂျူလီယက်နှင့် လက် ထပ်ရန် ရွေးချယ်ထားသည့် သတို့သားမှာ ပါရီအမည်ရှိ မျူးမိုးမတ်နွယ် တစ် ယောက်ဖြစ်၍ သတ္တိရှိသည့် လူဂုဏ်တန်ကလေးဖြစ်ရာ၊ အကယ်၍ ဂျူလီယက် သည် ရိုမီယိုနှင့် မတွေ့ဘူးပါက ဂျူလီယက်က ငြင်းပယ်နိုင်လောက်သည့် လူငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါပေ။ ထိုသူသည် ဂျူလီယက်နှင့် ရိုမီယိုတို့လက် ထပ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း မသိခဲ့ချေ။

ဘခင်သူဌေးကြီးသည် ဂျူလီယက်အား မိမိ၏အစီအစဉ်ကို ပြောပြ သောအခါ၊ ဂျူလီယက်မှာ လွန်စွာထိတ်လန့်၍ မကြိုတတ်အောင်ဖြစ်လေ၏။ အသက်ငယ်ရွယ်လွန်းသဖြင့် လက်ထပ်ရန် မသင့်တော်သေးကြောင်းနှင့် မကြာ မီက မောင်တစ်ယောက် သေဆုံးခြင်းကြောင့် သောကမီး တောက်လောင်သ ဖြင့် လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်အား ရွှင်ပြသော မျက်နှာဖြင့်ကြည့်ရန် မဖြစ်

နိုင်ကြောင်း၊ သေလွန်သော မောင်တစ်ယောက်၏ဈာပနကိစ္စ ပြီးခါစတွင် လက်ထပ်မင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းပါက၊ မိမိတို့ကပူလက် အမျိုးသည် မလျော်ကန်သော အမှုကို ပြုလေသည်ဟု ကဲ့ရဲ့သပြိုင် စကားတင်းဆိုစရာ ရှိကြောင်း စသည်များဖြင့် စိတ်ကူးရှိသလောက်၊ ဘခင်အား အကြောင်းပြကာ တောင်းပန်ငြင်းဆိုလေ၏။ မိမိမှာ လက်ထပ်ပြီး ဖြစ်ပါသည်ဟူသော အကြောင်းရင်း အမှန်ကို မူကား ဖော်ထုတ်၍မပြောချေ။ ဘခင် သူ့ဌေးကြီးသည် ဂျူလီယက်၏ ဆင်ခြေဆင်လက် အကြောင်းပြချက်များကို လုံးဝလက်မခံဘဲ၊ လာမည့် ကြာသာပတေးနေ့တွင် သတို့သားပါရီနှင့် လက်ထပ်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် အသင့်ပြင်ဆင် ထားရမည်ဟူ၍ တစ်ချက်လွတ် အမိန့်ပေးလေ၏။ သူ့ဌေးကြီးမှာ ဥစ္စာလည်းပေါ၊ အရွယ်လည်းငယ်၊ အမျိုးလည်းမြတ်သော သားမက်လောင်းတစ်ယောက်ကို ရှာပေးသည်ဖြစ်၍၊ ဗာရွန်နာတစ်မြို့လုံးတွင် ထိပ်ဆုံးတန်း အမျိုးသမီးများပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံကြရမည့် သတို့သားမျိုး ဖြစ်သောကြောင့် သမီးဖြစ်သူက ရှက်ကြောက်လေဟန်ဖြင့် ငြင်းပယ်ခြင်းကို သီးမခံနိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။

ထိုကဲ့သို့ အကျဉ်းအကြပ် ကျလျက်ရှိရာတွင် ဂျူလီယက်သည် ဘုန်းတော်ကြီး လောရင့်အား အဖြစ်သနစ်ကို ဖွင့်ဟပြောပြကာ တိုင်ပင်လေရာ ဘုန်းတော်ကြီးက ဂျူလီယက်အား မိမိပေးလိုသည့် အကြံကိုလိုက်နာနိုင်လောက်အောင် စိတ်ကြံ့ခိုင်မှု ရှိပါ၏လောဟုမေး၏။ ဂျူလီယက်က မိမိ၏ခင်ပွန်း ရှိမိယိုတစ်ယောက်လုံး အသက်ရှင်လျက်ရှိစဉ် ပါရီနှင့် လက်ထပ်ရမည့်အစား သင်းချိုင်းထဲသို့ အရှင်လတ်လတ် ဆင်းလိုပါတော့သည်ဟု ဖြေဆိုလေ၏။ ဤတွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဂျူလီယက်အား အိမ်သို့ပြန်သွား၍ ကြည်ရွှင်သော မျက်နှာထားပြီးလျှင် ဘခင်၏ဆန္ဒအတိုင်း ပါရီနှင့်လက်ထပ်ရန် သဘောတူညီပါပြီဟု ပြောစေလေ၏။ ပါရီနှင့် လက်ထပ်မီ တစ်ညတွင်လည်း ပုလင်းထဲမှ ဆေးရည်ကို သောက်ဖို့မှာကြား၏။ ဆေးပုလင်းကို ပေးလိုက်၏။ ထိုဆေးရည်ကို သောက်ခြင်း၏ အာနိသင်မှာ လေးဆယ့်နှစ်နာရီတိုင်တိုင် အသက်မရှုဘဲ လူသေကဲ့သို့ အေးအေးစက်စက် ရှိနေမည်ဖြစ်၏။ သတို့သားသည် လက်ထပ်ရန်လာသောအခါတွင် ဂျူလီယက်အား အသက်မရှိသော အလောင်းကဲ့သို့ ဧွေ့ရှိရမည်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ၎င်းတိုင်းပြည်ထုံးစံအတိုင်း အလောင်းကို ခေါင်းပေါ်တွင်တင်၍ သုဿန်သို့ ပို့ဆောင်ကြပြီးလျှင် ကပူလက်အမျိုးအနွယ်များ၏ အလောင်းများထားသည့် မြေတိုက်အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းကြလိမ့်မည်။ သတ္တိကောင်းသူဖြစ်၍ ၎င်းအကြံကို လိုက်နာခဲ့လျှင် ဆေးရည်သောက်ပြီးနောက် လေးဆယ့်နှစ်နာရီကြာသောအခါ၌ အိပ်မက်မက်ရာမှ နိုးလာသကဲ့သို့ ဧကန်

မုချနိုးလာလိမ့်မည်။ ထိုကဲ့သို့ နိုးမလာမီ ရိုမိယိုအား အကြောင်းချင်းရာကို ပြောကြားထားမည်ဖြစ်၍ ရိုမိယိုက ကြိုတင်လာရောက် စောင့်ဆိုင်းပြီးလျှင် နိုးလာသည်နှင့် တပြိုင်နက် မင်တူဝါမြို့သို့ ဆောင်ကြဉ်းသွားလိမ့်မည်။ ဂျူလီယက်မှာ ရိုမိယိုကို ချစ်ခင်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ပါရီကို လက်ထပ်လိုသည် ကတစ်ကြောင်းကြောင့်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောဤအကြံကို လိုက်နာရန် သဘောတူ၍ မှာထားသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ပါမည်ဟု ကတိပြုကာ ဆေးပုလင်းကို ယူသွားလေ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ထွက်လာပြီးနောက် ဂျူလီယက်သည် ပါရီနှင့် ခေတ္တ၍ လက်ထပ်ရန် သဘောတူပါသည်ဟု လှည့်စားကာ ကတိပြုလိုက်၏။ သူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီးတို့သည် ဤအကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြလေ၏။ ယခင်က ငြင်းပယ်ပြီးနောက် သဘောကျပါသည်ဟု ယခုလက်ခံလာသည်တွင် သူဌေးကြီးမှာ နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်လာသည်နှင့် 'ချစ်သမီး' ဟု အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ကာ လူအိုတစ်ယောက် အဖြစ်မှ လူပျိုကလေး တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည် ထင်ရလောက်အောင် နုပျိုလာလေတော့သည်။ သူဌေးကြီး၏ အိမ်သူအိမ်သားများမှာ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားအတွက် စီစဉ်ကြသဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွရှိနေကြ၏။ သူဌေးကြီးသည် ဗာရွန်နာမြို့တွင် မည်သည့်အခါကမျှ မကြိုဘူးသည့် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်စေရမည်ဟုဆိုကာ ငွေကိုချွေတာခြင်းမရှိဘဲ ရက်ရောစွာပြင်ဆင်ကြလေ၏။

ကြာသာပတေးနေ့၌ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းရန် သတ်မှတ်ထားရာ ဂျူလီယက်သည် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည၌ ဆေးရည်ကိုသောက်လိုက်လေ၏။ ဆေးရည်သောက်ခါနီး၌ မိမိနှင့် ရိုမိယိုတို့အား လက်ထပ်ပေးခြင်းကို လူမသိစေရန်အတွက် ဘုန်းတော်ကြီးက မိမိအား အဆိပ်ရည်ကို ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသလောဟု ဂျူလီယက်စဉ်းစားမိသဖြင့် တွန့်ဆုတ်သွားသေး၏။ သို့ရာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးက အလွန်ဖြူစင်သော လဝံသ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေသည်တကားဟု ဂျူလီယက်သတိရမိ၏။ သို့နှင့်ပင်ဆက်လက်၍ ပူပန်မိပြန်သည်မှာ အကယ်၍ ရိုမိယိုမရောက်မီ ဆေးတန်ခိုးပြေပျောက်၍ နိုးလာငြားအံ့။ ကပူလက်အမျိုးအနွယ်များ၏ အရိုးများဖြင့်ပြည့်လျက်ရှိသော မြေတိုက်ကြီးဖြစ်သည့်အတွက် ကြောင့်၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှ သွေးရဲသံရဲနှင့် သေဆုံးရသည့် တိုင်းဘော၏ အလောင်းမှာလည်း မိမိ၏အနီးတွင်ရှိနေမည်ဖြစ်၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကြီး ဖြစ်နေမည် မဟုတ်ပါလောဟု မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မေးမိပြန်၏။ ထို့ပြင်လည်း ကွယ်လွန်ပြီးသောလူများသည် မိမိတို့၏ အလောင်းများ မြှုပ်နှံရာ သင်းချိုင်းသို့

လာရောက်၍ အလောင်းများအနီးတွင် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်တတ်ကြသည် ဆိုသည့် ပုံဝတ္ထုများအကြောင်းကိုလည်း သတိရလာသေး၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ရိုမိယိုအပေါ်၌ ချစ်ကြိုက်စွဲမက်သော မေတ္တာနှင့် ပါရီအား မလိုချင်သည့် ရွံရှာသောစိတ်တို့သည် တစ်ဖန်ပေါ်လာပြန်သည်နှင့် ဂျူလီယက်သည် ဆေးရည်ကို မျက်စေ့မှိတ်ကာ တစ်ချက်တည်း မျိုချလိုက်သဖြင့် မြောမေ့သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ သတို့သားပါရီ ရောက်လာ၍ သတို့သမီးအား အတီးအမှုတ်ဖြင့် နှိုးမည်ပြုသောအခါ ဂျူလီယက်မှာ အသက်မရှိသော လူသေကောင်သဖွယ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါတွင် သူဌေးကြီးကပူလက်၏ တစ်အိမ်ထောင်လုံးလှုပ်လှုပ်ရွရွ ဆူဆူညံညံဖြစ်သွားလေတော့ရာ သနားဖွယ်ကောင်းသော ပါရီမှာ လက်မထပ်ရသေးမီ သေမင်း၏ လက်ချက်ကြောင့် ကွာရှင်းပြီးဖြစ်ချေပြီတကားဟု အောက်မေ့ကာ ရင်ပတ်စည်တီးဖြစ်ရှာ၏။ သူဌေးကြီး လင်မယားတို့မှာလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးအား ထိုက်တန်သောသတို့သားနှင့် လက်ထပ်ပေးစားမည့်အတွက် ရွှင်တပြုံးပြုံး ရှိခဲ့ကြရာမှ ရုတ်တရက်ရှောင်တခင် သေမင်း၏ လက်သို့ပါသွားရချေပြီ တကားဟုဆိုကာ ရေရွတ်ညည်းတွားလျက် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးကြလေ၏။ မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားအတွက် စီမံထားသော ဝတ္ထုပစ္စည်းများမှာလည်း ဈာပနကိစ္စအတွက် အသုံးပြုရန် စီမံကြရလေတော့သည်။ မင်္ဂလာစားပွဲမှာ ဈာပနစားပွဲအဖြစ်သို့ ရောက်သွား၍ မင်္ဂလာ တေးသီချင်းများမှာလည်း မျောက်မင်းအူသံတေးသွားသို့ ပြောင်းလဲကာ သီဆိုတီးမှုတ်ကြရလေတော့သည်။ သတို့သမီးနှင့် သတို့သားတို့ လျှောက်သွားမည့် လမ်းပေါ်တွင် ဖြန့်ဖြူးကြိုရန်ဝယ်ယူထားသည့် ပန်းများမှာလည်း အလောင်းအနီးတွင် တည်ထားရသည့် ပန်ကုံးပန်းခွေများအဖြစ်သို့ ရောက်သွားကြရလေ၏။ သတို့သမီးနှင့် သတို့သားတို့အား လက်ထပ်ပေးရမည့် ဘုန်းတော်ကြီးမှာလည်း အလောင်းကိုမြှုပ်နှံရာ၌ သမ္မာကျမ်းစာဖတ်ရသည့် ဘုန်းတော်ကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်သွားတော့၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားရမည်ဖြစ်သော အစီအစဉ်တစ်ခုမပျက်သော်လည်း လက်ထပ်မင်္ဂလာအတွက် သွားကြရခြင်းမဟုတ်တော့ဘဲ ဖုတ်ကြဉ်းသဂြိုဟ်ရန်အတွက် သွားကြရခြင်းဖြစ်လေတော့၏။

သတင်းဆိုးများသည် သတင်းကောင်းများထက် လျင်မြန်စွာ ပြန့်နှံ့တတ်သော ထုံးစံရှိသည့်အတိုင်း ဘုန်းတော်ကြီးလောရင့်က ဂျူလီယက်၏ သေခြင်းမှာ တကယ်သေခြင်း မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားရန် ရိုမိယိုထံစေလွှတ်လိုက်သော စေတမန်မရောက်သေးမီ ဂျူလီယက်သေရှာပြီဟူသော သတင်း

သည် မင်တူဝါမြို့ရှိ ရိုမိယိုထံသို့ အလျှင်ရောက်သွားလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဂျူလီယက်အား ထည့်သွင်းထားသော မြေတိုက်တွင်းသို့ ရိုမိယိုသွားရောက် ခေါ်ယူရမည်ဟူသော စေတမန်၏စကားကို မကြားရမီ ဂျူလီယက်၏စာပဒသတင်းကို ရှေးဦးစွာကြားရလေတော့သည်။ ထိုသတင်းမကြားမီအချိန်၌ ရိုမိယိုမှာ မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့်မသိ အခါတိုင်းနှင့်မတူအောင် ကြည်ရွှင်ပေါ့ပါးလျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ အိပ်မက်မြင်မက်သေး၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ မိမိသေဆုံး၍ ဂျူလီယက်ရောက်လာပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းခြင်းတေ့ကာ အသက်ငွေ့မှတ်သွင်းလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မိမိပြန်ရှင်လာ၍ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လာသည်ဟု မြင်မက်လေ၏။ ဗာရွန်နာမြို့မှ လူတစ်ယောက်ရောက်လာသောအခါ မိမိမြင်မက်ထားသလို အိပ်မက်အတိုင်း သတင်းကောင်းပါလာလိမ့်မည်ဟု ရိုမိယိုမှတ်ထင်မိ၏။ သို့ရာတွင် အိပ်မက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။ ဂျူလီယက်သေဆုံးသည်ဟူသော သတင်းကိုကြားရသောအခါ ရိုမိယိုသည် ထိုည၌ပင် ဗာရွန်နာမြို့သို့သွား၍ ဂျူလီယက်၏ အလောင်းကိုကြည့်ရန် အကြံအစည်နှင့် ချက်ချင်းမြင်းပြင်စေ၏။ စိတ်ဒုက္ခရောက်သဖြင့် ကြိမ်ကြိရာ ကြိစည်တတ်သော လူများအဖို့မှာ မကောင်းသောစိတ်ကူးမျိုး ပေါ်ပေါက်တတ်သည့်အတိုင်း၊ ရိုမိယိုသည် မင်တူဝါမြို့ရှိ ဘယဆေးဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားဘူးခြင်းကို သတိရ၍ ဘယဆေးသည်၏ နံ့ချာသော အဝတ်အစားများကိုလည်းကောင်း၊ ညစ်ပတ်ပေရေသော ကြွက်လျှောက်များအပေါ်တွင် သေတ္တာလွတ်များ တင်ထားခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ တွေ့မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ဤလူကား စီးပွားရေးကြပ်တည်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိ၏။ ရိုမိယိုစိတ်ကူးမိသည်ကား မင်တူဝါမြို့ဥပဒေအရ မှာ အဆိပ်ရောင်းခြင်းသည် သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရသော ပြစ်မှုတစ်ခုဖြစ်သော်လည်း၊ ဤဆင်းရဲသော ဘယဆေးသည်သည် ဝယ်သူရှိက အဆိပ်ရောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိဘူး၏။ ယခုအချိန်တွင် ရိုမိယိုသည် ထိုစဉ်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော စိတ်ကူးကို သတိရ၍ ဘယဆေးဆိုင်သို့သွားပြီးလျှင်၊ ငွေအမြောက်အများပေးကာ အဆိပ်ရည်ကို ဝယ်ယူလေရာ၊ ထိုလူသည် ပထမတွင် ငြင်းဆန်သော်လည်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၏ သွေးဆောင်မှုကြောင့် ရိုမိယိုအလိုရှိသော အဆိပ်ရည်ကိုရောင်းလိုက်၏။ ဘယဆေးသည်က လူပေါင်းနှစ်ဆယ်၏ ခွန်အားမျိုးရှိသူပင်ဖြစ်စေ၊ ဤအဆိပ်ရည်ကို သောက်မိလျှင် ချက်ချင်းပင် သေနိုင်သည်ဟူ၍လည်း ပြောပြလိုက်၏။

ရိုမိယိုသည် အဆိပ်ရည်ကိုဝယ်၍ ဗာရွန်နာမြို့သို့ ထွက်လာခဲ့ရာ၊ သူ၏အကြံမှာ မိမိတွေ့လိုသော ဇနီးသည်ဂျူလီယက်၏ အလောင်းကိုအားရအောင် ကြည့်ပြီးနောက်၊ အဆိပ်ရည်ကိုသောက်၍ ဂျူလီယက်အနီးတွင် လဲ

သေရန်ဖြစ်လေသည်။ ရိုမိယိုသည် သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ဗာရွန်နာမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်၍ ကပူလက် အဆက်အနွယ်များ မြှုပ်နှံသည့် သင်းချိုင်းကို တွေ့အောင်ရှာလေ၏။ (၎င်းတိုင်းပြည်ရှိ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့၏ ထုံးစံမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဝင်းကြီးအတွင်း၌ သင်းချိုင်းတည်ထားကြသည်။) ရိုမိယိုသည် မှန်အိမ်တစ်လုံး၊ တူရွင်းတစ်ချောင်းနှင့် ဂဏန်းလက်မတစ်ချောင်းယူ၍ သင်းချိုင်းသို့သွားပြီးလျှင် တံခါးကန့်လန့်ကို လိန်ဖွင့်မည်ပြုဆဲတွင် လူတစ်ယောက် အသံဖြင့် “လူယုတ်မာ မွန်တေဂူ” ဟု ခေါ်လိုက်ကာ ယုတ်မာသောအလုပ်ကို မလုပ်ရန် တားဆီးလေ၏။ ထိုလူမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဂျူလီယက်နှင့် လက်ထပ်ရန် စီမံထားဘူးသည့် ပါရီပင်ဖြစ်ရာ ပါရီသည် ဤကာလ၌အချိန်၌ ဂျူလီယက်၏ သင်းချိုင်းမှာ ပန်းခွေများချ၍မယားလောင်း၏ အလောင်းအနီးတွင် ငိုကြွေးရန်ဖြစ်လေ၏။ ပါရီသည် ဂျူလီယက်၏အလောင်းနှင့် ပတ်သတ်၍ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ရိုမိယိုစိတ်ဝင်စားခြင်းရှိသည်ဟု မသိရသော်လည်း ရိုမိယိုကားမွန်တေဂူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကပူလက်အမျိုးအားလုံးကို ရန်သူဟူ၍ သဘောထားတတ်ကြောင်း သိရှိပြီးသည်ဖြစ်သည်နှင့် ကောင်းသောအကြံအစည်နှင့် လာရောက်ခြင်းမဟုတ်၊ ယုတ်မာသောအကြံဖြင့် လာရောက်ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု တွေးထင်လိုက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ပါရီက တံခါးကိုမဖွင့်ရန် ဒေါသနှင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် ရိုမိယိုမှာ ဗာရွန်နာမြို့ ဥပဒေအရ ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခြင်းခံရသည့် ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဗာရွန်နာမြို့တွင်း၌ တွေ့ရှိခဲ့လျှင် ကွပ်ညှပ်ခြင်းခံရမည် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိက သတင်းပေးလိုက်မည်ဟူ၍ လည်း ခြိမ်းခြောက်လေ၏။ ရိုမိယိုကမူ မိမိအားမနှောင့်ယှက်ရန် တောင်းပန်၍ တိုင်းဘောကဲ့သို့ မသေချင်ပါနဲ့ဟု ပြောပြီးလျှင် မိမိကို စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်ပါနှင့်ဟု ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ပါရီသည်ရိုမိယို၏ သတိပေးခြင်းကို လက်မခံဘဲ ရိုမိယိုအား ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် လက်ရဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားလေရာ ရိုမိယိုကလည်း ခုခံသဖြင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ကြ ၍ ပါရီကျဆုံးလေ၏။ ရိုမိယိုသည် မှန်အိမ်ကိုယူ၍ မိမိ၏လက်ချက်ဖြစ်သော သောလူမှာ မည်သူဖြစ်လေသနည်းဟု ကြည့်ရှုရာတွင်မှ ပါရီဖြစ်ကြောင်းသိရှိ လေ၏။ ရိုမိယိုသည် မင်တူဝါမြို့မှထွက်လာစဉ် လမ်းခရီး၌ ပါရီနှင့် ဂျူလီယက် တို့အကြောင်းကို ကြားခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ကံတူအကျိုးပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့ကာ ပါရီ၏လက်ကိုဆုပ်ကိုင်လျက် ဂျူလီယက်နှင့်ယှဉ်ကာ မြှုပ်နှံပေးမည် အကြံနှင့် မြေတိုက်ခန်းကိုဖွင့်လေ၏။ ဂျူလီယက်၏အလောင်းမှာ သေပြီဟုဆိုရသော်လည်း အသက်ရှင်လျက် ရှိစဉ်အခါကအတိုင်း တစ်စုံတစ်ရာပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ အလွန်တရာချောမောလျက်ပင် ရှိလေရာ သေမင်း

သည် အကြံအစည်တစ်မျိုးနှင့် ဂျူလီယက်ကို ခေါ်ဆောင်သွားသည်ဟူ၍ပင် ထင်ရလောက်ပေ၏။ ဂျူလီယက်မှာ အဆိပ်ရည်ကိုသောက်ပြီးနောက် အိပ်မောကျလျက် ရှိခြင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း လတ်ဆတ်ကြည်လင်သော မျက်နှာရှိလေ၏။ ဂျူလီယက်အနီး၌ကား တိုင်းဘော၏ သွေးစွန်းသော အလောင်းရှိလေ၏။ ရိုမီယိုသည် တိုင်းဘော၏အလောင်းကို မြင်ရသောအခါ မိမိအားခွင့်လွတ်ရန်တောင်းပန်၍ ဂျူလီယက်ကို အကြောင်းပြုပြီး 'ယောက်ဖ' ဟူ၍ ကြင်နာစွာ ခေါ်မိသေး၏။

ရိုမီယိုသည် ဂျူလီယက်၏ အလောင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းခြင်းထိကာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဘယဆေးသည်ထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သော အဆိပ်ရည်ကို သောက်လိုက်ရာ ဂျူလီယက်သောက်ခဲ့သော အဆိပ်မျိုးမဟုတ်သောကြောင့် မကြာမီအတွင်း အဟုတ်တကယ် သေဆုံးလေ၏။ ဂျူလီယက်မှာမူ အဆိပ်ငွေ့ပြေပျောက်လုနီးပြီဖြစ်၍ နစ်မြောရာမှနိုးလာပြီးလျှင် ရိုမီယိုအား အချိန်မှီအောင် မလာရောက်လေသလောဟု အပြစ်ပြောမည်ပြုနေသေး၏။

ဤအချိန်မှာကား ဘုန်းတော်ကြီးက နစ်မြောရာမှ လည်လာလိမ့်မည်ဟု ပြောထားသော အချိန်ပင်ဖြစ်လေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည်လည်း မင်တူဝါမြို့ရှိ ရိုမီယိုထံသို့ ရေးသားပေးပို့လိုက်သော စာများသည်ရိုမီယိုလက်သို့ အချိန်မှီမရောက်ကြောင်းကို သိရှိရ၍ မှန်အိမ်နှင့်ပုဆိန်တစ်လက်ကို ဆောင်ယူကာ ဂျူလီယက်အား မြေတိုက်ခန်းမှ ထုတ်ပေးရန် လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် မြေတိုက်အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ မီးရောင်လင်းလျက်ရှိသည်ပြင် ဓါးများ၊ သွေးစက်များကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩလျက်ရှိလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဖြစ်ပျက်ခြင်းရာကို မတွေးတောတတ်ဘဲ အံ့အားသင့်လျက်ရှိစဉ် ဂျူလီယက်သည် နစ်မြောရာမှ သတိရလာ၍ ဘုန်းတော်ကြီးကိုမြင်လိုက်ရသည်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်မိမိတို့ ပြုလုပ်ထားခဲ့သော အစီအစဉ်ကို သတိရသည်နှင့် ရိုမီယိုဘယ်မှာနည်းဟု မေးလိုက်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အသံတစ်ခုကြားရသည်နှင့် ဂျူလီယက်အား မြေတိုက်ခန်းထဲမှ ခေါ်လေရာ စင်စစ်သော်ကား ဘုရားသခင်သည် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဂျူလီယက်တို့၏ ကြိုတင်စီမံထားသော အစီအစဉ်ကို ဖျက်ဆီးလိုက်လေသည်။ ထိုခဏ၌ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သင်းချိုင်းတွင်းသို့လူများဝင်လာကြသည့် အသံများကိုကြားရ၍ ထိတ်လန့်သည်နှင့် ထွက်ပြေးခဲ့လေသည်။ ဂျူလီယက်သည် ရိုမီယို၏ လက်ထဲ၌ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် အဆိပ်ခွက်ကို မြင်လိုက်သောအခါ ရိုမီယိုသေခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှန်ကို ရိပ်မိ၍ အဆိပ်ခွက်ထဲ၌ အဆိပ်အကပ်အသပ်ကျန်ခဲ့သေးလျှင် သောက်မည်ကြံသော်လည်း အဆိပ်မကျန်တော့သည်နှင့် ရို

မိယို၏ နှုတ်ခမ်းများ၌ အဆိပ်အကပ်အသပ် ကျန်လိမ့်ဦးမည်ဟု အောက်မေ့ကာ ပူဇွေးလျက်ပင်ရှိသေးသော ရိုမိယို၏အလောင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းချင်းထိလိုက်သေး၏။ ထိုအခိုက်တွင် လူသံများချဉ်းကပ်လာသည်ကို ကြားရသည်နှင့် ဂျူလီယက်သည် မိမိဆောင်ထားသော ဓါးမြှောင်ကိုထုတ်ယူ၍ ရင်ပတ်ကိုထိုးစိုက်ပြီးလျှင်၊ ရိုမိယိုနှင့် အလောင်းချင်းယှဉ်ကာ သေလိုက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ကင်းစောင့်များသည် သင်းချိုင်းဆီသို့လာလျက်ရှိကြလေသည်။ ပါရီ၏ တပည့်တစ်ယောက်သည် မိမိ၏သခင်နှင့် ရိုမိယိုတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြခြင်းကိုမြင်ရ၍ အလန့်တကြားဟစ်အော်လိုက်ရာတွင် မြို့သူမြို့သားများနိုးလာကြ၍ လမ်းများပေါ်၌လျှောက်ကာ “ပါရီ” “ရိုမိယို” “ဂျူလီယက်” ဟူသော နာမည်များကို ကြွေးကြော်ကာ ဆူညံစွာရှိနေကြလေ၏။ ထိုသူတို့သည် ဖြစ်ပျက်ချင်းရာကို စုံလင်စွာမသိရဘဲ အရမ်းမဲ့ဟစ်အော်လျက်ရှိကြရာ သူဌေးကြီးမွန်တေဂူနှင့် သူဌေးကြီးကပူလက်တို့သည်လည်း အိပ်ယာမှထလာကြ၍ မင်းသားကြီးနှင့်အတူ ဆူညံခြင်း၏အကြောင်းအရင်းကို စုံစမ်းရန်ထွက်လာကြလေ၏။ ကင်းစောင့်များသည် သုဿန်ထဲမှ တုန်တုန်ရီရီနှင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကာ ထွက်ပြေးလာသော ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် တွေ့၍ ဖမ်းဆီးထားလိုက်ကြ၏။ မြို့သူမြို့သား အမြောက်အများတို့သည် ကပူလက်အမျိုးတို့၏ သင်းချိုင်းအနီး၌ စုရုံးလျက်ရှိကြရာတွင် မင်းသားကြီးသည် ဘုန်းတော်ကြီးအား ဖြစ်ပျက်ချင်းရာကို ပြောပြပါရန်တောင်းခံလေ၏။

ဤတွင်မှ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူဌေးကြီးနှစ်ဦးတို့၏ ရှေ့မှောက်တွင် ရိုမိယိုနှင့် ဂျူလီယက်တို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏လက်ထပ်ရေးကိစ္စ၌ မိမိဆောင်ရွက်ခဲ့ရပုံကိုလည်းကောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ လက်ထပ်ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မွန်တေဂူအမျိုးနှင့် ကပူလက်အမျိုးတို့ ရန်စဲသွားလိုက်မည်ဟု မိမိမျှော်လင့်ခဲ့ပုံကိုလည်းကောင်း၊ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာပြောပြလေ၏။ ယခုသေဆုံးလျက်ရှိသော ရိုမိယိုမှာ ဂျူလီယက်၏ခင်ပွန်းဖြစ်၍၊ ဂျူလီယက်သည်လည်း ရိုမိယို၏ သစ္စာရှိသောမယားဖြစ်ကြောင်း၊ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ လက်ထပ်သည့်အကြောင်းကို မိမိက ဖော်ထုတ်ပြောပြရန် အခွင့်ကောင်းစောင့်လျက်ရှိစဉ် ဂျူလီယက်ကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ စီမံကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ ဂျူလီယက်သည်လည်း တစ်ကြိမ်လက်ထပ်ပြီးဖြစ်၍ ဒုတိယအကြိမ်ထပ်မံ လက်ထပ်ရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် (မိမိက အကြံပေးသည့်အတိုင်း) အိပ်ဆေးကို မျှီလိုက်သဖြင့် လူအားလုံးကသေပြီဟု ထင်မှတ်ကြကြောင်း၊ ဤအတောအတွင်း ရိုမိယိုထံသို့ စာရေး၍ အိပ်ဆေးအာနိသင်ပြယ်သောအခါတွင် ဂျူလီယက်ကို ခေါ်ထုတ်သွားရန် မှာကြားလိုက်ကြောင်း၊ ၎င်းစာကိုရိုမိယိုမရရှိဘဲ အလွဲလွဲ

အချော်ချော် ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း၊ စသည်များဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးက ပြောပြလေ၏။
 ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရိုမိယိုတို့၏အဖြစ်အပျက်ကို ဤမျှထက်ပို၍ မသိဘဲ မိမိ
 သိသလောက် အထက်ပါအတိုင်း ပြောပြပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ဂျူလီယက်
 အား မြေတိုက်ခန်းထဲမှ ခေါ်ဆောင်သွားရန်မိမိလာရောက်ရာတွင် ပါရီနှင့်
 ရိုမိယိုတို့၏ အလောင်းများကို အံ့ဩစွာတွေ့ရှိရကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ဤနေ
 ရာတွင် ၎င်းကိုဇာတ်လမ်း ဆက်လက်ပြောပြသူမှာ ပါရီ၏တပည့်ဖြစ်လေရာ
 ထိုသူကပါရီနှင့် ရိုမိယိုတို့တိုက်ပွဲဖြစ်ကြခြင်းကို မိမိမြင်ရကြောင်းပြောပြလေ၏။
 ၎င်းနောက် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ဖြည့်စွက်ပြောပြသူမှာ ရိုမိယို၏တပည့် ဖြစ်
 လေရာ ထိုသူက ရိုမိယိုသည် ဘခင်သူဌေးကြီးထံသို့ ပေးရန်ဖြစ်သောစာများ
 ကို မိမိ၏လက်ဝယ်သို့ အပ်နှံထားခဲ့ကြောင်း။ ၎င်းစာများကို ရိုမိယိုသေဆုံးသော
 အခါတွင် ဘခင်သူဌေးကြီးလက်သို့ ပေးအပ်ရန် ရိုမိယိုကမှာထားခဲ့ကြောင်း။
 ၎င်းစာများ၌ ဂျူလီယက်နှင့် မိမိလက်ထပ်ပြီးကြောင်းကို ဝန်ခံ၍ မိခင်ဘခင်
 တို့က အပြစ်မှ ချမ်းသာပေးကြပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်သည့်အပြင် ဘယ
 ဆေးသည်တစ်ဦးထံမှ အဆိပ်ရည်ဝယ်ယူကြောင်းကို ဝန်ခံ၍ ဂျူလီယက်နှင့်
 အလောင်းချင်းယှဉ်ကာ သေတော့မည့် အကြံအစည်နှင့် ဗာရွန်နာမြို့သို့ ပြန်
 လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းများ ရေးသားပါရှိလေသည်။ အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်
 များကို ဆက်စပ်ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ရိုမိယို၊ ဂျူလီယက်နှင့်
 ပါရီတို့ သေဆုံးခြင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သတ်၍ ငြိစွန်းခြင်းမရှိကြောင်း ထင်ရှား
 သည်ဖြစ်ရာ ၎င်း၏ တာဝန်မှာ ရိုမိယိုနှင့် ဂျူလီယက်တို့ ပြန်လည်ပေါင်းစည်း
 မိဖို့ စေတနာကောင်းဖြင့် အကြံဉာဏ်ထုတ်ခဲ့ခြင်း မျှသာဖြစ်လေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးတို့ ပြောကြသည့် အကြောင်းချင်းရာများကို ကြားနာ
 ရပြီးသည့်နောက်မင်းသားကြီးသည် မွန်တေဂူနှင့် ကပူလက်တို့ဘက်သို့လှည့်
 လျက် ၎င်းတို့၏ ကြမ်းကြုတ်၍ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းအတွက်
 အပြစ်တင်ပြီးလျှင် ၎င်းတို့၏မိုက်မဲခြင်းအတွက် ဘုရားသခင်၏ ထူးဆန်းစွာ
 ဒဏ်ခတ်တော်မူခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုညွှန်ပြလေ၏။ ဤတွင် ငြိုးသူရန်ဘက်
 များ ဖြစ်ခဲ့ကြဘူးသော သူဌေးကြီးနှစ်ဦးတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
 ပြေပျောက်၍၊ မိမိတို့၏ ရန်ငြိုးကို သားနှင့်သမီးတို့၏အလောင်းများနှင့်အတူ
 မြှုပ်နှံလိုက်ကြဖို့ သဘောတူညီကြလေ၏။ ၎င်းနောက် ကပူလက်သည် မွန်တေ
 ဂူ၏လက်ကိုကိုင်ဆွဲလျက်၊ မိမိတို့၏သားနှင့်သမီးတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြခြင်းကို အ
 သိအမှတ်ပြုသည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် “နောင်တော်ကြီး” ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်လေ၏။
 မွန်တေဂူကမူ ချွေးမဂျူလီယက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း ရွှေဖြင့်ရုပ်ထုပြုလုပ်ပါ
 မည်ဟု ကတိပေးပြီးလျှင်၊ ဗာရွန်နာတစ်မြို့လုံးတွင် ဂျူလီယက်၏ရွှေသားရုပ်

ထုထက် အချိုးကျသူ မရှိနိုင်လောက်အောင် ပထမတန်းပန်းပုဆရာ၏ လက်ရာ ဖြင့် ထုလုပ်ပါစေမည်ဟု ပြောလေ၏။ ဤတွင်ကပူလက်ကလည်း ရိုမိယို၏ပုံ သဏ္ဍာန်ကို ရွှေသားဖြင့် ထုလုပ်ရန် မိမိကတာဝန်ယူပါသည်ဟု ပြောလေ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် သူငွေကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် အချိန်လွန်သောအခါမှ တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယဉ်ကျေးမှု ယှဉ်ပြိုင်လျက်ရှိလေတော့၏။ ထိုသူနှစ် ဦးတို့၏ အကြိတ်အခဲမကြေနိုင်သည့် ရန်ငြိုးသည်ကား၊ မိမိတို့၏ သားနှင့်သမီး တို့၏ အသက်ဆုံးရှုံးခြင်းအားဖြင့်သာလျှင်၊ ပျောက်ပြယ်အောင် ကုစားနိုင်ပေ တော့သည်ဟု ဆိုရန်ရှိပေတော့သတည်း။

သွေးသောက်၊ အမှတ် (၁၇၀)၊ မတ်လ၊ ၁၉၆၀ ခုနှစ်။

mgyc.com

mgyc.com

ကာလဝိပါက် နောက်ပိုးတက်

တစ်ရံရောအခါ ဝိယာနာမြို့တော်၌ အလွန်တရာ စိတ်သဘော နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မြို့စားကြီးတစ်ပါး အုပ်ချုပ်စိုးစံလျက်ရှိရာ မြို့သူမြို့သား အချို့တို့သည် မြို့စားကြီး၏ စိတ်နှလုံးကောင်းခြင်းကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဥပဒေများကို ချိုးဖောက်ကြသော်လည်း မြို့စားကြီးသည် အရေးမယူဘဲ နေခဲ့၏။ ဥပဒေများအနက် တစ်ခုသော ဥပဒေမှာ မြို့စားကြီး၏ နန်းသက်တစ်ခုလုံးတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အရေးယူခြင်းမရှိခဲ့ဘူးသည့် အတွက်ကြောင့် လူအများတို့သည် ဥပဒေတည်ရှိခြင်းကိုပင် မေ့လျော့လျက်ရှိကြ၏။

၎င်းဥပဒေမှာကား အကြင်ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ဇနီးမဟုတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းဖက်နေထိုင်ခဲ့လျှင် သေဒဏ်ပေးရမည်ဟူသော ဥပဒေပင်ဖြစ်လေသည်။ အချို့ယောက်ျားများသည် မြို့စားကြီး၏ သဘောကောင်းမှုကြောင့် ၎င်းဥပဒေရှိသည်ဟူ၍ပင် အမှတ်မထားကြတော့ဘဲ သူ-ငါကစ ချိုးဖောက်ကြသည်တွင် လက်ထပ်မင်္ဂလာဆိုင်ရာ စည်းကမ်းများ ပျက်ပြယ်၍ သမီးရှင်များက မိမိတို့၏သမီးများမှာ လူညစ်များ၏ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ခြင်း ခံရ၍ မိဘများကိုစွန့်ပစ်ကာ အပျော်မယားများအဖြစ်နှင့် နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်းများနှင့် ဘုရင်ထံသို့ လျှောက်ထားတိုင်တမ်းကြလေ၏။

.သဘောကောင်းလှသော မြို့စားကြီးသည် မြို့သူမြို့သား ယောက်ျားများ၏ ဆိုးညစ်ကြခြင်းများကို ကြားသိရ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသော်လည်း

ရိုတ်တရက် အရေးယူအပြစ်ပေးလိုက်ပါက သဘောကောင်းသော မြို့စားကြီး အဖြစ်နှင့် ချစ်ခင်လာခဲ့ကြရာမှ ရက်စက်သော မြို့စားကြီးအဖြစ်နှင့် မုန်းတီး သွားကြမည့် အရေးကို တွေးတောစိုးရိမ်မိ၏။ သို့ဖြစ်၍ မြို့စားကြီး စိတ်ကူးမိ သည်မှာ မိမိ၏နေရာတွင် ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် ထားခဲ့၍မိမိကိုယ်တိုင် တိမ်းရှောင်နေပြီးလျှင် ဆိုးညစ်သော ယောက်ျားများအား ဥပဒေအလျောက် အရေးယူရစေသော မိမိအပေါ်၌ လူအများက မုန်းတီးခြင်းသက်သာရာ ရလိမ့် မည်ဟု အကြံဖြစ်လေ၏။

အိန်ဂျလိုဆိုသူမှာ ဝိယာနာမြို့တွင် သိက္ခာသမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသည့် သူတော်ကောင်းကြီး တစ်ယောက်ဟူ၍ နာမည်ကြီးလျက်ရှိရာ မြို့စားသည် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား မိမိ၏ကိုယ်စားအဖြစ်နှင့် တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်ရန် ရွေးချယ် လေ၏။ မြို့စားသည် မိမိ၏အကြံအစည်ကို ဝန်ကြီးချုပ် အံ့စ်ကေလက်အား ပြောပြသောအခါ ဝန်ကြီးချုပ်က “ဝိယာနာမြို့၌ ဤမျှလောက် ကြီးလေးသော တာဝန်ကို ကျေလည်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ရှိခဲ့လျှင် ထိုသူမှာ အိန်ဂျလိုပင်ဖြစ်ပါသည်” ဟု တင်လျှောက်လေ၏။ နောက်ဆုံး၌ မြို့စားသည် ပိုလန်ပြည်သို့ ခရီးထွက်တော်မူမည်ဟု ကြေငြာပြီးလျှင် အိန်ဂျလိုအား ကိုယ်စား လှယ်အဖြစ်နှင့် ခန့်ထားခဲ့လေ၏။ စင်စစ်မှာကား မြို့စားသည် ဝိယာနာမြို့မှ ထွက်ခွာသော်လည်း မကြာမီ ဘုန်းတော်ကြီးအသွင်နှင့် တိတ်တဆိတ်ပြန်လာ ၍ “သူတော်ကောင်း”ဟု နာမည်ကြီးသည့် အိန်ဂျလို၏ အုပ်ချုပ်ပုံကို စောင့် ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

အိန်ဂျလိုသည် မြို့တော်ကို ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နှင့် အုပ်ချုပ်လျက် ရှိခိုက်တွင် ကလော်ဒီယိုအမည်ရှိ လူကုန်တစ်ယောက်သည် အမျိုးသမီးတစ် ယောက်အား မိဘများထံမှ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ (လက်မထပ်ဘဲ) ပေါင်း သင်းနေထိုင်လျက်ရှိရာ၊ မြို့စားကြီး၏ ကိုယ်စားလှယ်တော် အိန်ဂျလိုသည် ကလော်ဒီယိုအား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်၍ တရားဥပဒေအရ ဦးခေါင်းဖြတ်၍ သတ်ရန်အမိန့်ပေးလေ၏။ မြို့သူမြို့သားများသည် ကလော်ဒီယို၏ အမှု၌ အ ကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားခြင်း ရှိကြသည့်အလျောက် ချမ်းသာပေးရန် လျှောက် ထားအသနားခံကြလေရာ အမတ်ချုပ်ကြီး အံ့စ်ကေလက်ကိုယ်တိုင်က ကိုယ်စား လှယ်တော်ကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကလော်ဒီယို၏ဘခင်မှာ မိမိနှင့်ခင်မင်ရင်းနှီး သည့် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသောကြောင့် ထိုလူ ကြီး၏ မျက်နှာကို ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့် ကလော်ဒီယိုအား အပြစ်မှချမ်းသာ ပေးပါရန် အသနားခံလေ၏။ သို့ရာတွင် အိန်ဂျလိုကမူ တရားဥပဒေဟူသည် မှာ “စာခြောက်ရုပ်” ကဲ့သို့သဘောမထားသင့်ကြောင်း၊ စာများအား ခြောက်

လှန်ရန်အတွက် ပြုလုပ်ထားသော “စာခြောက်ရုပ်”မှာ ဘာမျှမလုပ်တတ်ကြကြောင်းကို စာကလေးများ သိရှိကြသောအခါ ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ဦးခေါင်းပေါ်၌ တက်၍နားတတ်သည့်နည်းတူ ဥပဒေတစ်ခု ပြုလုပ်ပြီးနောက် ၎င်းအားအရေးယူ အပြစ်ပေးခြင်း မရှိခဲ့လျှင် လူသူလေးပါးလေးစားခြင်း မရှိတော့ဘဲ အချည်းအနီး ဖြစ်သွားနိုင်သောကြောင့် ဥပဒေအတိုင်း သေဒဏ်ပေးရမည်ဟု ပြန်ပြော၏။

ကလော်ဒီယို၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော လူစီယိုသည် ကလော်ဒီယိုနှင့်တွေ့ရန် အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ဝင်လာလေရာ၊ ကလော်ဒီယိုက “ကျုပ်အတွက် ကိစ္စတစ်ခု ဆောင်ရွက်ပေးစမ်းပါ သူငယ်ချင်း၊ ကျုပ်နှမ အစ်ဇာဘဲလ်ဟာ ဒီကနေ့ စိန်ကလဲယား သီလရှင်ကျောင်းမှာ သီလရှင်ပြုပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြပြီး ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး အိန်ဂျလိုထံသို့ သူကိုယ်တိုင်သွားပြီး အသနားခံပေးပါလို့ တိုက်တွန်းပေးပါသူငယ်ချင်း၊ ကျုပ်နှမ အစ်ဇာဘဲလ်ဟာ ချေခံစွာပြောတတ်သူ ဖြစ်လို့မို့ သူကိုယ်တိုင် အသနားခံလျှင်တော့ ငြင်းပယ်နိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ယုံကြည်ပါတယ်။ တစ်ကြောင်းကလဲ လူဆိုတာမျိုးဟာ ငယ်ရွယ်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ အသနားခံတဲ့အခါမှာ ငြင်းပယ်ဖို့ ခဲယဉ်းတတ်ပါတယ်. . . ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်နှမအစ်ဇာဘဲလ်ထံ ချက်ချင်းသွားပြီး ပြောပေးစမ်းပါ သူငယ်ချင်း” ဟု တောင်းပန်လေ၏။

သီလရှင်ကျောင်းများ၏ စည်းကမ်းဥပဒေအရမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သီလရှင်ပြုလိုသောအခါတွင် ကျောင်းသို့ဝင်၍ အစမ်းသဘောဖြင့် အချိန်အတန်ကြာ ဩဝါဒခံယူလေရာ ကျေနပ်လောက်သောအခါမှ သီလရှင်ပြုရသော ထုံးစံရှိ၏။ ကလော်ဒီယို၏ နှမအစ်ဇာဘဲလ်မှာလည်း ထိုနေ့တွင် သီလရှင်ကျောင်းသို့ဝင်၍ သီလရှင်ပြုပေးရန်အတွက် “ပညာသင်” အဖြစ်နှင့် ဩဝါဒခံယူရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ အစ်ဇာဘဲလ်သည် ကျောင်းထဲတွင် သီလရှင်ကြီးတစ်ပါးထံမှ ဥပဒေစည်းကမ်းများကို စုံစမ်းမေးမြန်းလျက်ရှိစဉ် ကလော်ဒီယို၏ သူငယ်ချင်းလူစီယိုသည် သီလရှင်ကျောင်းတံခါး အနီးမှရပ်လျက် “ဤကျောင်း၌ ငြိမ်းချမ်းခြင်းတည်ပါစေသတည်း” ဟု ထုံးစံအတိုင်း ရွတ်ဆိုလိုက်ရာ အစ်ဇာဘဲလ်က “အပြင်မှာ ဘယ်သူလဲ”ဟု မေးလိုက်၏။

သီလရှင်ကြီး “ယောက်ျားသံနဲ့တူတယ်. . . ချစ်သမီး အစ်ဇာဘဲလ်. . . ညည်းသွားပြီးစုံစမ်းချေညည်းကတော့ သီလရှင်မဖြစ်သေးလို့သွားခွင့်ရှိတယ်။ ငါကတော့ သွားခွင့်မရှိဘူး၊ ညည်းလဲဘဲ သီလရှင်ဖြစ်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့

မယ် တော်သီလရှင်ကြီး ရှေ့မှတစ်ပါး ယောက်ျားများနဲ့ စကားပြောခွင့်မရှိဘူး၊ စကားပြောတဲ့အခါမှာလည်း မျက်နှာဖုံးအဝတ်ဖုံးထားရမယ်၊ မျက်နှာကို မမြင်စေရဘူး၊ မျက်နှာမှာ မျက်နှာဖုံးမရှိလျှင်လည်း လုံးဝစကားပြောခွင့် မရှိဘူး နားလည်လား”

အစ်ဇာဘဲလ် “ဒီပြင်အခွင့်အရေးများကော မရှိဘူးလားမယ်တော်” သီလရှင်ကြီး “ဒီလောက်အခွင့်အရေးရလျှင် မတော်သေးဘူးလားသ မီးရယ်”

အစ်ဇာဘဲလ် “အခွင့်အရေးလိုချင်လို့ မေးခြင်းမဟုတ်ပါဘူး မယ် ခတော်... ဒီထက်ကြပ်တည်းတဲ့ စည်းကမ်းတွေ ရှိစေချင်လို့ မေးခြင်းဖြစ်ပါ ဘယ်”

ထိုခဏ၌ ကျောင်းအပြင်ဘက်မှ ခေါ်လျက်ရှိသော လူစီယို၏အသံ ကို ကြားကြရပြန်၏။

သီလရှင်ကြီး “ဟော... နေပြန်ပြီ၊ သွားတွေ့လိုက်ပါသမီးရယ်” အစ်ဇာဘဲလ်သည် ကျောင်းအပြင်သို့ ထွက်လာ၍ လူစီယိုက သီလ ရှင်ကျောင်း ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်ရာတွင်...

အစ်ဇာဘဲလ် “ငြိမ်းချမ်းခြင်းနှင့် တိုးတက်ကြီးပွားခြင်း တည်ပါစေ၊ ရှင်ဘယ်သူလဲ”

လူစီယို(ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသော အမူအယာနှင့်) “ကလော်ဒီယိုရဲ့နမ အစ်ဇာဘဲလ်နဲ့ တွေ့ပါရစေခင်ဗျာ... ကလော်ဒီယိုဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ”

ဘဲလ် “ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်နေတာလဲရှင်... ကျွန်မက ကလော်ဒီယို ရဲ့နမ အစ်ဇာဘဲလ်ပါဘဲ”

ယို “ကလော်ဒီယို အဖမ်းခံရလို့ ထောင်ထဲရောက်နေပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဘဲလ် “ဪ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ... ဘာအမှုနဲ့ ထောင်ထဲရောက် ရတာလဲရှင်”

ထိုအခါ လူစီယိုသည် ကလော်ဒီယို၏ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေ ၏။

ဘဲလ် “ဪ... တန်တော့ ကျွန်မညီမကလေး ဂျူလီယက်နဲ့ မှတ် တယ်”

စင်စစ်မှာ အစ်ဇာဘဲလ်နှင့် ဂျူလီယက်တို့သည် ဆွေမျိုးမတော်စပ် ကြသော်လည်း ကျောင်းနေဘက် ယူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြ၍ အလွန်တရာ ချစ်ခင်ကြင်နာကြသည့် အတွက်ကြောင့် “ညီမလေး”ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်လေ သည်။ အစ်ဇာဘဲလ်သည် ဂျူလီယက်နှင့် ကလော်ဒီယိုတို့ ချစ်ကြိုက်ကြခြင်းအ

ကြောင်းကိုလည်း သိပြီးဖြစ်၍ ကလော်ဒီယိုသွေးဆောင်ရာသို့ ဂျူလီယက် ပါ သွားခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်ဟု တွေးမိလေ၏။

ယို “မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဂျူလီယက်နဲ့ပါဘဲ”

ဘဲလ် “ဒီလိုဆိုလဲ ကလော်ဒီယိုက ဂျူလီယက်ကို လက်ထပ်ယူလိုက် ရုံပေါ့ရှင်”

ယို “ဒီလောက်မလွယ်လှဘူး ခင်ဗျာ၊ ကလော်ဒီယိုကတော့ လက်ထပ် ယူလိုက်ချင်တာပေါ့. . . နို့ပေမယ့် မြို့စားကြီးကိုယ်စားလှယ် အုပ်ချုပ်တဲ့ အိန် ဂျလိုက ဥပဒေ ဖောက်ဖျက်ရမလားဆိုပြီး ကလော်ဒီယိုကို သေဒဏ်ပေးဖို့ အမိန့်ချထားပါတယ်. . . ယခု ကျွန်တော်လာရောက်ရတဲ့ ကိစ္စကတော့ အိန် ဂျလိုထံ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်သွားပြီး သူ့အတွက် အသနားခံပေးပါလို့ ကလော်ဒီ ယိုက ပြောခိုင်းလိုက်လို့ပါဘဲ. . . ခင်ဗျားပြောပေးလျှင်တော့ အိန်ဂျလိုနားဝင် ကောင်းပါရဲ့လို့ ကလော်ဒီယိုက မျှော်လင့်နေပါတယ်”

ဘဲလ် “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရှင်. . . အိန်ဂျလိုနားဝင်အောင် ပြောတတ်ဖို့ ရာ ကျွန်မမှာဘာများ အစွမ်းရှိလို့လဲရှင်”

ယို “ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်မသေးပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ အိန်ဂျလိုကို ခင်ဗျား ပြောလျှင်ရနိုင်ပါတယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးဟာ မိန်းမပျိုကလေးများက ငိုကာ ယိုကာနဲ့ ဒူးထောက်ပြီး တိုးလျှိုးတောင်းပန် အသနားခံတဲ့ အခါကျလျှင် လိုက် လျောတတ်ပါတယ်၊မောင်ကြီးတစ်ယောက်အတွက် ကြိုးစားပေးဖို့ ကျွန်တော်က ကူညီပြီးတိုက်တွန်းပါရစေဗျာ”

ဘဲလ် “ကိုင်း. . . ဒီလိုဆို ကျွန်မကြိုးစားပေးရတာပေါ့ရှင်. . . သီလ ရှင်ကြီးကို အကျိုးကကြောင်းပြောပြပြီး အိန်ဂျလိုဆီကို ကျွန်မသွားပါ့မယ်. . . မောင်ကြီးကိုလည်း ပြောထားလိုက်ပါတော့. . . ဒီကနေည စကားပြန်ပါ့မယ် လို့. . . နော်ရှင်”

အစ်ဇာဘဲလ်သည် နန်းတော်သို့ဝင်၍ အိန်ဂျလိုရှေ့မှောက်၌ ဒူး ထောက်ကာ အသနားခံသည်မှာ. . .

ဘဲလ် “ကျွန်တော်မျိုးမ လျှောက်ထားရန်ရှိလို့မို့ ခွင့်ပြုတော်မူပါ မြို့ စားကြီးဘုရား”

လို “ဘာများလျှောက်ထားရန် ရှိသလဲ. . . မိန်းကလေး လျှောက်ထား စေဗျာ”

ဤတွင် အစ်ဇာဘဲလ်သည် မောင်ကြီးကလော်ဒီယိုအတွက် ကရုနာ သက်လောက်သော စကားလုံးများဖြင့် စိကာပတ်ကုံး တင်လျှောက်ကာ အ သက်မှ ချမ်းသာပေးပါရန် အသနားခံလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ အိန်ဂျလိုက. . .

mg y o e . c လို့ “မဖြစ်နိုင်ဘူးမိန်းကလေး၊ ကလော်ဒီယိုကို အဆုံးစီရင်ဖို့ အမိန့် ပေးပြီးပြီ၊ သေဖို့ဘဲရှိတယ်”

ဘဲလ် “အောင်မယ်မင်း... ရက်စက်လိုက်တဲ့ ဥပဒေကြီးဟဲ့နော်... မောင်ကြီးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရတော့မှာပါတကား၊ မြို့စားကြီးသာ ဂုဏ်သိက္ခာ မပျက်အောင်နေနိုင်ပါစေတော်”

ယင်းသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် အစ်ဇာဘဲလ်သည် မြို့စားကြီး၏ရှေ့ မှောက်မှ ထွက်ခွာမည်ပြုလေရာ အတူလိုက်ပါလာသော လူစီယိုက... :

ယို “သည်လောက်လွယ်လွယ်နဲ့ လက်မလျှော့ပါနဲ့ အစ်ဇာဘဲလ်၊ သည်တစ်ခါထပ်ဝင်ပြီး သူ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်၊ ရှိုက်ကြီးတင်နေဦး၊ သူ့အဝတ်ကို ကိုင်ဆွဲပြီး မနေမနား အသနားခံပါမှပေါ့၊ အေးစက်စက်ကြီး တောင်းပန်လို့ ဘယ်မှာရမလဲ... မောင်ကြီးတစ်ယောက်လုံးရဲ့ အသက်ကို ချမ်းသာပေးဖို့ အသနားခံရာမှာ အပ်တစ်ချောင်း တောင်းတာမျိုးလို အေးအေးစက်စက် လုပ် လို့ ရနိုင်ပါ့မလား... ”ဟု ပြောကာ တိုက်တွန်းလေ၏။

ထိုအခါ အစ်ဇာဘဲလ်သည် အိန်ဂျလိုထံသို့ တစ်ဖန်ပြန်ဝင်၍ လူစီ ယိုပြောသည့်အတိုင်း ငိုကြွေးကာပူဆာလျက် ထပ်လောင်းအသနားခံပြန်လေရာ အိန်ဂျလိုက...

လို့ “အမိန့်ချပြီးပြီ မိန်းကလေး၊ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး နောက်ကျနေပြီ”

ဘဲလ် “နောက်ကျတယ်ဆိုတာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး မြို့စားကြီး၊ စကား ဆိုတာ တစ်ကြိမ်ပြောပြီး ပြန်နှုတ်ချင်လဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ရှင်ဘုရင်များမှာ သရဖူဟာ တင့်တယ်သလို ထို့ထက်မက ကရုဏာသဘောဟာ အဆပေါင်းများ စွာ တင့်တယ်စေနိုင်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်မရဲ့ မောင်ကြီးအပေါ်မှာ ကရုဏာထားပြီး...”

လို့ “တော်လောက်ပါပြီ မိန်းကလေးရယ် ပြန်ပါတော့”

သို့ရာတွင်အစ်ဇာဘဲလ်သည် လက်မလျှော့သေးဘဲ၊ ဆက်လက်၍ တင်လျှောက်ပြန်၏။

ဘဲလ် “ကျွန်တော်မရဲ့မောင်ကြီးဟာ မြို့စားကြီးရဲ့ နေရာမှာရှိနေပြီး၊ မြို့စားကြီးက မောင်ကြီးရဲ့နေရာမှာ ရောက်နေလို့ မောင်ကြီးမှားခဲ့သလို မြို့ စားကြီး မှားလို့ရှိလျှင် မောင်ကြီးကတော့ မြို့စားကြီးကို ချမ်းသာပေးမှာ ဧကန် ဖြစ်ပါတယ်။ မြို့စားကြီးလိုတော့ ကရုဏာကင်းမဲ့နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန် တော်မက မြို့စားကြီးရဲ့နေရာရောက်ပြီး၊ မြို့စားကြီးက ကျွန်တော်မရဲ့နေရာ ရောက်နေလို့ ယခုလို အသနားခံလို့ရှိလျှင် မြို့စားကြီးကတင်းမာသလို ကျွန် တော်မက တင်းမာရက်လိမ့်မယ် ထင်ပါသလား၊ တရားသူကြီး အဖြစ်မှာ ဘယ်

လိုရှိတယ်။ အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်၏ အဖြစ်ရောက်နေတော့ ဘယ်လိုရှိ တယ်ဆိုတာကို မြို့စားကြီး သိစမ်းစေချင်ပါတယ်”

လို့ “တော်ပါတော့ မိန်းကလေး ကလော်ဒီယိုကို အပြစ်ပေးတာက ကျုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ဥပဒေက အပြစ်ပေးတာမိန်းကလေးရဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့ဆွေမျိုးတစ် ယောက် ညီတစ်ယောက်၊ သားတစ်ယောက်ဖြစ်စေကာမူ ဒီအတိုင်းအပြစ်ပေးရ မှာဘဲ၊ နက်ဖြန်မှာ သူ့ကိုအဆုံးစီရင်ရမယ်”

ဘဲလ် “နက်ဖြန်တဲ့လား မြို့စားကြီး ဒီလိုဆို မြန်လွန်းလှချေကလား၊ မြို့စားကြီးဘုရား ချမ်းသာပေးတော်မူပါ ဘုရား၊ သူ့ခမာမှာ သေဖို့ရာ မပြင် ဆင်ရသေးရှာပါဘူး ဘုရား၊ စားဖို့ရာ သတ်တဲ့ကြက်ကိုတောင် သူ့အချိန်နဲ့သူ သတ်ရပါတယ်၊ လူရင့်မကြီးတစ်ယောက်လုံးကို ပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်မပေးဘဲ သတ် မည်ဆိုလျှင် မတရားလွန်းရာ ကျပါလိမ့်မည်ဘုရား၊ မောင်ကြီးကျူးလွန်တဲ့ အ ပြစ်မျိုးကို ကျူးလွန်သူအမြောက်အများ ရှိသော်လည်း အပြစ်ခံရဘူးသူမရှိ၊ ကျွန်တော်မရဲ့ မောင်ကြီးကျတော့မှ သေဒဏ်စီရင်မယ်ဆိုလို့ မတရားပါဘူး ဘုရား၊ စဉ်းစားတော်မူပါ မြို့စားကြီး၊ ဒီအပြစ်မျိုးအတွက် ပထမဦးဆုံး သေဒဏ် ပေးခံရသူဟာ ကျွန်တော်မရဲ့မောင်ကြီး ဖြစ်နေပြီး၊ ပထမဦးဆုံး သေဒဏ်စီရင် သူဟာလည်း မြို့စားကြီး ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်ဘုရား၊ မြို့စားကြီးရဲ့စိတ်ကို ကိုယ့် ဟာကိုယ် မေးကြည့်တော်မူပါ၊ ကျွန်တော်မရဲ့ မောင်ကြီးကျူးလွန်မိတဲ့ အပြစ် မျိုးမှကင်းရှင်းနိုင်ပါရဲ့လားလို့၊ အကယ်၍ မကင်းရှင်းနိုင်ပါဘူးလို့ ဖြောင့်ချက် ပေးခဲ့လို့ရှိလျှင်၊ ကျွန်တော်မရဲ့ မောင်ကြီးကိုလည်း ထောက်ထောက်ညှာညှာ စဉ်းစားထိုက်ပါသည်ဘုရား”

အစ်ဇာဘဲလ် တင်လျှောက်သော စကားများအနက်၊ နောက်ဆုံးစ ကားလုံးသည် အိန်ဂျလို့၏စိတ်ကို အများဆုံးထိခိုက်စေ၏။ အကြောင်းမူကား အစ်ဇာဘဲလ်၏ ချောမောလှပသော ရုပ်အဆင်းသည် သူ၏စိတ်ကို ဖောက်ပြန် လာ၍ မလျော်သော အကြံအစည်များ ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် ကလော်ဒီယိုကျူး လွန်ခဲ့သော အပြစ်မျိုးကိုကျူးလွန်ချင်သော စိတ်ကူးများပေါ်ပေါက်လာပေသော ကြောင့်တည်း။ ဤတွင် (ခေတ္တ) မြို့စားကြီးမှာ စိတ်ထဲ၌ လွန်ဆွဲသကဲ့သို့ ရှိ နေသည်နှင့် အစ်ဇာဘဲလ်၏ မျက်နှာကိုမကြည့်ဝံ့ဘဲ မျက်နှာလွဲ၍ သွားလေရာ အစ်ဇာဘဲလ်က-

ဘဲလ် “ဒီဘက်ကို လှည့်တော်မူပါဦး မြို့စားကြီးဘုရား၊ ကျွန်တော် မျိုးမက လာဘ်သပကာ ပေးပါရစေ၊ လှည့်တော်မူပါဦးဘုရား”

လို့(အံ့ဩစွာနှင့် လှည့်ကြည့်လျက်) “အလို ဘယ်လိုများလာဘ်ထိုး မှာပါလိမ့်”